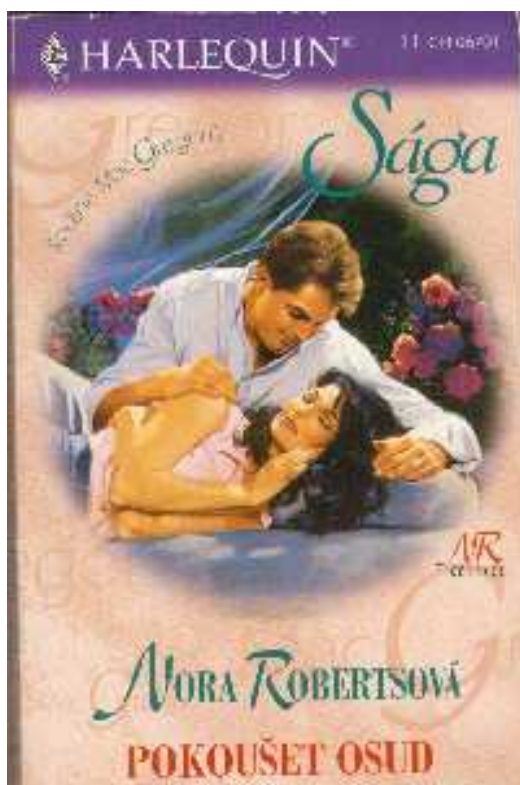

POKOUŠET OSUD
NORA ROBERTSOVÁ

PRVNÍ KAPITOLA

Diana si nebyla jistá, proč to dělá. Zadívala se na mraky pod sebou a snažila se přijít na to, jestli její rozhodnutí podniknout tuhle cestu bylo čistě impulzivní, nebo ji k němu vedl nějaký vědomý důvod.

Za necelých třicet minut měla přistát, a ještě pořád neznala odpověď.

Bratra viděla naposledy skoro před dvaceti lety. Pamatovala si na něj jako na milého, příjemného kluka. Bylo mu tenkrát šestnáct a Diana ho jako šestiletá doslova zbožňovala.

Byl to vytáhlý, pohledný mladík s chladnými zelenými očima, za každých okolností naprosto soběstačný. A samotář. I v šesti letech Diana pochopila, že Justin Blade půjde svou vlastní cestou.

S nostalgickým úsměvem se pohodlně opřela na sedadle. Ano, Justin uměl vždycky být svůj.

Když jim zemřeli rodiče, utěšoval ji. Ale byla tenkrát z toho všeho příliš zmatená, než aby to pochopila. Domnívala se, že ji rodiče opustili, protože zlobila ve škole. Kdyby se chovala líp, při vyučování dávala pozor a nebavila se, určitě by se vrátili zpátky.

A pak se objevila teta Adelaide a Justin odjel. Několik měsíců byla přesvědčená, že šel taky do nebe, unavený z jejich slz a věčných otázek.

Teta ji odvezla na východ, do jiného světa a jiného života. Justin se s ní během těch dvaceti let ani jednou nespojil.

A teď je ženatý, přemítala Diana. Nedovedla si ho představit v roli manžela – možná proto, že ho pořád ještě viděla před sebou jako přehnaně vážného, zamyšleného kluka.

Serena MacGregorová. Diana si to jméno několikrát v duchu zopakovala. Připadalo jí zvláštní, že se z ní stala švagrová, aniž by se vůbec cítila být něčí sestrou.

O rodině MacGregorových toho Diana věděla hodně. Teta Adelaide by nepovažovala její vzdělání za úplné, kdyby ji neseznámila s jednou z nejvlivnějších rodin v zemi – obzvlášť když žili tak blízko Bostonu, že by mohli být sousedy.

Daniel MacGregor byl skutečný patriarcha, původem Skot, a špičkový odborník na finance. Jeho žena Anna patřila k vysoce uznávaným chirurgům. Nejstarší syn Alan se stal senátorem Spojených států.

Caine MacGregor. U toho jména se Diana v duchu zastavila. Ačkoli mu ještě nebylo ani třicet, jeho jméno znělo často po chodbách právnické fakulty na Harvardu. Ona i Caine si vybrali stejný obor. Mučili se nad stejnými knihami, studovali u týchž profesorů a chodili do stejných učeben. Promoval rok předtím, než Diana do školy nastoupila, a už očividně zahájil slibnou kariéru.

Když chodila Diana do prvního ročníku, zaslechla dvě dívky z vyšší třídy, jak se baví o Cainu MacGregorovi. Dobře si pamatovala, že nemluvily o jeho intelektuálních vlastnostech, ale o úplně jiných kvalitách. Očividně netrávil všechen čas nad učením. A pak tu byla Serena. Všichni o ní tvrdili, že je chytrá – zdálo se, že to mají MacGregorovi v genech. Diana si vzpomněla, že odpromovala s vyznamenáním a následujících několik let trávila sbíráním titulů a akademických hodností. Nepřipadalo jí, že by se k Justinu Bladeovi zrovna moc hodila.

Diana na okamžik zauvažovala, jestli by jim šla na svatbu, kdyby mohla. Usoudila, že asi ano. Byla by příliš zvědavá, než aby si něco takového mohla nechat ujít. Koneckonců, i teď ji k cestě do Atlantic City přiměla především zvědavost. Kromě toho by bylo dost těžké odmítnout pozvání, které jí Serena poslala. Teta Adelaide jí vždycky kladla na srdce, že se nemá nikdy chovat dětinsky ani hrubě.

Diana otevřela Serenin dopis.

Drahá Diano, byla jsem hrozně zklamaná, že jste loni na podzim nebyla v Paříži a nemohla přijít na svatbu. Jako dítě jsem moc toužila mít sestru, ale rodiče mi ji nedopřáli. Teď konečně jednu mám, a vůbec ji neznám. Justin o Vás často mluví, ale není to totéž jako osobní setkání zvláště když si Vás pamatuje jen jako malou holčičku.

Myslím, že by mu udělalo obrovskou radost, kdyby se mohl setkat se ženou, která se z Vás stala.

Posílám Vám letenku. Prosím, použijte ji a buďte naším hostem v hotelu *Comanche*, jak dlouho si jen budete přát.

Máte s Justinem hodně co dohánět a já bych ráda konečně poznala svou sestru.

Rena Diana zamyšleně dopis zase složila a vrátila do obálky. Ta žena je srdečná, otevřená a přátelská, uvažovala v duchu. Rozhodně ne ten typ, který by si představovala vedle Justina. Diana se s úsměvem zase opřela na sedadle.

Vždyť ani toho muže jménem Justin Blade neznám, uvědomila si najednou. Jestli někdy toužila se s ním blíže seznámit, to přání v sobě už dávno potlačila. Musela aby dokázala přežít v tetině světě.

Kdyby teď její teta zjistila, že má v úmyslu strávit týden s Justinem v hotelu s kasinem, k smrti by se vyděla. A Diana by musela znovu absolvovat její přednášku o tom, kam a s kým má chodit skutečná dáma.

Zadívala se na bílé mraky, plující kolem ní. O nic přece nejde. Seznámí se se svým bratrem a jeho ženou, ukojí vlastní zvědavost a zase odjede.

Ta malá holčička, která si všechno neuvěřitelně idealizovala, už dávno neexistovala. Měla teď vlastní život a kariéru.

Ale uvědomovala si, že už dlouho zůstala stát na jednom místě. Začal nový rok, připomněla si. To je nejlepší čas na další začátek.

Pravděpodobně se vůbec neukáže, uvažoval Caine cestou k terminálu. Vzhledem k tomu, že Diana Bladeová vůbec neodpověděla na Serenin dopis, nechápal, proč si je jeho sestra tak jistá, že tím letadlem přiletí. A ještě míň rozuměl tomu, proč dopustil, aby si z něj udělala řidiče.

Kdyby neměla v hotelu tolik práce, přijela by sem sama, připomněl si. A po tom pekle, které před pár měsíci prožili, byl Caine ochotný vyhovět jakémukoli sestřinu rozmaru. Ale jinak by mnohem radši strávil volný týden lyžováním v Coloradu než procházkami po pláži.

Když otvíral dveře do příletové haly, poryv větru mu nadzdvihl límec u kabátu. Právě kolem něj procházela nějaká blondýnka v kožichu. Zastavila se, sklouzla po Cainovi pohledem a pak se mu zadívala do očí. Caine se jen usmál a počkal, až půjde dál.

Měl oválný, trochu bledý obličej s ostře řezanými rysy a fialkovými očima. Na první pohled vypadal jako vědec. Protože byl bez klobouku, lesklé, světlé vlasy mu čuchal vítr. Bylo na něm vidět, že si uvědomuje, jak vypadá, a je se svým vzhledem spokojený.

Caine rychlým, dlouhým krokem prošel celou halu, aniž by se podíval napravo nebo nalevo. Strávil na letištích už tolik času, že nevěnoval pozornost žádným zvukům ani davu lidí. Na monitoru zkontroloval čas příletu z Bostonu a pak se posadil, aby počkal na ženu, o které byl předem přesvědčený, že se neobjeví.

Když ohlásili přílet, Caine zůstal klidně sedět a zapálil si cigaretu. Počká, až všichni vystoupí, a pak se vrátí do hotelu. Serena bude spokojená a jemu zbude volné odpoledne na trénink v tělocvičně.

Od dokončení práce státního zástupce a zahájení vlastní, soukromé praxe Caine neměl skoro žádný čas pro sebe. Proto když odpočíval, chtěl to dělat stejně důkladně, jako se věnoval své práci.

Příštích sedm dní, řekl si v duchu, nebudu dělat vůbec nic. Zapomenu na chaos v kanceláři, na případy, které budu muset odmítnout, protože den prostě nemá tolik hodin, i na stohy papírů na stole.

Caine ji poznal, jakmile ji uviděl. Měla stejný tvar obličeje jako Justin, i tutěž jemnou pleť s nádechem do měděné barvy. Na sestře byly snad jen ještě patrnější jejich indiánští předci. Oči neměla světle zelené jako její bratr, ale tmavě hnědé, orámované hustými řasami a těžkými víčky, takže vypadala ospale. Všiml si i rovného, aristokratického nosu a vášnivých úst. Nebyl to obličej, na který by člověk dokázal snadno zapomenout. Aspoň Caine to tak cítil.

Když si Diana přehodila tašku přes rameno, husté havraní vlasy jí zaválaly kolem obličeje a ramen. Měla je rozpuštěné a skoro rovné, jen s nepatrně podtočenými okraji a ofinkou nad čelem. Ten jednoduchý, precizně vytvořený účes jí slušel, stejně jako zdánlivě strohý vínový kostým.

Caine sklouzl pohledem po jejím štíhlém těle s úzkými boky a pasem a silnými, plaveckými rameny. Měla chůzi tanečnice, sebejistou a úžasně rytmickou.

Když jí zastoupil cestu, Diana se bez rozpaků zastavila. Na rozdíl od ženy v kožichu na Caina jen letmo pohlédla, aniž by projevila sebemenší zájem.

„Promiňte,“ podotkla zdvořile, čímž mu naznačila, že jí stojí v cestě.

„Diana Bladeová?“ zeptal se Caine.

Levé obočí se jí na okamžik ztratilo pod hustou ofinou. „Ano?“

„Jsem Caine MacGregor, Renin bratr.“ Zadíval se jí upřeně do obličeje a natáhl ruku.

Diana mu podala svou. „Těší mě.“ Čekala hladkou dlaň a překvapilo ji, když ucítila tvrdou, mozolnatou kůži.

„Rena bohužel nemohla přijít,“ pokračoval Caine a dál jí zkoumavě hleděl do očí. „V hotelu se vyskytlo něco mimořádného a musela tam zůstat.“

Caine uměl být diplomatem, ale občas taky říkal lidem pravdu do očí podle momentální nálady. „Nečekal jsem, že přijedete,“ podotkl teď a chtěl jí vzít tašku z ramene.

„Ne?“ Diana mu neměla v úmyslu přenechat své zavazadlo. „A vaše sestra?“

Caine uvažoval, jestli se s ní má začít o tašku přetahovat. Něco na těch velkých ospalých očích ho nutilo ji dráždit a dobírat si ji. S pokrčením ramen svěsil ruku.

„Ta si byla jistá, že přiletíte. Rena věří, že jsou všichni stejní jako ona a mají silné citové pouto k vlastní rodině.“ Jeho strohé rysy na okamžik zjemnil letmý úsměv. Pak vzal Dianu za paži. „Půjdeme vyzvednout vaše zavazadla.“

Nechala se mlčky odvést širokou chodbou, plnou lidí, ale její mozek celou dobu pracoval na plné obrátky.

„Nelíbím se vám, vidíte, pane MacGregore?“

Caine zvedl obočí, ale ani se na ni nepodíval. „Neznám vás. Ale vzhledem k tomu, že jsme vlastně jedna rodina, abych tak řekl, bychom mohli upustit od zbytečných formalit, co říkáte?“

Během toho krátkého proslovu Diana pochopila, proč je ve svém oboru tak úspěšný. Měl sytý, melodický hlas. Zlato, pod nímž se ukrývala tvrdá ocel.

„Dobře,“ přikývla. „Povězte mi, Caine, když jste mě nečekal, jak jste poznal, kdo jsem?“

„Máte stejný tvar obličeje a barvu pleti jako Justin.“

„Vážně?“ zamumlala si spíš jen pro sebe, když se postavili před běžící pás.

Caine se na ni znovu upřeně zadíval. Její vůni nedokázal identifikovat. Ale rozhodně to byl francouzský parfém. Napadlo ho, že se k ní hodí stejně jako ten elegantně střižený vlněný kostým.

„Rodinná podoba se nedá zapřít,“ poznamenal. „Ale myslím, že kdybyste stáli vedle sebe, nebylo by to tak zjevné.“

„To jsem bohužel neměla příležitost posoudit,“ odsekla Diana suše a ukázala rukou na svá zavazadla.

Je zvyklá na služebnictvo, zaregistroval Caine v duchu a zvedl dva kožené kufry. Ale umí být soběstačná, dodal si pro sebe, když si vzpomněl na jejich tichou bitvu o tašku, kterou ještě pořád měla přes rameno. „Justin bude mít určitě radost, až vás po tolika letech zase uvidí.“

„Snad. Zdá se, že ho máte rád.“

„Znám ho už deset let. Byl dřív mým přítelem, než se stal švagrem.“

Chtěla se ho zeptat, jak Justin vypadá, ale nakonec si to rozmyslela. Měla už svou vlastní představu. A kdyby ji musela změnit, nebylo by to kvůli Cainovi ani nikomu jinému. „Ubytujete se v hotelu *Comanche*?“¹

„Ano. Na týden.“

Když vyšli ven na ledový vzduch, Diana automaticky strčila ruce do kapes kabátu. Obloha byla temně šedá, ulice kluzká a plná tajícího sněhu. „Není to dost zvláštní období roku na dovolenou u moře?“

„Jak pro koho.“ Vítr mu foukl vlasy do očí, ale jako by to nevnímal. „Hodně lidí sem jezdí kvůli hazardním hrám. A když jste v kasinu, na počasí moc nezáleží.“

Protože mu Diana sahala sotva po ramena, musela trochu zaklonit hlavu, aby na něj pořádně viděla. „I vy jste tady z tohoto důvodu?“

„Jen částečně.“ Všiml si, že se jí v očích odrážejí sluneční paprsky. „Rád si občas zahraju, ale největším hráčem z rodiny je Rena.“

„V tom případě se k sobě s Justinem určitě skvěle hodí.“

Caine postavil zavazadla na zem a pomalu vytáhl klíčky z kapsy. „Nechám vás, abyste to posoudila sama.“ Mlčky naložil

její kufry do vozu a pak odemkl dvířka. „Diano...“ Caine jí položil ruku na paži dřív, než stačila vklouznout dovnitř.

Nikdy neměla tušení, že může její jméno znít tak neuvěřitelně jemně a exoticky. Když se na něj zadívala svýma velkýma, zmatenýma očima, dotkl se konečky prstů její ofinky v naprosto přirozeném, instinktivním gestu.

Překvapil ji tím a zároveň podivně znepokojil, ale nijak to nekomentovala.

„Všechno vždycky není takové, jak to na první pohled vypadá,“ řekl Caine tiše.

„Nerozumím vám.“

Chvilí zůstali mlčky stát naproti sobě na parkovišti, plném smogu z výfukových plynů, a nad hlavami jim hučela letadla. Diana měla dojem, jako kdyby skoro cítila jeho tvrdou, mozolnatou dlaň i přes silnou látku kabátu. A napadlo ji, že má hezké, jemné oči.

Na okamžik zapomněla na jeho pověst démona v soudní síni a v posteli. Zatoužila k němu natáhnout ruce a najít u něj pomoc, radu a útěchu ještě dřív, než měla možnost uvědomit si, že ji bude potřebovat.

„Jste moc hezká,“ podotkl Caine, na okamžik se odmlčel a pak se najednou zeptal: „Máte v sobě aspoň trochu soucitu?“

Diana sraštila obočí. „Doufám, že ano.“

„Tak mu dejte šanci.“

Zmatený, zranitelný pohled vystřídal chladný, ostražitý výraz. Byl to pohled, který by její bratr dokázal snadno napodobit. Ale o tom samozřejmě nemohla mít nejmenší tušení. „Můj příjezd sem by se dal považovat za projev dobré vůle.“

„Ano, někdo to tak může brát,“ souhlasil Caine, obešel vůz, nastoupil a sedl si za volant.

„Ale vy ne.“ Diana podrážděně bouchla dveřmi.

„Řekl bych, že jste sem přijela spíš ze zvědavosti.“

„Musí vás těšit, když máte tak často pravdu.“

Nepatrně se pousmál. Nebo se jí to jen zdálo? „Ano.“ Otočil klíčkem v zapalování a jaguár nastartoval. „Vzhledem k tomu, že jsme příbuzní, mohli bychom se možná pokusit být i přáteli. Jak bylo v Paříži?“

Prázdné řeči, usoudila. Klidně může vypnout mozek. Diana se pohodlně opřela na sedadle a vychutnávala jízdu. Měla tajnou slabost pro rychlá, dobře zkonstruovaná auta. „Bylo tam sychravo,“ prohodila ledabyly.

„Na rue du Four je taková malá kavárna,“ vzpomněl si Caine, když manévroval mezi auty a snažil se dostat ven z letiště. „Nejlepší suflé na obou stranách Atlantiku.“

„U Henriho?“

Vrhl na ni zvědavý pohled. „Vy to tam znáte?“

„Ano.“ S úsměvem se znovu zadívala ven z okna. Byl to malý, neuvěřitelně hlučný podnik. Teta Adelaide by radši umřela hladu, než by tam vkročila. Ale Diana to místo milovala a vždycky si tam zašla, když byla v Paříži. Překvapilo ji, že i Caine MacGregor má tuhle restauraci rád. „Dostanete se do Paříže často?“

„Ne, teď už ne.“

„Moje teta tam bude žít. Pomáhala jsem jí se zabydlet.“

„Vy žijete v Bostonu, vidíte? V jaké části?“

„Právě jsem se přestěhovala do domu na Charles Street.“

„Svět je neuvěřitelně malý,“ podotkl Caine. „Zdá se, že jsme sousedé. Co děláte v Bostonu?“

Diana si odhrnula vlasy z čela a upřeně na něj pohlédla.

„Totéž, co vy.“ Caine zvedl udiveně obočí. „Určitě si vzpomínáte na profesora Whitemana,“ pokračovala. „Mluví o vás v samých superlativech.“

Caine se ušklíbl. „Ještě pořád mu studenti za zády říkají *Kostlivec*?“¹

„Samozřejmě.“

Caine se smíchem potřásl hlavou. „Takže právě na Harvardu. Vypadá to, že máme mnohem víc společného, než

jsme tušili. Rodinu, almu mater, povolání. Provozujete advokacii?“

„Pracuju u Barclayho, Stevense a Fitze.“

„Hm, velmi prestižní firma.“ Zadíval se na ni. „A konzervativní.“

Diana se poprvé usmála. Spíš jízlivě, ale přesto jí to hrozně slušelo.

„Dostávám samé úžasné případy. Zrovna minulý týden jsem zastupovala syna z městské rady, který má ve zvyku zásadně ignorovat předepsanou jízdní rychlost.“

„Za patnáct nebo dvacet let se můžete vypracovat.“

„Mám jiné plány,“ podotkla.

Měla v úmyslu si ve třiceti udělat pauzu. Po čtyřech letech u účtyhodné, konzervativní firmy získá snad už dostatek zkušeností a financí, aby si mohla založit vlastní praxi. V duchu už viděla nějakou malou, elegantní kancelář, šikovnou, spolehlivou sekretářku a pak...

„Smím se zeptat jaké?“

Přiměl ji vrátit se zpátky do přítomnosti. Nepatřila k ženám, které každému na setkání vykládají karty na stůl. „Chci se specializovat na trestní právo,“ řekla prostě.

„Proč?“

„Žízeň po spravedlnosti.“ Se smíchem na něj pohlédla. „A miluju čestný boj.“

Caine jen zamyšleně přikývl. Možná, že není tak kultivovaná a upjatá, jak její kostým naznačoval. Měl to odhadnout i podle parfému, který si vybrala. „Jste dobrá?“

„I student z druhého ročníku by zvládl to, co momentálně dělám.“ Opřela si loket o sedadlo. „Jsem mnohem lepší... a mám v úmyslu být nejlepší.“

„Obdivuhodná citizádost,“ poznamenal Caine. „Tohle místo jsem si ale už vyčlenil pro sebe.“

Diana se na něj dlouze, chladně zadívala. „Uvidíme, kdo ho zaujme dřív.“

Caine se místo odpovědi jen usmál. Diana měla dojem, že v něm na okamžik spatřila toho pověstného démona plného výbušné energie, která mu už dopomohla k vzestupu nahoru. Mlčky vystoupila z auta. Nenechá se zastrašit jeho úsměvy a vyzývavými pohledy. Kdyby existovala jen jedna jediná věc, kterou by si Diana byla stoprocentně jistá, bylo to právnictví. Caine MacGregor o ní ještě uslyší. A pak si vzpomene, co mu teď řekla.

„Zavazadla slečny Bladeové jsou v kufru,“ řekl Caine vrátnému, když mu podal svoje klíčky. „Rena by se s vámi určitě ráda přivítala,“ pokračoval a uchopil Dianu znovu za paži. „Pokud nejste moc unavená a nechcete jít nejdřív do svého pokoje.“

„Ne.“ Rena, ne Justin, uvědomila si hned. Sevřel se jí žaludek nervozitou, ale snažila se to nevnímat.

„Dobře. Tak půjdeme hned nahoru.“

„Tak...“ Diana se rozhlédla kolem sebe po elegantní hale. „Tohle všechno patří Justinovi.“

„Vlastní jen polovinu hotelu,“ opravil ji Caine, když vešli do výtahu. „Rena se loni v létě stala jeho společníkem.“

„Aha. Tak přitom se seznámili?“

„Ne.“ Když se rozesmál, otočila se k němu a zvědavě na něj pohlédla. „Je to rodinný vtip, ale poněkud komplikovaný. Rena vám určitě všechno poví ačkoli možná, že byste se měla nejdřív seznámit s mým otcem, abyste všemu úplně porozuměla.“ Na okamžik se na ni zadíval a pak si omotal kolem prstů konečky jejích vlasů. „I když by bylo možná lepší, kdybyste se s ním vůbec neviděla, protože jinak bych se mohl sám ocitnout v podobné situaci.“

Upřeně jí pohlédl do očí. Ta divoká, svůdná vůně, kterou používala, ho neuvěřitelně fascinovala a přitahovala. Jsou ty rty tak vášnivé, jak vypadají? napadlo ho. „Jste opravdu moc krásná, Diano,“ zašeptal.

Je to tím, jak vyslovuje moje jméno, řekla si Diana v duchu a snažila se tím vysvětlit to podivné, skoro nepříjemné mrazení, které najednou pocítila ve svém nitru. Vzpomněla si, co se o něm povídalo ve škole, a musela v duchu uznat, že to se ženami asi opravdu umí.

„Na Harvardu se o vás hodně mluvilo, Caine,“ podotkla. „A ne jen v přednáškových sálech.“

„Vážně?“ Nepatrně ji zatáhl za vlasy a pak je pustil, očividně pobavený jejími slovy. „Budete mi o tom muset někdy vyprávět.“

„O některých věcech by bylo asi lepší pomlčet.“

Když se otevřely dveře, Diana vstoupila dovnitř a ohlédlá se přes rameno. „Ale často jsem uvažovala, jestli se ta... příhoda v právnické knihovně zakládala na skutečnosti.“

„Hm.“ Začal zasouvat do zámku klíč, který mu Serena dala, ale pak se zarazil. „Ještě pořád se tam o tom mluví?“

Diana se jen stěží ovládla, aby se nahlas nerozesmála. Ale všimla si, že ho tím neuvedla nijak do rozpaků, spíš jen podnítila jeho zvědavost. „Stala se z vás kvůli tomu úplná legenda,“ podotkla. „Šampaňské a vášeň mezi svazky zákonů o trestním právu a rozvodovém řízení.“

Caine pokrčil rameny. „Časem se všechno začne hrozně zveličovat.“ Usmál se na ni. „Určitě nevěříte všemu, co se k vám donese, vidíte?“

Diana jeho úsměv opětovala. „Ne.“ Pak otevřela dveře a vešla dovnitř.

Nevěděla, co má čekat, ale to, co před sebou uviděla, ji rozhodně příjemně překvapilo. Tlumené tóny barev, spousta skla, panoramatický výhled na Atlantik, pastely na stěnách, nízký nábytek a měkké plyšové koberce.

Tak takový má můj bratr vkus? uvažovala v duchu.

Měla teď ještě mnohem víc než dřív pocit, že ho vůbec nezná. Nebo tohle všechno navrhla Serena? Kdo byl ten muž,

se kterým měla společné rodiče a dědictví? Proč je teď tady a otvírá se citům, jež se v sobě celý život snažila potlačovat?

V záchvatu paniky se obrátila ke dveřím, ale zjistila, že v nich stojí Caine.

„Před kým se snažíte utéct?“ zeptal se a položil jí ruce na ramena. „Před Justinem nebo sama před sebou?“

Diana ztuhla. „Do toho vám nic není.“

„Ne,“ souhlasil, ale bezděčně sklopil oči k jejím rtům. Cítil, že je celá napjatá. Napadlo ho, jaké by to asi bylo, kdyby se trochu uvolnila a přestala se tak usilovně kontrolovat. Vždycky dával přednost extravagantnějším ženám těm, které se uměly smát a milovat s naprostou bezprostředností. Ale tohle by byl koneckonců jen test. Neznamenaloby to nic závazného.

V momentálním pokušení uspokojit svou zvědavost dostal chuť přitáhnout si ji k sobě a ochutnat její svůdné rty. Jen stěží té touze odolal.

Diana ve stejném okamžiku naprosto nečekaně zatoužila po jeho objetí. I po všem, co by pak mohlo následovat. Skončila by nejistota, tápání i všechny otázky. Přestala by hledat důvody a ospravedlnění pro své jednání. Stačilo by vztáhnout ruku a ocitla by se v tom opojném, zapovězeném světě vášně a rozkoše.

Okamžik váhala mezi pokušením a rozumem. Bylo by tak snadné...

Najednou něco za jejími zády slabě zahučelo a to ji přimělo otočit se. Obrátila hlavu ke dveřím výtahu, kterého si předtím vůbec nevšimla.

Než se otevřely, Caine jí mlčky položil ruce na ramena a svlékl jí kabát.

Diana sledovala, jak z výtahu vystupuje drobná, nápadně krásná blondýnka v jednoduchých fialových šatech, které se jí úžasně hodily k očím.

„Diano.“ Serena k ní hned zamířila a přátelsky ji objala. „Jsem tak ráda, že jste přijela!“ Vzala svou švagrovou za ruce. „Bože, jste moc krásná,“ podotkla s přívětivým úsměvem. „A hrozně podobná Justinovi, vid', Caine?“

„Hm.“ Ustoupil stranou a zapálil si cigaretu.

Diana byla tím vřelým přivítáním poněkud zaskočená.

„Serenó, chtěla bych vám poděkovat za pozvání,“ řekla a s rozpačitým úsměvem zacouvala o krok dozadu.

„Mám radost, že jste ho přijala,“ ujistila ji Šeřena. „Konečně z nás bude jedna rodina. Caine, co kdybychom se něčeho napili? Diano, co si dáte?“

Diana pohlédla z bratra na sestru a pokrčila rameny. „Třeba trochu vermutu.“ Nervózně zamířila k oknu. „Hotel je nádherný, Sereno. Caine říkal, že jste s Justinem partneri.“

„Ano. Jsme spoluvlastníky ještě jednoho hotelu, který přestavujeme na Maltě. Do dalších se mi ještě nepodařilo proniknout. Ale pokusím se.“ Šeřena přijala od Caina skleničku a posadila se na pohovku.

„Ukázalo se, že jsme s Dianou sousedé.“ Caine nabídl druhou sklenku Dianě. „Opravdu?“

Ten zvláštní okamžik už pominul, uvědomila si. A byly to jen nervy, ne potřeba, snažila se sama sebe v duchu přesvědčit, když si od Caina brala pití. Ale pak se na sebe podívali, letmo se jeden druhého dotkli a přestala si být jistá. „Ano.“ Úmyslně se od něj odvrátila stranou a zadívala se na jeho sestru. „Je to shoda náhod.“

Caine se usmál. „Ale těch náhod je kupodivu víc,“ poznamenal cestou zpátky k baru. „Máme taky stejné povolání.“

„Vy jste právnická?“ Serena si všimla, že se Diana zadívala na Caina. Zdá se, že bratr neztrácel čas, pomyslela si v duchu a lokla si vína.

„Ano, byla jsem na Harvardu pár let po Cainovi.“ Diana si dala sklenku do druhé ruky a litovala, že si o ni řekla. „Ale ještě pořád se tam o něm mluvilo,“ dodala.

Serena zaklonila hlavu a hlasitě se rozesmála. „O tom nepochybuju. Ve většině případů na takových historkách moc pravdy už není, protože si k nim časem každý něco přidá. Ale u Caina...“ Odmlčela se a provokativně se na něj usmála. „Vždycky si říkám, kolik se toho asi vynechalo.“

„Tvoje víra ve mě je dojemná,“ zamumlal Caine.

Jsou si blízcí, uvědomila si Diana. Prožili spolu spoustu let a vědí o sobě všechno. Sklopila oči do skleničky. Co tady vlastně dělám?

„Serenó,“ začala. „Chci, abyste věděla, že si nesmírně vážím vašeho pozvání. Ale napadlo mě...“ Diana se zarazila a lokla si vermutu, aby si dodala odvahu. „Napadlo mě, jestli bude vůbec Justin rád, že jsem tady.“

„Neví, že jste přijela.“ Když se na ni Diana ohromeně zadívala, Serena rychle pokračovala. „Nebyla jsem si jistá, že moje pozvání opravdu přijmete, Diano. Nechtěla jsem, aby se trápil, kdybyste odmítl.“

„A vadilo by mu to?“ zašeptala Diana a znovu zvedla sklenku ke rtům.

„Vy ho neznáte,“ odpověděla Serena. „Já ano.“

Když na ni Diana vrhla chladný, mlčenlivý pohled, tolik se podobala Justinovi, že se Sereně až sevřelo srdce.

„Diano, myslím, že asi tuším, co cítíte.“ Odložila svou skleničku na stůl a vstala. „Prosím vás, neodvrhujte ho od sebe. On –“

Když Serena uslyšela výtah, zarazila se. Ztraceně, potřebuju ještě pár minut! pomyslela si v duchu zoufale. Zadívala se na Dianu a všimla si, že její švagrová ztuhla. Serena vrhla bezmocný pohled na Caina, ale ten jen pokrčil rameny.

Diana se dívala, jak se otvírají dveře.

„Tak tady jsi.“ Justin zamířil rovnou ke své ženě. „Proč jsi najednou zmizela?“

„Justine –“ Ale umlčel její další slova polibkem.

Je tak vysoký, pomyslela si Diana otupěle. Sebejistý, úspěšný, přemítala dál. Nezmohla se na nic jiného, než že na něj mlčky zírala. Kolik toho ještě zbylo z toho náladového, přímočarého chlapce, kterého znala? Byl tohle její bratr? Kdysi jí zvedl na ramena, aby viděla přes dav lidí, když do města přijel cirkus. Můj bože, proč si na to zrovna teď vzpomněla?

„Justine,“ začala Serena, jakmile ji přestal líbat. „Máme společnost.“

Jen letmo pohlédl na Caina a pak si Serenu přitáhl blíž k sobě. „Jdi pryč, Caine, chci se milovat s tvou sestrou.“

„Justine.“

Serena mu položila ruce na hrudník a jemně ho od sebe odstrčila. Když se podívala směrem k oknu, udělal totéž.

„Aha.“ S úsměvem sklouzl své ženě rukou po hebkých vlasech, ale nepustil ji. „Neuvědomil jsem si, že si Caine přivedl přítelkyni.“

Ani mě nezná, pomyslela si Diana a sevřela skleničku v ruce. Kdybychom se potkali na ulici, vůbec bychom si jeden druhého nevšimli. Rozpačitě na něj pohlédla.

A pak to Justinovi najednou došlo. Serena cítila, jak mu ztuhla ruka.

„Diano?“ vydechl nevěřicně.

Zůstala nehnuté stát. „Justine.“

Udělal dva kroky směrem k ní a pátravě jí pohlédl do obličeje. Hlavou mu prolétly tisíce vzpomínek. Chtěl natáhnout ruku a dotknout se jí, ale nevěděl jak. Byla ještě tak malá, když od ní odešel.

Roztomilá, buclatá holčička. Teď se z ní stala vysoká, štíhlá žena s otcovými očima.

Dívali se na sebe a oba mlčeli. Z jejich výrazu se nedalo vůbec nic vyčíst.

„Ostříhala sis vlasy,“ zamumlal a okamžitě si připadal hloupě.

„Před několika lety.“ Diana si v duchu vybavila všechny lekce o dobrém chování, které jí teta Adelaide vštípila do hlavy. „Vypadáš dobře, Justine,“ podotkla se zdvořilým úsměvem.

Ať měl v úmyslu říct nebo udělat cokoli, tahle neosobní věta v něm jakékoli projevy citu potlačila. „Ty taky,“ přikývl. „Jak se daří tetě?“

„Teta Adelaide se má dobře. Bydlí teď v Paříži. Tvůj hotel je nádherný.“

„Děkuju.“ Upjatě se usmál a strčil si ruce do kapes. „Doufám, že se u nás chvíli zdržíš.“

„Týden.“ Bolest v ruce ji přinutila aspoň trochu povolit prsty, kterými křečovitě držela skleničku. Cítila na sobě Justinův upřený pohled a neuvěřitelně ji to znervózňovalo. „Chtěla bych ti aspoň dodatečně pogratulovat ke svatbě, Justine. Doufám, že jsi šťastný.“

„Ano, jsem.“

Serena už nevydržela dál poslouchat tu trapnou, bezduchou konverzaci a vybídla Dianu: „Posaďte se, prosím.“

„Jestli vám to nebude vadit, ráda bych si vybalila a trochu se zabydlela.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Justin dřív, než mohla Serena začít protestovat. „Povečeříte s námi?“

„Ráda.“

„Zavedu vás do vašich pokojů.“ Caine dopil víno a odložil skleničku.

„Díky.“ Diana zamířila ke dveřím. Tam se zastavila a obrátila se s plachým úsměvem k Sereně. „Uvidíme se večer,“ řekla tiše.

Z jejích očí okamžitě vyčetla nesouhlas. „Ano. Dejte nám vědět, kdybyste cokoli potřebovala. V osm hodin vám to bude vyhovovat?“

„Ano, jistě.“ Aniž by se ohlédla, prošla Diana ven dveřmi, které jí Caine už předtím otevřel.

Cestou po chodbě ani jeden z nich nepromluvil. Za pár minut se budu moct konečně uvolnit a dát průchod svým citům, uvažovala Diana horečně.

Caine beze slova vytáhl z kapsy klíč a vsunul ho do zámku. Diana vešla dovnitř a otočila se, aby mu poděkovala.

Ale zavřel za sebou dveře. „Sedněte si.“

„Jestli vám to nevádí, ráda bych –“

„Proč nedopijete to víno?“

Diana si teprve teď uvědomila, že ještě pořád drží v ruce skleničku. S pokrčením ramen se odvrátila stranou, jako kdyby si chtěla prohlédnout pokoj. „Je to tu hezké,“ podotkla, aniž by cokoli ze svého okolí vůbec vnímala. „Děkuju, že jste mě doprovodil, Caine. Ale teď si musím vybalit.“

„Sedněte si, Diano. Neodejdu, dokud jste takhle rozrušená.“

„Já nejsem rozrušená!“ vybuchla ostře a lokla si vermutu. „Ale jsem dost unavená, takže jestli vám to nevádí...“

„Sledoval jsem vás.“ Caine ji uchopil pevně za ramena a posadil ji na židli. „Kdybyste ještě pět minut stála, zhroutila byste se.“

„To je směšné.“ Diana postavila s cinknutím skleničku vedle sebe na stůl.

„Vážně?“ Vzal ji za ruce a zadíval se jí upřeně do obličeje. „Máte je úplně ledové. Umíte lhát očima, Diano, ale ruce vás prozradily.“

Vytrhla se z jeho sevření a vstala. „Prosím vás, nechte mě o samotě.“

Byli teď tak blízko sebe, že viděla, jak zvedl tázavě obočí. „Jste tvrdohlavá,“ zamumlal si Caine spíš jen pro sebe a přejel jí palcem po obrysech rtů. „Napadlo mě to hned, když jsem vás viděl vystupovat z letadla. Diano...“ S povzdechem jí odhrnul vlasy z tváří. „Ublížíte sama sobě, když se snažíte potlačit všechno, co cítíte.“

„Vy o mých citech nic nevíte,“ zašeptala, ale do očí se jí draly slzy. Vší silou se jim bránila. Nechtěla plakat – před ním ani před nikým jiným. Nebylo přece proč. „Není to vaše věc. Do toho, co cítím, vám nic není.“ Přitiskla si ruku na ústa, aby potlačila vzlyk. „Odejděte,“ zašeptala. Ale když si ji k sobě místo toho přitiskl, nebránila se.

„Až se utišíte,“ odpověděl klidně.

A Diana se v jeho objetí hlasitě rozplakala.

DRUHÁ KAPITOLA

Moře mělo našedlou barvu a vypadalo divoce. Když šla Diana po pláži, zmrzlý písek jí křupal pod nohama. Zapnula si kabát až ke krku, vyhrnula si límec, postavila se proti větru a vychutnávala samotu, která pro ni byla tak vzácná.

Většinu života prožila obklopená lidmi. V tetině domě na Beacon Hill nikdy nebyla sama. Diana si odhrnula vlasy z očí a smutně se usmála. *Nedovolili* jí být sama. Za Adelaidinými přednáškami o správném chování se skrýval strach, že se v ní probudí krev indiánských předků – hlavně síla a divokost, které nedokáže ovládnout.

Diana v sobě všechny city záměrně potlačovala, protože neměla kam jít. Nechala ze sebe udělat tichou mladou dámu, jak si teta přála. Všichni ostatní ji opustili a Diana žila v každodenních obavách, že zůstane úplně sama.

Naučila se ovládat strach, ale nikdy se ho nedokázala zbavit.

Byla to schopnost kontrolovat city, která se stala její nejúspěšnější obranou před Adelaidinou kritikou a vlastní nejistotou. Už jako dítě Diana pochopila, že se jí teta ujala jen z pocitu povinnosti. Neexistovala mezi nimi láska, přestože po ní jako malá holčička zoufale toužila. Diana byla potomkem Adelaidiny nevlastní sestry z otcova druhého manželství s míšenkou z indiánského kmene Komančů. Adelaide svou sestru nikdy neměla ráda. A byla pevně rozhodnutá, že se s Dianou pokusí napravit předchozí chyby a omyly v rodině.

Indiánský vliv bylo zapotřebí potlačit a postupně úplně vymýtit. Adelaide vyžadovala dokonalost. Byla dáma. A Diana se musela stát zrcadlem jejích vlastních hodnot, názorů a přání. Už jako dítě ji učila obezřetnosti a poslušnosti. Diana se nikdy na nic neptala, protože se bála, že by po špatně položené otázce následovala další přednáška o správném chování.

Diana vynikala ve škole i v hudbě, která pro ni představovala jediný únik před realitou. Její odhodlání za každou cenu v životě uspět pramenilo zpočátku z potřeby přežít. Ale postupně, po letech tvrdého tréninku, se chladné, elegantní vystupování stalo jejím přirozeným projevem.

Pokud existovaly okamžiky, kdy zatoužila po něčem víc, po něčem... vzrušujícím a nevyzpytatelném, okamžitě v sobě takové nutkání potlačila. Věřila, že když bude hrát podle pravidel a postupovat krok za krokem vpřed, nakonec zvítězí. A tak se bouřila jen v duchu a přestala snít.

Přesto by Adelaide byla zděšená, kdyby věděla, že má její neteř v oblíbě restaurace, které ani zdaleka nemají čtyři hvězdičky. A taky sportovní auta, dodala si Diana pro sebe s úsměvem. A vařené kraby a pivo. Zastavila se, strčila si ruce do kapes a zadívala se na moře. A taky mám ráda opuštěné zimní pláže, přemítala.

Proto se tu Justin usadil? uvažovala, když zamířila zpátky k hotelu. Přitahovala ho okolní divoká příroda a moře? Bylo dědictví, které spolu sdíleli, silnější, než léta odloučení léta, kdy se vydal vlastní cestou, riskoval a vyhrál, zatímco ona se podřídila a jen tiše vzdorovala?

Diana šla dál a v duchu přemýšlela nad tím, že o muži, který předešlý večer seděl naproti ní u stolu, vlastně vůbec nic neví.

Měl uhlazené, kultivované chování, ale prohodili spolu za celou dobu sotva pár slov. I když ji Šefena očima prosila, Diana ze sebe nedokázala dostat víc než bezduché fráze.

Co ale může žena jako Serena MacGregorová vědět o mých pocitech? řekla si Diana v duchu trpce. Vyrostla obklopená

rodinou a zahrnovaná láskou. Věděla, kam patří, a měla své předky, ke kterým se mohla hrdě hlásit. Když ji Diana viděla, jak nenucené se baví s Cainem...

Caine, povzdychla si. Nemohla se přimět přestat na něj myslet. Nebyla připravená na tolik citu, který k ní projevil, když se zhroutila. Ale když plakala v jeho náručí, necítila se bezpečně, i když ji jen hladil po vlasech, jako kdyby utěšoval malé dítě.

Hrozilo, že v ní zažehne jiskru a ta se pak rozhoří v obrovský oheň. A Diana neměla v úmyslu nechat si takhle zasahovat do života.

„Vstala jste brzy.“

Diana se otočila a zjistila, že za ní stojí Caine. Měl na sobě bundu, džínsy a tenisky. Napadlo ji, že mu musí být zima, ale zdálo se, že se cítí skvěle.

Upřeně jí pohlédl do obličeje.

„Chtěla jsem vidět východ slunce nad mořem,“ začala a pak zvedla hlavu k tmavým, ocelově šedým mrakům. „Ale neměla jsem dneska ráno moc štěstí.“

„Půjdemo se projít, co říkáte?“ vybídl ji a vzal ji za ruku dřív, než stačila cokoli odpovědět. „Líbí se vám tahle pláž?“

Diana si v duchu oddechla, když zjistila, že se jí nebude vyptávat na Justina ani mluvit o napjaté atmosféře u včerejší večeře.

„Nechodím moc ráda v létě na pláž,“ začala. „Ale nikdy jsem netušila, jak příjemné může být procházet se u moře v tuhle roční dobu. Jezdíte sem často?“

„Ne, vlastně ne. Ale naštěstí jsme tu s Alanem zrovna byli, když před pár měsíci Renu unesli“

„Cože?“ Diana se zastavila a úplně ztuhla. Caine na ni zvědavě pohlédl. „Vy jste to nevěděla?“

„Ne, já byla jsem asi v Evropě. Co se stalo?“

„Je to dlouhá historie.“ Caine šel dál a mlčel tak dlouho, že se Diana už domnívala, že jí vůbec neodpoví. „V Justinově

hotelu ve Vegas někdo začal vyhrožovat s bombou. Když tam odjel, aby všechno prověřil, přišel další anonym dopis, adresovaný přímo jemu. Ani trochu se mu to nelíbilo. Jakmile se vrátil, snažil se Renu přesvědčit, aby odjela, ale...“ Díval se chvíli zamyšleně na moře. „Je to další tvrdohlavá žena v rodině. Justin zrovna mluvil dole s policií o druhé výhruze, když se k ní ten chlapík dostal.“

Caine se na chvíli odmlčel a bylo na něm vidět, že jen stěží potlačuje hněv. „Držel ji skoro čtyřicet hodin. Připoutal ji k posteli. Chtěl, aby Justin zaplatil dva miliony výkupného.“

„Můj bože.“ Diana si v duchu vybavila před očima tu drobnou ženu s fialkovými očima a celá se zachvěla.

„Tenkrát jsem poprvé v živě viděl Justina na pokraji zhroucení. Doslova se všem ztrácel před očima,“ vzpomínal Caine. „Nejedl, nespál jen seděl u telefonu a čekal. Teprve když ho ten kluk nechal s Renou promluvit, začínali jsme tušit, s kým máme tu čest. Ale svým způsobem to pak bylo ještě horší.“

„Proč?“

Tentokrát se Caine zastavil a zadíval se na ni. Nic neví, uvědomil si. Možná, že je na čase, aby se to dozvěděla. „Když bylo Justinovi osmnáct, popral se v jednom baru. Ten muž, který rvačku začal, tvrdil, že nebude pít u jednoho pultu s indiánem.“

V jejích tmavých očích se objevil zastřený výraz. „Rozumím.“

„Vytáhl nůž a Justin to ošklivě odnesl měl asi deset centimetrů dlouhou tržnou ránu přes žebra.“ Caine si všiml, jak zbledla, ale pokračoval klidně dál. „Justin toho chlapa nakonec zabil jeho vlastním nožem a obvinili ho z vraždy.“

Dianě se udělalo skoro špatně.

„Justin byl u soudu?“

„Zprostili ho viny, jakmile předvolali svědky z baru. Ale strávil pár ošklivých měsíců v cele.“

„Teta mi o tom nikdy neřekla.“ Diana se zamyšleně zadívala na moře. „Ani slovo.“

„Bylo vám tenkrát sotva osm. Pochybuju, že byste mu mohla nějak pomoci.“

Mohla, řekla si Diana v duchu, když si vzpomněla na tetiny peníze a vlivné přátele. Měli jí to říct. Bože, vždyť byl ještě tak mladý!

Zavřela na okamžik oči, aby se aspoň trochu uklidnila. „Pokračujte,“ vybidla Caina tiše.

„Ukázalo se, že ten kluk, který držel Renu, je synem muže, kterého Justin zabil. Matka mu vtloukla do hlavy, že Justin jeho otce zavraždil a osvobodili ho, protože ho soudcům bylo líto. Neměl v úmyslu ublížit Reně, jen Justinovi.“

„Takže zaplatil výkupné?“ zeptala se tiše.

„Chtěl, ale nakonec to nebylo třeba. Rena zatelefonovala těsně předtím, než s penězi odjel. Toho kluka omráčila pánví a připoutala ho k posteli.“

Diana se na něj ohromeně, a zároveň trochu pobaveně zadívala. „Vážně?“

Caine se taky usmál. „Je tvrdší a odvážnější, než vypadá.“

Diana potřásla hlavou a šla dál. „A jak to dopadlo s tím klukem?“

„Proces začne koncem měsíce. Rena za něj zaplatí soudní poplatky.“

Diana vrhla na Caina hněvivý, ale i obdivný pohled. „Víš o tom Justin?“

„Samozřejmě.“

Když tu informaci vstřebala, vykročila dál po pláži. „Nejsem si jistá, jestli bych dokázala být tak shovívavá,“ podotkla upřímně.

„Justin spíš rezignoval, než souhlasil,“ řekl Caine. „Když se Rena v pořádku vrátí, bylo pro něj těžké cokoli jí odmítnout.“

Ale já jsem měl nejdřív sto chutí to dítě zavřít aspoň na padesát let.“

Diana se na něj zkoumavě zadívala. „Pochybuju, že by měl nějakou šanci vyváznout, kdybyste ho soudil vy. Četla jsem několik vašich soudních protokolů. Jdete lidem po krku, vidíte?“

Nic na to neřekl.

„Proč jste nechtěl vlastně dělat státního zástupce?“

„Politici kolem sebe mají příliš mnoho zdí.“ Ušklíbl se. „Určitě jste už do nějaké u Barclayho, Stevense a Fitze taky narazila.“

„Barclay je prototyp strohého, přísného obhájce. Dickens by ho zbožňoval. „Drahá slečno Bladeová,“ začala rozvážným hlasem, „snažte si prosím zapamatovat, v jaké jste pozici. Zástupce naší firmy nikdy nezvyšuje hlas ani nevznese námitku proti soudci v soudní síni. Jen na golfovém hřišti,“ dodala Diana jízlivě.

Caine jí položil s úsměvem ruku kolem ramen. „A vy ráda odporujete soudcům, slečno Bladeová?“

„Často. Kdyby teta Adelaide nebyla přítelkyní Barclayho manželky, asi bych pro ně už dávno nepracovala.“

„Takže jste tam ještě pořád?“

„Mám neuvěřitelnou trpělivost.“ Cítila, jak jí jeho ruka hřeje do ramene. Bezděčně se k němu přitiskla blíž. „Teta Adelaide nebyla nadšená, když jsem si vybrala práva, ale pak mi zajistila místo u Barclayho.“ Dianě to bylo proti mysli. S trpkostí v hlase pokračovala: „Svým způsobem ji potěšilo, že pracuju pro jejího starého přítele a prestižní firmu. Kdybych tam vydržela dost dlouho, možná by mi časem svěřili i něco jiného než dopravní přestupky.“

„Bojíte se jí?“

Místo aby se cítila dotčená, rozesmála se. Strach Diana už dávno ztratila. „Teta Adelaide? Ne.“ Vystavila obličej větru. „Ale hodně jí toho dlužím.“

„Vážně?“ zamumlal Caine, spíš jen pro sebe. „Můj otec vždycky říká,“ podotkl nahlas, „že v rodině se neplatí žádné honoráře.“

„Nezná tetu Adelaide,“ poznamenala Diana stroze. „Podívejte se na ty racky!“ Právě jim dva prolétli nad hlavou. Měli namířeno k moři. „Když jsem dneska ráno stála na balkoně, jeden byl tak blízko, že jsem se ho skoro mohla dotknout. Zajímalo by mě, proč vydávají tak smutné zvuky, když vypadají úžasně spokojeně.“

Když se zachvěla, Caine si ji přitáhl blíž k sobě. „Je vám zima?“

„Ano.“ Zvedla hlavu a usmála se na něj. „Ale líbí se mi tady.“

Cítla na tváři Cainův chladný dech. Byla tak fascinovaná jeho očima, že si skoro ani nevšimla, že se ruka na jejím rameni pohnula a přitiskl si ji k sobě ještě o něco blíž.

Najednou stáli těsně proti sobě a Diana měla ruce na jeho zádech. Srdce jí bušilo tak divoce, jako kdyby patřilo někomu jinému.

Na tvář jí dopadly dvě mokré vložky. „Sněží.“

„Hm.“ Caine sklonil hlavu, na okamžik zaváhal a pak ucítla na svých rtech jeho dychtivá ústa.

Prsty jí začal zlehka přejíždět nahoru a dolů vzadu po krku. V duchu si představila, co všechno by ty ruce asi dokázaly udělat s jejím tělem, a zachvěla se vzrušením.

Bezděčně ho objala a přivinula se k němu.

Přestal ji líbat, uslyšela, jak zašeptal tise její jméno, a pak se dotkl špičkou jazyka jejího ušního lalůčku.

Instinktivně se k němu přitiskla a dychtivě ho políbila.

V jejich nitrech jako kdyby najednou vzplál oheň. Nevnímali, že se ochladilo a sněží. Mysleli jen jeden na druhého.

Diana si uvědomila, že to, co teď cítí ve svém srdci, je mnohem hlubší než kdy předtím v jejím životě.

Nebyla to jen touha po jeho polibcích a silných, pevných pažích, ale po splynutí jejich těl i duší. Caine v ní probudil odvěkou potřebu ženy po fyzickém a citovém naplnění.

Držela ho kolem krku, jako kdyby jí hrozilo, že se jinak utopí. Ale najednou si přestala být jistá, jestli právě on by ji zachránil. Potřeba přežít v ní nakonec zvítězila nad touhou po tělesné rozkoši a odtáhla se od něj. Celá udýchaná se na něj upřeně zadívala a vítr jí sfoukl vlasy do očí.

„Přišlo to tak nečekaně,“ vydechl Caine, když se sám trochu vzpamatoval.

Chtěl ji pohladit po tváři, ale ucukla. Zvedl obočí a strčil si ruce do kapes. „Teď je už trochu pozdě stavět kolem sebe zeď, Diano. Už se začala otřásat v základech.“

„Žádné zdi nepotřebuju, Caine,“ řekla, teď už o něco klidněji. „Stačí mi zdravý rozum. Nejsem váš typ. Nestojím o vášnivá objetí mezi regály knih.“

V očích se mu zablesklo, ale nedokázala odhadnout, jestli ho její poznámka rozzlobila nebo pobavila. „Myslím, že tenhle můj přestupek je už dávno promlčený.“

„Mám své pochybnosti o tom, jestli vás rehabilitovali,“ odpověděla Diana mírně.

„Bože.“ Než před ním stačila uhnout, Caine natáhl ruku a uchopil mezi prsty její rozevláté vlasy. „Diano.“ S úsměvem jí setřel sněhové vločky z tváře. „Vy patříte někam do pouště, pod žhavé slunce. K téhle pleti by se hodily nějaké exotické šaty.“

Zůstala nehnuté stát a v duchu sváděla svůj vlastní vnitřní boj. Zoufale toužila znovu ho obejmout.

„Řekla bych, že se docela dobře hodím i do soudní síně,“ odsekla.

„Ano.“ Pořád se usmíval. „Asi ano – aspoň částečně. Právě proto mě asi začínáte tak fascinovat.“

„Nemám zájem vás fascinovat, Caine.“ Zpříma mu pohlédla do očí. „Chtěla bych se vrátit dřív, než tady úplně zmrznu.“

„Doprovodím vás,“ řekl s tak zjevnou ochotou, že by si snad zasloužil medaili.

„To není třeba,“ začala, ale už ji vzal za ruku.

„Předpokládám, že bych asi měl jít buď deset kroků za vámi nebo před vámi.“ Když se zamračila, Caine se na ni znovu usmál. „Nezlobíte se kvůli tomu, že jsme se přátelsky políbili, že ne? Koneckonců, vždyť jsme jedna rodina.“

„To nebyl žádný *přátelský* polibek,“ zamumlala Diana.

„Ne.“ Zvedl její ruku ke rtům a jemně ji kousl do kloubu.

„Třeba bychom to měli zkusit znovu.“

„Ne,“ odpověděla Diana rozhodně a snažila se nevnímat chvění ve svém nitru.

„Dobře,“ řekl, na její vkus až příliš mile. „Půjdeme na snídani.“

„Nemám hlad.“

„Máte štěstí, že teď nejste pod přísahou,“ podotkl. „Včera večer jste snědla sotva tři sousta. Ale dobře,“ pokračoval, než stačila cokoli namítnout, „já se pořádně najím a vy si můžete dát třeba kávu. Mám příšerný hlad.“ Když si všiml, že chce začít protestovat, zvedl ruku, aby ji včas zarazil. „Jestli chcete, můžu to dát do vlastních výdajů.“

Se zdráhavým úsměvem s ním začala stoupat po schůdcích nahoru z pláže. „Zdá se, že jste neopustil svět politiky dost brzy.“

„Nemáte oči cynika,“ poznamenal věcně.

„Ne?“ Šel po schodech tak rychle, že musela skoro běžet, aby mu stačila.

„Mají spíš barvu velbloudí srsti. Opatrně, klouže to tady.“

„Velbloudí srsti?“ Nevěděla, jestli tím má být pobavená nebo dotčená. „To zní neuvěřitelně romanticky.“

„Chtěla byste romantiku?“ Než si stačila uvědomit, co má v úmyslu udělat, Caine ji vzal do náruče a nesl ji směrem k zadnímu vchodu.

Diana si se smíchem odhrnula vlasy z očí. „Postavte mě, vy blázne. Jestli na tom sněhu uklouznete a pustíte mě, budu vás žalovat.“

„Vy jste ale romantická,“ postěžoval si Caine a zády strčil do dveří, aby se otevřely.

„Caine, postavte mě na zem,“ nařídila mu Diana rozzlobeně. Snažila se mu vykrotit, ale jen ji sevřel pevněji a šel dál. „Nechcete mě přece donést až do jídelny, že ne?“

„To je skvělý nápad.“

Považoval to za přímou výzvu a s úsměvem ji přijal. Byla lehká a nádherně voněla tím úžasným parfémem. V očích měla rozhořčený, ale taky trochu pobavený výraz, a to ho neuvěřitelně přitahovalo. Usoudil, že by vůbec neuškodilo, kdyby se tak tvářila častěji. Její ústa byla doslova předurčená k úsměvu. Musí jí ukázat, jak snadné je brát život s humorem.

„Caine.“ Když si Diana všimla, že na sebe upoutali pozornost, ztišila hlas. „Přestaňte. Lidi se po nás dívají.“

„To nevadí. Jsem na to zvyklý.“ Letmo ji políbil. „Máte úžasně roztomilá ústa, když je našpulíte.“

Caine se zastavil a usmál se na servírku. „Chtěli bychom stůl pro dva.“

„Samozřejmě, pane MacGregore.“ Zadívala se na Dianu a pak pokynula rukou. „Tudy prosím.“

Když ji Caine nesl kolem stolů, u kterých hosté právě snídali, Diana zatnula zuby. Všimla si, že nějaká paní ve středních letech zatahala svého manžela za rukáv a ukázala na ně.

Když je servírka zavedla ke stolu v rohu jídelny, Caine usadil Dianu na židli a sedl si naproti ní.

„Za tohle mi zaplatíte,“ sykla tiše.

„Stálo to za to.“ Caine si rozeplnul kabát a svlékl si ho. V duchu usoudil, že Diana potřebuje čas od času zažít něco naprosto nečekaného. Připadalo mu, že byla příliš

rozmazlovaná, hýčkaná a ochraňovaná. A taky ve všem omezovaná.

Prohrábl si rukou mokré vlasy, ve kterých už mu mezitím roztál sníh. „Víte jistě, že si nedáte nic jiného než kávu?“

„Naprosto jistě.“ Začala si rozepínat kabát. „Vždycky vám každá drzost a výstřednost projde?“

„Většinou ano. Jste každé ráno tak krásná?“

„Neplývejte zbytečně svým šarmem.“

„To je v pořádku. Mám ho v zásobě dost.“

Diana si znechuceně povzdychla, ale Caine tomu nevěnoval pozornost. S úsměvem si vzal od servírky jídelní lístek. „Já si dám palačinky,“ řekl jí hned... A na druhý talíř slaninu, topinku a vajíčka. Dáma chce jen kávu.“

„Takhle snídáte vždycky?“ zeptala se Diana, jakmile servírka odešla.

Caine se pohodlně opřel. Uvědomil si, že už zapomněla předstírat, že se zlobí.

„Když mám příležitost, rád se pořádně najím. Někdy za celý den stěží vypiju pár šálků kávy a s ním vysušený sendvič.“

„Máte tolik případů, jako když jste pracoval jako státní zástupce?“

„Více méně ano, ale nemám žádné asistenty.“ Sledoval, jak si do kávy kápala trochu smetany. „To je jedna z věcí, kterých jsem se chtěl zbavit.“

„Vy nemáte žádné asistenty?“

Její ruce jsou jako stvořené pro prstýnky, pomyslel si v duchu, ale žádný nenosí. Jen stěží se přiměl soustředit na Dianinu otázku.

„Momentálně ne. Moje sekretářka je chaotická, nepořádná žena, posedlá televizními seriály.“

S úsměvem vzala do ruky svůj šálek. „Určitě má... jiné přednosti.“

Caine si opřel lokty o stůl a naklonil se k ní. „Je jí sedmapadesát a příšerně píše na stroji.“

„Přesto si myslím, že s vaší pověstí a zázemím máte určitě jednu z neprofesionálnějších firem v Bostonu.“

„Tohle označení bych nechal pro Barclayho, Stevense a Fitze. Nelíbilo by se vám aspoň občas si trochu ušpinit ruce, Diano?“

„Líbilo.“ S povzdechem položila šálek zpátky na stůl. „Pracovala bych snad i zadarmo, kdybych se mohla pustit do nějakého případu, který není jako vystřižený z učebnice. Dopravní přestupky a majetkové vypořádání,“ zamumlala. „Jestli tam zůstanu třet dál, nedostanu se snad nikdy k ničemu jinému. Chtěla bych si založit vlastní firmu.“

„Je to určitě lepší,“ podotkl zamyšleně, ale pak se zamračil. „Ale tahle práce má i spoustu stinných stránek, nezdá se vám?“ Upřeně jí pohlédl do očí. „Člověk balancuje na velmi tenkém laně a není snadné udržet rovnováhu. Ale taky rád vyhrávám, a když se mi to podaří, těší mě vědomí, že jsem měl pravdu.“

„Obhajoval jste někdy někoho, o kom jste věděl, že je vinen?“

„Každý má nárok na právního zástupce. Takový je zákon.“ Caine se napil kávy. „Vaší povinností je poskytnout mu to nejlepší a doufat, že spravedlnost nakonec zvítězí. Ale pokaždé tomu tak není. V zákonech je spousta mezer a fungují jen občas.“ S pokrčením ramen se znovu napil. „Ale lepší někdy, než vůbec ne.“

Diana na něj se zájmem pohlédla. „Nejste takový, jak jsem čekala.“

„A co jste čekala?“

„Mladší, o něco tvrdší verzi Barclayho. Citace předchůdců, trochu latiny na efekt a tvrzení, že zákon je vytesaný do kamene.“

„Blázne,“ podotkl místo komentáře.

Diana se bezděčně nahlas rozesmála.

Ten smích ho fascinoval – stejně jako její parfém. „Neděláte to moc často, Diano – málokdy se bavíte, aniž byste si všechno předem promyslela,“ řekl.

„Mám trénink.“ Samotnou ji překvapilo, co právě řekla.

Bože, jaké dveře ve svém nitru to otvírám, vyděsila se v duchu, aniž bych stačila zkontrolovat zámky? Zamračila se.

„Vysvětlíte mi to?“

„Ne.“ Zavrtěla rychle hlavou a pak se na něj podívala. „Dejte se do snídaně. Jsem hrozně zvědavá, jestli vážně všechno sníte.“

Možná, že je to ta její tajuplnost, která mě tolik přitahuje, pomyslel si Caine.

Lákalo by ho sloupnout z ní všechny masky, aby viděl, co se pod nimi skrývá. Navíc se jen málokdy setkal se ženou, ze které vyzařovala tak obrovská síla, a přitom byla uvnitř nesmírně zranitelná. Ta kombinace, spolu se zjevnými náznaky skryté vášně, se mu zdála hrozně... vzrušující.

Svým vystupováním, projevem i stylem oblékání jako by chtěla všem říct, že je dáma s velkým D. Ale výraz jejích očí a ta fantastická vůně vypovídala o dalších přednostech.

Vzpomněl si na její horká, vášnivá ústa a uvědomil si, že by je chtěl ochutnat znovu... a cítit pod prsty hebkou kůže, ukrytou pod elegantním kostýmem.

Vždycky považoval ženy za příjemnou hádanku k rozlousknutí. V tomhle případě by mohl přijmou! výzvu, přistoupit na její hru a ukázat jí, že život nemusí být plný nejružnějších omezení a pravidel. Ano, přemítal v duchu, Dianě Bladeové by se měl ještě nějaký čas věnovat.

„Chcete kousnout?“ zeptal se tiše a nabídl jí kousek palačinky, napíchnutý na vidličce.

„Máte strach, že jste to přehnal?“

Jen se usmál a přisunul jí vidličku blíž. S pokrčením ramen se nechala nakrmit.

Na okamžik zavřela oči.

„Je to moc dobré.“

„Chcete ještě?“

Přijala od něj druhé sousto a pak se pohodlně opřela na židli.

„Tady jste,“ ozvalo se najednou za jejich zády. Byla to Serena. Políbila na tvář nejdřív bratra, pak Dianu. „Není to odporné?“ zeptala se a ukázala na Cainův talíř. „A nikdy nepřibere ani deko. Vyspala jste se dobře?“

„Ano.“ Diana se trochu rozpačitě usmála. „Moje pokoje jsou opravdu krásné.“

„Dáš si něco k snídani?“ zeptal se Caine své sestry.

„Můžu si vzít s tebou?“

„Ne.“

„Hm. Stejně nemám čas.“ Když dál pokračoval v jídle, Serena se na něj ušklíbla. „Říkala jsem si, že byste se mohla později zastavit u mě v kanceláři. Máte na dnešek něco v plánu?“

„Ne, zatím ne.“

„Mohla byste třeba využít našeho sportovního klubu nebo zajít do kasina. Ráda vás tady provedu.“

„Děkuju.“

„Tak za hodinu přijďte.“ Serena se letmo zadívala na Caina. „Jen nevěřte všemu, co vám povídá,“ poradila jí ještě, než odešla.

„Vaše sestra...“ Diana se zarazila, jako kdyby nemohla najít správná slova, a pak si se smíchem vzala od Caina plátek slaniny. „Představovala jsem si ji jinak.“

„Vždycky si v duchu uděláte o každém obrázek, než se s ním setkáte osobně?“

„Asi ano. Nedělají to všichni?“

Caine jen pokrčil rameny a pustil se znovu do jídla. „Jaká jste čekala, že je Rena?“

„V každém případě energičtější a tvrdošijnější.“ Diana spolkla slaninu a na okamžik se zamyslela. „Vypadá hrozně

křehce. Teprve když se na ni člověk podívá zblízka, uvědomí si, kolik v sobě má síly. Není to ten typ ženy, který jsem čekala, že si Justin vybere. I když musím přiznat, že mi dělalo problémy vůbec si ho představit ženatého.“

„Třeba není tím, za koho ho považujete,“ podotkl Caine tiše.

Zadívala se na něj a v jejích očích se najednou objevil chladný, vzdálený výraz. „Já ho vůbec neznám, vidíte?“

Rozzlobeně si uvědomil, jak je pro ni snadné vklouznout zpátky do svých zaběhnutých kolejí a chovat se zase upjatě a korektně. „Nikdy není jednoduché někoho poznat, pokud člověk sám nechce,“ řekl mírně.

„Není moudré poučovat někoho o něčem, o čem toho sám moc neví,“ odsekla. „Vy jste měl bezstarostné, spokojené dětství. Rodiče, sestru. Přesně jste věděl, kdo jste a kam patříte. Nemáte právo cokoli mi vytýkat, když mě nemůžete pochopit.“

Caine se opřel a zapálil si cigaretu. „Já jsem vám něco vytýkal?“

„Myslíte si, že je snadné vymazat dvacet let nezájmu?“ vybuchla. „Tenkrát jsem ho potřebovala,; ale teď už ne.“

„Tak proč jste přijela?“

„Abych vymýtila ze svého života poslední duchy.“ Odsunula šálek s kávou stranou. „Chtěla jsem ho vidět jako muže, abych na něj přestala vzpomínat jako na chlapce. Až odsud odjedu, přestanu na něj myslet úplně.“

Caine se na ni upřeně zadíval. „Nesnažte se přede mnou předstírat, že jste z ledu, Diano. Byl jsem včera s vámi a viděl jsem, co s vámi setkání s Justinem udělalo.“

„To už je pryč.“

„Netěší vás, že jsem vás přistihl tak rozrušenou, vidíte?“ Když chtěla vstát, uchopil ji za zápěstí. „Jestli chcete vyhrát, Diano, musíte přestat utíkat.“

„Já nikam neutíkám.“ Rozbušilo se jí srdce. Poprvé měla možnost vidět, jaký Caine skutečně je silný, hrozivý, vzrušující.

„Utíkáte od chvíle, kdy jste vystoupila z letadla,“ opravil ji. „A pravděpodobně už dávno předtím. Jste dotčená a zmatená, ale zároveň zatraceně tvrdohlavá, abyste to přiznala aspoň sama sobě.“

„Není vám nic do toho, jaká jsem,“ procedila mezi zuby.

„MacGregorovi berou rodinu velmi vážně.“ Upřeně se na ni zadíval. „Když se moje sestra provdala za vašeho bratra, začala to být i moje věc.“

„Nestojím o vaši *bratrskou* radu.“

Usmál se.

„Já k vám necítím bratrský vztah, Diano.“ Palcem jí pomalu přešel po hřbetě ruky. „A myslím, že to oba moc dobře víme.“

Diana vstala a vrhla na něj chladný, hněvivý pohled. „Byla bych radši, kdybyste ke mně necítil vůbec nic.“

„Na to je už moc pozdě,“ zamumlal, a pak se na ni znovu usmál. „Skotové jsou neuvěřitelně pragmatický národ, ale začínám pomalu věřit v osud.“

Diana si vzala kabát a pečlivě si ho přeložila přes ruku. „V jazyce Utahů slovo *komanč* znamená nepřítel.“ Zadívala se na něj a Caine poprvé v jejím obličejí spatřil všechno, co zdělila po předcích. „Není snadné si nás podrobit.“ Pak se otočila a elegantním, tanečním krokem odplula ven z jídelny.

Caine s úsměvem zamáčkl cigaretu. Začínal cítit, že ho čeká moc zajímavá bitva.

TŘETÍ KAPITOLA

Během následujících několika dní Diana zjistila, že *Comanche* je profesionálně vedený hotel, který se ani v nejmenším neliší od těch, jejichž pravidelným hostem byla její teta. Podle jídla, obsluhy i celkové atmosféry bylo zřejmé, že se zaměřuje na bohatou, úspěšnou klientelu.

Justin sice možná začal svou kariéru kdysi úplně s prázdnými kapsami, ale rozhodně neztrácel čas. Řekla si, že by

ho za to mohla respektovat, dokonce ho i opatrně obdivovat, aniž by k němu něco cítila. Nechtěla riskovat zklamání.

Když se spolu setkali, Justin se choval neuvěřitelně zdvořile, ale měl se stejně na pozoru jako ona.

Přesto se Dianě podařilo víc ho poznat. Zjistila, že je to nesmírně charakterní, zásadový člověk, což by do někoho, koho baví sázet v kasinu, vůbec neřekla. Byl bystrý, pohotový a v hloubi duše zranitelný. Ale tuhle stránku jeho povahy v něm dokázala odhalit jen Serena.

Její bratr byl muž, který by dokázal upoutat její zájem i náklonnost, kdyby nebylo těch dlouhých let, které se bohužel nedaly vymazat.

Cainovi se úmyslně snažila vyhýbat. Za velmi krátkou dobu se stal svědkem několika jejích citových výlevů, a to ji znervózňovalo. Dovedla by se vyrovnat s tím, že jí nabídl útěchu, když se rozplakala, protože byl citlivý a hodný. Ale okamžiky, které spolu strávili na pláži, si v duchu přehrávala až příliš často.

Tenhle druh vášně, a hlavně její hloubka, v sobě nesly zvláštní nebezpečí. Když ji dokázal vyprovokovat pouhým pohledem nebo vyslovením jejího jména uprostřed místnosti plné lidí, co by se asi stalo, kdyby spolu byli sami? Diana potřebovala mít jistotu, že k tomu nedojde.

A jak rychleji dokázal rozčítit! Za každých okolností se vždycky uměla ovládat a usměrnit svou poněkud výbušnou povahu. Měla za sebou léta praxe v potlačování hněvu a zklamání, aby se vyhnula tetiným přednáškám o správném chování mladé dámy. Ale Caine ji dovedl přimět k varu i obyčejnou větou.

Nestojí za to se tím zabývat, řekla si Diana, když se oblékla. Možná, že do sebe v Bostonu občas narazí, ale tam byla na domácí půdě. Ale on taky, připomněla si. S pokrčením ramen si uhladila na bocích šedé flanelové kalhoty. V každém případě v Bostonu přesně věděla, kým je a kam směřuje. Nikdy

nepodléhala svým náladám na to byla příliš disciplinovaná. Jakmile se vrátí zpátky ke své práci, přestane být tak náchylná ke všem citovým výkyvům a změnám.

Nestojím o žádné city, řekla si v duchu skoro rozzlobeně. Neuměla si s nimi poradit. Chtěla, aby se do jejího života vrátil zpátky řád, na který byla zvyklá. A dokud byla tady, měla pocit, jako by ji něco ohrožovalo.

Justin, a všechny ty vzpomínky a city, které v ní znovu probudil nechtěla znovu prožívat to, co kdysi. Caine v ní probudil něco, o čem si myslela, že v sobě vůbec nemá. Pocit vlastní zranitelnosti. A vášeň.

Když mu byla nablízku, potřebovala... potřebovala něco, po čem si nemohla dovolit toužit.

Zhluboka se nadechla, aby v sobě potlačila hněv. Ještě pořád se dokážu ovládnout, ujistila se v duchu. A až se vrátím do Bostonu, všechno bude zase jako dřív.

Roztržitě si upravila kapucu u tmavě růžového svetru. Byla ráda, že sem přijela. Teď, když viděla Justina tváří v tvář, přestane o něm přemýšlet a tahle kapitola jejího života bude konečně jednou provždy uzavřená. Uvědomila si, že si jeho ženu Šerenu zamilovala na první pohled, což u ní nebylo moc obvyklé. Diana se naučila být velmi opatrná v projevech sympatií a náklonnosti. Teď poprvé v životě poznala někoho, kdo by mohl být její příbuznou a zároveň přítelkyní.

Přehodila si kabelku přes rameno a vyšla ven z pokoje. Chtěla se zastavit ještě u své švagrové v kanceláři, než se půjde projít po pláži. Caine odešel pryč hned brzy ráno, proto si Diana byla téměř jistá, že se s ním nepotká. Nebylo by dobré zbytečně pokoušet osud.

Když procházela kasinem, znovu na ni neuvěřitelně zapůsobila jeho příjemná, neformální výzdoba. Žádné třpytivé zlato a těžké lustry. Serena jí řekla, že celý hotel, včetně kasina, zařídil Justin podle svého vkusu. Možná, že ho aspoň

trochu ovlivnila vzpomínka na malý domek s rozviklanou verandou, ve kterém spolu žili v Nevadě.

Ale od té doby jsme oba ušli dlouhý kus cesty, uvažovala Diana. Vybavila si před očima tetin dům na Beacon Hill se svou strohou elegancí. Nablýskaný starožitný nábytek a třpytivé stříbro. Šeptající služebnictvo.

Rozhlédla se ještě jednou kolem sebe po kasinu: po stříbrných hracích automatech, kulečnickových stolech potažených zeleným sukem a krupiérrech ve smokingu. Vonělo to tu drahou whisky a tabákem. Ano, oba zdolali obrovský kus cesty od toho malého domku s trávníkem, vyprahlým od slunce. Ale přesto tam možná bývala šťastnější než kdykoli později ve svém životě.

Diana vešla do recepce, natolik pohroužená do vlastních myšlenek, že málem vrazila do svého bratra.

„Diano.“ Justin ji vzal za ruku, aby ji přidržel, ale pak ji hned pustil. Je tak krásná, pomyslel si v duchu. Když se na něj letmo, zdvořile usmála, sevřel se mu žaludek bolestí. Věděl už od samého začátku, že k ní nikdy nenajde cestu zpátky. Ale teď, když ji viděl před sebou, pro něj bylo ještě mnohem těžší smířit se s tak bolestnou ztrátou.

„Dobré jitro, Justine. Řekla jsem si, že se zastavím u Reny, jestli nemá moc práce.“ Má v očích tak chladný výraz, napadlo ji.

„Prochází právě plány na dnešní den.“ Když si všiml, že na něj upřeně zírá, zvedl tázavě obočí. „Děje se něco, Diano?“

„Jen jsem si vzpomněla na tu historku o osadnici, kterou zajal jeden z matčiniých předků.“ Na okamžik se zamyslela, aby si vybavila celý příběh, který jí kdysi dávno jako dítěti vyprávěli. „Nakonec s ním zůstala dobrovolně. Není to zvláštní, že právě díky ní aspoň jeden člověk z každé generace má zelené oči?“

„Ty máš oči po otci,“ podotkl Justin. „Tmavé, tajuplné.“ „Nevzpomínám si na něj,“ odpověděla chladně.

Tiše si povzdychl. „Vyříd' Sereně, že se vrátím za pár hodin. Mám schůzku.“

Diana se cítila provinile, ale zároveň se bála odmítnutí. „Justine,“ zavolala na něj šeptem.

Otočil se, ale všimla si, že nechal ruku na klíče dveří.

„Nevěděla jsem o tom procesu... ani že jsi byl ve vězení. Je mi to líto.“

„Je to už dávno,“ řekl prostě. „Byla jsi tenkrát ještě dítě.“

„Přestala jsem být dítětem, když jsi mě opustil.“ Aniž by počkala na odpověď, otočila se a vešla do Sereniny kanceláře.

„Diano.“ Serena s úsměvem odložila stranou stoh papírů, který měla před sebou. „Řekněte mi, že umíráte touhou dobře se bavit, abych mohla utéct od téhle hory papírů.“

„Bála jsem se, že vás budu vyrušovat.“

„Jsou dny, kdy se modlím, aby to někdo udělal,“ podotkla Serena, ale pak svažila obočí. „Co se děje, Diano?“

„Nic.“ Otočila se a zadívala se prosklenou stěnou do kasina.

„Tady bych nikdy nedokázala pracovat. Vždycky bych měla dojem, že jsem uprostřed nějakého večírku.“

„Je to jen otázka soustředění.“

„Justin chtěl, abych vám vyřídila, že bude pár hodin pryč.“

Tak v tom to vězí, pomyslela si Serena a vstala. Položila Dianě ruce na ramena. „Diano, povídejte si se mnou. To, že miluju Justina, ještě neznamená, že nemůžu rozumět, co asi cítíte.“

„Neměla jsem sem jezdit,“ povzdychla si Diana.

„Připadá mi, jako kdybych se vrátila zpátky do minulosti. Vzpomínám si na věci, které jsem už dávno zapoměla. Reno, netušila jsem, že ho mám ještě pořád ráda. Hrozně to bolí.“

„Milovat někoho s sebou přináší i nevýhody. Ale jestli Justina máte ráda a dopřejete si trochu času “

„Mám ho ráda, ale zároveň se na něj hrozně zlobím,“ odpověděla Diana. „Nemůžu mu odpustit všechna ta léta, která jsem prožila bez něj.“

„Diano, copak nevidíte, že i on musel být bez vás?“

„On měl na vybranou. Já ne.“ Začala nervózně přecházet sem tam po místnosti. „Předal mě tetě a šel svou vlastní cestou.“

„Bylo vám šest, a jemu šestnáct. Co jste čekala, že udělá?“

„Nikdy nenapsal, nezavolal, ani mě nenavštívil. Ani jednou,“ postěžovala si smutně. „Byla jsem si tak jistá, že když udělám všechno, co se po mně chce, vrátí se pro mě. Ty první roky jsem byla doslova vzorným dítětem. Chovala jsem se způsobně, pilně se učila a čekala. Ale nepřišel. Vůbec si na mě nevzpomněl.“

„To není pravda!“ vyhrkla Serena prudce. „Nic nechápete.“

„Ne, vy nic nechápete,“ odsekla Diana. „Nevíte, jaké to je, když člověk ztratí všechno, co mu patří, a musí žít z milosrdenství někoho jiného! S vědomím, že každé sousto, které sní, a každý kousek oblečení, který má na sobě, má svou cenu.“

„Komu myslíte, že dlužíte za všechno jídlo a oblečení, Diano?“ zeptala se Serena otevřeně.

„Vím moc dobře, čím dlužníkem jsem,“ ujistila ji Diana. „Nikdy mi nedovolí na to zapomenout tím svým taktním, diskrétním způsobem. Teta Adelaide nevěří na nezištnou velkorysost.“

Velkorysost? V Sereně to vřelo zlostí. „Ona o ní neví nic víc než vy.“

„Asi ne,“ přikývla Diana. „Ale dala mi všechno, co jsem kdy měla.“

„Justin za to všechno zaplatil,“ vyklouzlo Sereně z úst ještě dřív, než si to stačila rozmyslet a uvědomit si, jestli nedělá chybu. „Posílal jí šek každý měsíc od chvíle, kdy se vás ujala, až do doby, než jste odpromovala na Harvardu. Zpočátku to

bylo možná málo peněz,“ pokračovala Serena chladně, „ale brzy se vypracoval. Justin je vždycky dobrý ve všem, co dělá. Vzala si jeho peníze a ujala se vás pod podmínkou, že navždy zmizí z vašeho života. Zaplatil mnohem víc než jen svými penězi.“

Diana ztuhla. Bála se pohnout, aby se nezhroutila. „On jí platil?“ zašeptala. „Justin posílal tetě Adelaide peníze?“

„Neměl nic jiného, co by vám dal. Ztraceně, Diano, jste přece právnická. Co by se s vámi stalo, kdyby nezařídil, aby se vás tetu ujala?“

Přidělili by mě do pěstounské péče, pomyslela si otupěle. Do sirotčince na objednávkou. „Mohla se ujmout i jeho.“

Serena se na ni upřeně zadívala. „Myslíte, že by to udělala?“

Diana si přitiskla ruce na oči. Hrozně ji rozbolela hlava.

„Ne,“ řekla šeptem. „Ale později, když jsem byla starší, se se mnou mohl spojit.“

„Myslel, že jste šťastná a že je vám líp v Bostonu, než kdybyste se s ním někde toulala. Justin si zvolil svou vlastní životní cestu, to je pravda. Ale pro vás udělal, co mohl.“

„Proč mi nikdy nic neřekl?“

„Co myslíte, že chce abyste mu byla vděčná?“ zeptala se Serena netrpělivě. „Copak nevidíte, jaký je to člověk?“ Prohrábla si nervózně rukou vlasy. „Rozhodně mi nepoděkuje za to, že jsem vám to řekla. Neudělala bych to,“ dodala o trochu klidněji, „kdybyste neřekla, že ho ještě pořád milujete.“ Teprve teď si Serena všimla Dianina zarmouceného pohledu a bledých tváří. „Diano“ zašeptala a natáhla k ní ruce.

„Ne.“ Diana ucukla stranou. „Řekla jste mi pravdu?“ zeptala se ledovým hlasem.

Serena jí zpríma pohlédla do očí. „Nemám důvod lhát.“

Diana se trpce usmála. „To je zvláštní. Zdá se, že všichni ostatní ho měli.“

„Pojďte, doprovodím vás nahoru a udělám vám něco k pití.“

„Ne.“ Diana v sobě našla poslední špetku rozvahy a zamířila ke dveřím. „Vážím si toho, že jste mi všechno řekla, Reno,“ podotkla chladně, než vzala za kliku. „Potřebovala jsem to vědět.“

Když se za Dianou tiše zavřely dveře, Serena se zhroutila do židle za svým pracovním stolem. Bože, povzdychla si v duchu a přitiskla si ruku na čelo. Jak jsem mohla něco takového udělat a být přitom tak necitelná? Když si vzpomněla na Dianin zdrcený výraz, chtěla vstát a jít za ní, ale pak se zarazila. Ne, Diana potrebovala trochu času, aby se se vším vyrovnala. A Serena si uvědomila, že kdyby si chtěla s někým promluvit, rozhodně by to nebyla ona. Zvedla telefon.

„Pošlete pro Caina MacGregora, prosím.“

Diana se ještě ani za hodinu nedokázala uklidnit. Všechno, v co věřila, byla lež. K člověku, kterému toho nejvíc dlužila, chovala celá léta zášť.

Byla si teď jistá jen jednou jedinou věcí – že se musí ještě jednou setkat s Justinem a pak odjet.

Vytáhla kufry a začala balit. Pomalu, pečlivě skládala jeden kus oblečení za druhým a snažila se nemyslet na nic jiného. V duchu se modlila, aby ji přestala bolet hlava a necítila se tak zoufale ztracená.

Když někdo zaklepal na dveře, zdráhavě šla otevřít.

„Caine.“ Diana se zarazila a jasně mu dala najevo, že tu není vítaný.

„Diano,“ řekl tiše a pátravě jí pohlédl do obličeje. Když se ujistil, že zatím neplakala, udělal krok dovnitř a přiměl ji ustoupit stranou ze dveří.

„Mám momentálně nějakou práci.“

„Nenechte se rušit,“ řekl a zamířil k oknu. „Všimla jste si, jaký je odsud nádherný výhled?“

„Všimla,“ podotkla chladně, otočila se na podpatku a vrátila se zpátky do ložnice. Pustila se znovu do balení.

„Změnila jste plány?“ zeptal se Caine a opřel se o zárubeň dveří.

„Ano.“ Diana složila svetr a dala ho do kufru. „Rena vám určitě řekla o našem ranním rozhovoru.“

„Řekla, že se vás dotkla.“

Diana chvíli mlčela a pak podotkla tiše: „Vy jste taky všechno věděl že Justin platil za moje bydlení, stravu i vzdělání.“

„Rena mi o tom pověděla, když vám napsala. Justin se o ničem nikdy nezminil.“ Caine zvedl rukáv hedvábných šatů, které rozprostřela na posteli. „Proč utíkáte, Diano?“

„Já neutíkám.“ Hodila blůzu, kterou se marně snažila složit, do kufru.

„Balíte,“ podotkl.

„To není totéž.“ Diana se od něj odvrátila a soustředila se znovu na svou práci. „Justin bude určitě klidnější, když odsud zmizím.“

„Proč?“

Hodila zbytek šatů do kufru a zaklapla víko. „Běžte pryč, Caine.“

Všiml si, že je na pokraji slz, a uvažoval v duchu, proč v sobě ten pláč potlačuje. Kdyby se vyplakala, ulevilo by se jí. Možná, že to je další věc, kterou bych ji měl naučit, pomyslel si.

„Na koho se zlobíte?“

„Já se na nikoho nezlobím!“ Otočila se ke skříni a sundala z ramínek další šaty. „Všechno to byly samé lži!“ Otočila se k němu s oblečením v ruce. „Celá léta mě nutila, abych si připadala, že jsem na ní závislá. Oblékla mě do nažehlené zástěrky a nazula mi střevíčky, když jsem toužila běhat bosa. Nebránila jsem se, protože jsem se jí bála. Cítila jsem se být jejím dlužníkem. A přitom všechno platil Justin.“

Zamračila se a na chvíli se odmlčela, než v sobě našla sílu pokračovat. „Nikdy o něm nemluvila. Trvala na tom, abych na

svých prvních šest let života zapomněla, jako kdyby nikdy neexistovaly. Nechtěla, aby mi mou minulost a předky cokoli připomínalo,“ vybuchla Diana prudce. „Vzala mi mé dědictví, a přesto jsem se pořád cítila být její dlužnicí. Dozvěděla jsem se o svých předcích jen z knih a muzeí, a celý život jsem musela bojovat, abych nezapomněla, kdo vlastně jsem potají. Justin jí platil, a když byl pak sám ve vězení, já chodila na hodiny baletu a jedla ze stříbrných talířů.“

Caine udělal krok směrem k ní a neuniklo mu, že jen stěží potlačuje slzy. „Nezáleží na tom, že právě tohle sám chtěl?“ Ne!“ Diana odhodila šaty na zem. „Skoro celý život jsem ho nenáviděla a starala se o ženu, která j mě nikdy nepřijala takovou, jaká opravdu jsem. Myslela jsem, že jí platím za své vzdělání tím, že se scházím s muži, které uznává a schvaluje, a vybrala jsem si povolání, které považuje za vhodné.“ S trpkým úsměvem si prohrábla vlasy. „Ale nebyla to , ona a já už teď vlastně ani nevím, kdo jsem. Rozumíte?“ Vzala do ruky elegantní, bílou hedvábnou halenku. „Myslela jsem, že vím, kam patřím.“ Zmačkala ji do klubíčka a hodila ji na zem. „Nevím vůbec nic!“

Chvilí čekal, až se aspoň trochu uklidní, a pak se zeptal věcně: „Proč by mělo tolik záležet na tom, odkud ty peníze přicházely?“

„Tomu, kdo na ně má vždycky právo, na tom samozřejmě nezáleží.“

Caine ji popadl za paže a netrpělivě s ní zatřásl. „Jste blázen. Zjistila jste, že se k vám vaše teta nechovala úplně čestně a upřímně a že na vás bratr nezapomněl. Proč byste kvůli tomu měla vy být jiná?“

„Copak nevidíte, že jsem celý život strávila ve lži?“

„A teď znáte pravdu,“ odpověděl. „Co s tím uděláte?“

Prsty, kterými křečovitě svírala jeho košili, najednou povolily. Vyprchal z ní všechen hněv. „Bože, Caine, tolik jsem ho nenáviděla. Byla jsem k němu tak chladná.“

Letmo ji políbil. Bylo to rychlé, skoro bratrské gesto. „Příště už taková nebudete.“

„Ne.“ Vycouvala z jeho objetí a sehnula se, aby zvedla oblečení, poházené po zemi. „Jakmile se trochu vzpamatuju, zajdu za ním.“ Začala roztržít tě narovnávat sukně a šaty, které předtím zmačkala. „Zdá se, že máte ve zvyku být vždycky u toho, když se hroutím. Musím se přiznat, že mě to nijak netěší.“

„Ani já si nejsem jistý, jestli mi to dělá velkou radost,“ zamumlal a pak ji k sobě otočil, aby jí viděl do obličeje. „Je těžké odolat ženské zranitelnosti.“ Přejel jí palcem dolů po tváři a upřeně jí pohlédl do očí. Měla v sobě jemnost ženy, ale taky neuvěřitelnou houževnatost a tvrdost. A právě tím ho přitahovala.

„Mám ve zvyku dotýkat se toho, co bych rád vlastnil, Diano.“ Uchopil její obličej do dlaní a pak jí zabořil prsty do vlasů. „Něco jste ve mně probudila,“ řekl tiše, než se k ní sklonil.

Nedokázala se ovládnout. Přitiskla si ho k sobě blíž, i když věděla, že by se od něj měla odtáhnout a přimět ho, aby odešel. Měla v sobě ještě dost síly, aby to udělala. Ale jeho rty ji tolik vábily. Byly příslibem nekonečné rozkoše.

Cítila, jak jí rukama vklouzl pod svetr a začal ji hladit po zádech.

Věděl, jak potěšit ženu. Možná, že největší kouzlo jeho přitažlivosti spočívalo právě v tom, že vždycky chtěl stejnou měrou dávat i brát. Znal všechny ty pomalé, jemné pohyby, provázející svádění. Ale teď, když ho tak dychtivě políbila, na všechno zapomněl. Její vůně jako by mu úplně zatemnila mozek. Stačila ho svést dřív, než si vůbec uvědomil, že se změnila pravidla.

Uslyšel slabé zasténání a nejasně mu došlo, že ten zvuk vyšel z jeho vlastních úst. Zabořil jí ruce do vlasů a pořád znovu a znovu ochutnával její žhavé, sladké rty.

Diana přestala vnímat okolní svět. Nechala se nést nádhernými, vzrušujícími pocity, které v ní Caine probudil. Poprvé plně pochopila význam slova nenasytost.

Sklouzl rukama dolů po jejím těle a začal ji hladit po útlych bocích. Modeloval ji, jako když sochař dává život a cit své hlíně. A Diana pochopila, že jejímu tělu rozumí stejně dobře, jako kdyby byla nahá.

Konečně Caine odtrhl ústa z jejích rtů a pohlédl jí do očí.

„Chci tě,“ zašeptal ochraptěle. „Teď, Diano. Hned teď.“ Zlobil se na sebe, že se nechal tak unést, ale nemohl si pomoci. Tolik po ní toužil, až to bolelo.

Byl to jeho hněv, co ji vzrušovalo a zároveň přimělo vytrhnout se z jeho objetí. „Já...“ Odvrátila se od něj a pročísla si rukou vlasy. „Nejsem na to připravená. Ne s tebou.“

„Zatraceně, Diano!“ Uchopil ji za ramena a otočil ji zátky k sobě.

„Ne.“ Strčila do něj, aby získala aspoň pár centimetrů odstup. „Nevím, co se se mnou teď děje. Všechno se to stalo tak rychle. Ale jednou věcí jsem si jistá že se nechci stát další z řady žen Caina MacGregora.“

Svraštil obočí, ale ani se jí nedotkl. „Ty nepřestaneš dávat lidi do těch svých škatulek, že ne?“

„Chci si dát znovu dohromady vlastní život, Caine, a nedopustím, abys mi ho zkomplikoval.“

„Zkomplikoval?“ zopakoval tiše. „Dobře, Diano, dělej, jak myslíš. Ale Boston není tak velké město a tenhle případ ještě ani zdaleka není uzavřený.“

„Má to snad být výhružka?“

Usmál se. „Ne, spíš slib.“ Uchopil ji za bradu, drsně ji políbil, pak se otočil a vyšel ven z pokoje. Diana si vydechla, teprve když se za ním zavřely dveře.

Tohle mi scházelo, pomyslela si, když se zadívala na změť šatů na posteli. Zavřela oči a počkala, až se trochu uklidní.

Měla před sebou setkání s bratrem. To pro ni bylo nejdůležitější. A musela najít způsob, jak se vyrovnat s dvaceti roky života v klamu a lži.

Diana vyběhla na chodbu a zamířila k Justinově bytu dřív, než ztratí odvahu.

Třeba se ještě nevrátil, napadlo ji, když položila ruku na kliku. Na okamžik zaváhala, ale pak si řekla, že to prostě musí udělat teď. Narovнала ramena, zaklepala a zatajila dech.

Za okamžik se otevřely dveře a na prahu stál Justiny košilí přehozenou jen přes ramena a vlasy ještě mokrémi ze sprchy. „Diano? Hledáš Serenu?“

„Ne, já “ Její pohled okamžitě upoutala ošklivá bílá jizva, kterou měl na žebrech. Ztěžka polkla. „Můžu dál?“

„Samozřejmě.“ Zavřel za ní dveře a sledoval ji, jak váhavě vchází dovnitř. „Dáš si kávu? Nebo něco jiného?“

„Ne, díky.“

„Posad' se, Diano.“

„Ne, já...“ Zlomil se jí hlas a jen bezmocně zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Co se děje?“

Bude to pro mě snazší, když se na něj nebudu muset dívat, napadlo ji. Ale ještě jednodušší by bylo, kdyby se zachovala jako zbabělec a utekla odsud.

Pohlédla mu zpříma do očí. „Chci se omluvit.“ Justin zvedl obočí a začal si oblékat košili.

„Za co?“

„Za všechno, co jsem neudělala a neřekla od té doby, co jsem sem přijela.“

Podíval se na ni, ale z jeho výrazu nedovedla nic vyčíst. Umí si nechávat své pocity pro sebe, uvědomila si. Proto byl možná v hazardních hrách tak úspěšný „Nemáš se za co omlouvat, Diano.“

„Justine,“ zašeptala skoro prosebně a na okamžik se od něj odvrátila. „Nedělám to dobře. Je zvláštní, že se živím tím, že

dávám dohromady správná slova, a teď je najednou nedokážu najít.“

„Diano, tohle nemusíš dělat.“ Chtěl se jí dotknout, ale řekl si, že by se od něj určitě odtáhla. Proto si radši strčil ruce do kapes.

Diana posbírala poslední špetku odvahy. „Hodně ti toho dlužím,“ řekla tiše.

V očích se mu najednou objevil nostalgický výraz. „Nic mi nedlužíš.“

„Všechno,“ opravila ho. „Justine, měl jsi mi to říct!“ vyhrkla najednou prudce. „Měla jsem právo to vědět.“

„Co?“ zeptal se chladně.

„Přestaň!“ Popadla ho oběma rukama vpředu za košili.

Když se na ni zadíval, spatřil v ní zase tu malou holčičku, kterou kdysi dávno opustil plnou energie a divokosti. Se zvednutým obočím zkoumavě pohlédl do jejího rozzlobeného obličeje. „Možná, že bys mi mohla říct, o co jde, až se trochu uklidníš.“

„Přestaň se mnou jednat, jako kdyby mi bylo šest!“ vybuchla.

Pobavilo ho slyšet ji křičet. Konečně ze sebe sundala masku té chladné, kultivované ženy, která se před pár dny vrátila zpátky do jeho života. „Tak se přestaň chovat jako malá,“ poradil jí. „Něco jsi mi přišla říct. Tak ven s tím.“

Diana se zhluboka nadechla. Chtěla se omluvit, ne křičet nebo mu něco vyčítat. Ale její sebeovládání, které si tolik let pečlivě trénovala, bylo najednou to tam. „Celá léta jsem se na tebe zlobila, dokonce jsem se snažila tě nenávidět, protože jsi na mě zapomněl.“

„Myslím, že ti rozumím,“ podotkl klidně.

„Ne.“ Zavrtěla prudce hlavou. Do očí se jí draly slzy, ale nesesetřela je z tváří, protože je ani necítila. „Jak bys mohl, když jsem ti nikdy nesměla nic říct? Tak rychle jsem všechno ztratila, Justine. A všechny.“ Hlas se jí chvěl, ale nemohla se

uklidnit. „Nejdřív jsem si myslela, že jsi odešel, protože se mnou bylo moc potíží.“

Poprvé se jí dotknul pohladel ji jemně po vlasech, jako to dělával kdysi, když ji chtěl utěšit. „Nevěděl jsem, jak ti mám všechno vysvětlit. Byla jsi ještě moc malá.“

„Teď tomu rozumím,“ začala Diana. „Justine “Zlomil se jí hlas. Zhluboka se nadechla a zkusila to znovu. Musela mu to povědět, i kdyby ji pak zavrhnul. „Všechno, co jsi pro mě udělal

„Bylo nezbytné,“ umlčel ji.

„Justine, prosím...“ Nevěděla, jak by mu měla říct, že potřebuje jeho lásku. Měla strach, že ji odmítne. Zoufale se snažila najít správná slova. „Chtěla bych ti poděkovat,“ vysoukala ze sebe. „Máš právo se zlobit, ale –“

„Neudělal jsem nic, za co bys mi musela děkovat.“

Kousla se do rtu, aby se jí přestal chvět. „Cítil jsi to jako svou povinnost,“ zašeptala.

„Ne.“ Znovu se dotkl zlehka jejích vlasů. „Miloval jsem tě.“

Pootevřela rty, ale nevydala ze sebe ani hlásek. Nabízela jí lásku... Nesmířil by se jen s její vděčností.

Diana ho vzala za ruku. „Bud' mým přítelem.“

Justin cítil, jak v jeho nitru konečně povoluje napětí. Pomalu zvedl její ruku ke rtům, rozevřel jí prsty a vložil její útlou dlaň do své. „Jsme jedna krev, sestřičko. Vždycky jsem tě miloval. Od dnešního dne jsme přátelé.“

„Ano,“ přikývla šťastně a pevně mu stiskla ruku.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Bylo nepříjemně chladno. Diana zatopila v autě a pomalu se sunula dopředu v zácpě po bostonských ulicích. Reflektory protijedoucího auta ji málem oslepily, tak přivřela na okamžik oči a snažila se nemyslet na to, že jí mrznou kotníky. Než se v autě udělá aspoň trochu teplo, uvažovala v duchu, budu už sedět v restauraci.

Považovala večeři s Mattem Fairmanem ze své strany za velmi moudrý krok. Jako koncipient okresního zástupce věděl o všem, co se kde šustne. Vzhledem ke svému současnému profesionálnímu postavení jí nepřípadalo prozíravé odmítnout jeho pozvání, i když by mnohem radši zůstala doma a zachumlaná do županu popíjela horký čaj a dívala se na starý film. Ale Diana usoudila, že si nemůže dovolit urazit někoho, kdo má tak vlivné styky, a nechat si ujít příležitost podniknout pár kroků ve svůj prospěch. V každém případě si byla jistá, že jako s mužem si s ním snadno poradí. Vždycky to zvládla. A je docela milý, přemítala v duchu když se přehlédne skutečnost, že se jeho myšlení pohybuje jen ve dvou rovinách. Zákony a ženy.

Matt je dobrý právník a prozíravý politik, připomněla si. A neuvěřitelně upovídaný. Jestli Diana chtěla, aby se všichni dozvěděli, že je teď na volné noze, bylo pro ni snazší prohodit pár slov před Mattem, než nechat tu informaci zveřejnit v *Boston Globe*.

U Barclayho, Stevense a Fitze dala výpověď hned po návratu z Atlantic City. Byl to její způsob protestu proti tetě, která ji ve všem vždycky zmanipulovala. Diana si uvědomovala, že hodně riskuje finančně i profesionálně a v následujících dvou týdnech často propadala záchvatům paniky. Barclay představoval jistotu. Nejen stálý plat, ale i trvalý přísun případů. Ale Barclayho jí vybrala teta. Výpověď považovala Diana za první krok k vlastní nezávislosti. Nelitovala svého rozhodnutí a snažila se netrápit pochybnostmi nad vlastní budoucností.

Když měla špatný den, představovala si, jak se dělí o svou kancelář s nějakým dalším, sotva přežívajícím právníkem, oba zoufale čekají na zazvonění telefonu a doufají, že budou moct obhajovat někoho, kdo na silnici porušil předepsanou rychlost. V lepší dny si optimisticky říkala, že si případ za případem vybojuje cestu nahoru a stane se z ní úspěšný právník.

Litovala jen jedné jediné věci – že strávila tak málo času s Justinem, když se spolu konečně usmířili. Ale cítila, že pro ni bylo nejdůležitější vrátit se zpátky do Bostonu a dát do pořádku svůj profesionální život. Výpověď u Barclayho potřebovala dát hned, ještě v záchvatu hněvu nad tetinou zradou. Věděla, že by za čas k takovému zásadnímu kroku ztratila odvahu, protože by si začala uvědomovat všechny možné důsledky. Snažila se sama sebe přesvědčit, že už se nemůže dočkat, až bude mít vlastní kancelář a začne si budovat jméno.

Ale existoval i další důvod, proč opustila Atlantic City o několik dní dřív, než původně plánovala: Caine MacGregor. Potřebovala mezi nimi vytvořit odstup obzvlášť po svém posledním citovém výlevu, který předcházel jejímu rozhovoru s Justinem. Cítila, že ji Caine dostal.

Muž jako on musí mít úspěch u žen, uvažovala v duchu. Uměl se chovat zdvořile a uhlazeně, ale i drsně a arogantně. Téhle kombinaci bylo těžké odolat a on to určitě věděl. Shodou okolností slyšela o všech jeho bravurních kouscích, které absolvoval na Harvardu, a docela dobře ho znala ještě dřív, než se měli možnost osobně setkat. Ale teprve pak ten problém vystoupil do popředí.

Kdyby šlo o pouhou fyzickou přitažlivost, Diana by si s ní docela dobře poradila. Uměla se ovládat a potlačovat vlastní pocity, a důvěrný vztah s Cainem nepřicházel v úvahu. Spojovalo je toho příliš mnoho – pracovní, a teď i osobně. On měl shodou okolností pověst sukničkáře, zatímco Diana byla opatrnost sama.

Ale byla to víc než touha. Caine v ní probudil city, které nedokázala definovat. Nebyla na ně ani připravená. A tak zvolila logický postup – nejdřív připustila, že problém existuje, a pak od něj ujela co nejdál. A teď ho považovala za vyřešený, protože patřil k minulosti.

Zahájení vlastní praxe jí zabere spoustu času a energie. Ta představa ji zneklidňovala, ale stejnou měrou i vzrušovala, přestože musela teprve najít vhodnou kancelář a seznam jejích klientů byl žalostně krátký. Ale byla sama už dřív. A tentokrát nebude existovat žádná teta Adelaide, která by vyměnila její bezpečí za bezmeznou poslušnost.

Bude se rozhodovat sama, dopouštět se chyb a dobývat svá vlastní vítězství. Přesně věděla, co chce: práci, výzvu, úspěch. Potřebovala dostat jen šanci začít tohle všechno hledat.

Když Diana docela rychle našla volné místo na přeplněném parkovišti, považovala to za dobré znamení.

Cestou ke vchodu do hotelu začalo mrholit. Nemohla se už dočkat, až bude uvnitř v teple. Hned zamířila k recepci.

„Jsem Diana Bladeová. Přijel už pan Fairman?“ zeptala se.

Žena za pultem rychle prolétla očima seznam. „Ne, ještě ne, slečno Bladeová.“

„Až se objeví, mohla byste mu říct, že čekám v hale?“

Diana vykročila směrem k velké, příjemně zařízené místnosti, kde byly kolem velkého kamenného krbu rozmístěné pohovky a křesla. V krbu plápolal oheň a linula se odtud nasládlá vůně lesa. Sum hlasů a smích propůjčoval celé místnosti dojem, jako kdyby se tu pořádali nějaký rodinný večírek. Diana zahlédla volnou židli, a i když stála dál od ohně, usadila se na ni.

Nejradši bych si zula boty, napadlo ji, schoulila se do klubička a jen se dívala do ohně. Jednou budu mít svůj vlastní dům, rozhodla se, a v něm podobný pokoj. Žádný elegantní salon, jaké byly na Beacon Hill. Budu ležet na zemi, poslouchat, jak praská oheň v krbu, a dívat se na stíny, tančící po zdech.

Tiše si povzdychla. Začínám být sentimentální, pomyslela si a zadívala se na hodinky. Když si uvědomila, jaké je venku počasí, usoudila, že má ještě dost času něčeho se napít, než se Matt objeví.

Když se Diana rozhlédla kolem sebe, jestli neuvidí číšníka, všimla si, že jeden právě veze směrem k ní malý pojízdný stolek. Sledovala, jak vytahuje korkovou zátku z láhve šampaňského.

„Promiňte, ale to bude omyl. Nic jsem si neobjednala.“

„Udělal to za vás tamhle ten džentlmen, slečno Bladeová.“

„Vážně?“ Zatímco jí číšník naléval skleničku, Diana otočila hlavu. Když ho spatřila, pocítila ve svém nitru zvláštní vzrušení. Marně si namlouvala, že je to rozmrzelost. Koneckonců, řekl jí přece, že Boston není tak velké město. „Ahoj, Caine.“

„Diano.“ Vzal ji za ruku, zvedl ji ke rtům a zadíval se jí do očí. „Můžu si přisednout?“

„Zdá se, že se s tím už počítá.“ Kývla hlavou směrem ke stolku se šampaňským a dvěma skleničkami.

Napadlo ji, že v šedém obleku vypadá nesmírně uhlazeně a elegantně. Ale pak si vzpomněla na setkání na pláži a vybavila si, jak přirozeně a nenuceně se choval v krátké kožené bundě a džínsech. Nebylo by rozumné zapomenout, že je to muž několika tváří. „Jak se daří?“ zeptala se a vzala do ruky jednu ze skleniček.

„Díky, dobře.“

Posadil se a zkoumavě na ni pohlédl přes okraj své sklenky. Vzpomněl si, že právě tyhle šaty hodila ve vzteku na postel. Byly tenké, z tyrkysového hedvábí, a neuvěřitelně jí slušely.

Když na ni pořád mlčky zíral, Diana zvedla obočí. „Jsi tady sám?“

„Hm.“ ,

Lokla si šampaňského a chvíli ho převalovala labužnický na jazyku. Bylo studené a suché. Na déšť venku už úplně zapomněla. „Mám se tu setkat s Mattem Fairmanem. Předpokládám, že ho znáš.“

„Ano,“ odpověděl Caine s úsměvem. „Znám. Uvažuješ teď o práci pro D. A., když jsi odešla od Barclayho?“

„Ne, já...“ Zarazila se. „Jak ses dozvěděl, že jsem dala výpověď?“

„Zeptal jsem se,“ odpověděl prostě. „Co máš v plánu?“

Diana se na okamžik zamračila, ale pak se uklidnila. „Chtěla bych si otevřít vlastní firmu.“

„Kdy?“

„Jakmile vyřeším pár drobností.“

„Máš už kancelář?“

„To je právě jedna z těch drobností.“ Zachmuřeně přejela prstem po okraji skleničky. Nechtěla s Cainem diskutovat o svých problémech. Pokrčila rameny, jako kdyby právě na téhle „drobnosti“ nezávisela celá její budoucnost. „Není to tak snadné, jak jsem čekala, když chci slušné místo za rozumnou cenu.“ Roztržitě se dotkla vlhkým prstem jazyka. „Mám tři nabídky, které chci zítra prověřit.“

Její bezděčné gesto ho neuvěřitelně vzrušilo. Jen stěží se ovládl, aby na sobě nedal nic znát. Bude na to vhodnější doba, slíbil si v duchu. A lepší místo. „Možná, že bych o nějaké kanceláři věděl.“

„Vážně?“ Zvedla hlavu a vlasy se jí rozlétly kolem obličeje. Odhrnula je stranou.

„Je na druhé straně řeky, pár stanic tramvají od soudní budovy.“ Napil se a přitom si všiml, jak svůdně jí hedvábný živůtek obepíná tělo. Celé týdny na ni myslel a toužil po ní. Potíž byla v tom, že taky uvažoval, jak v Bostonu teď všechno zvládá, když se dozvěděla o své tetě a Justinovi a dala výpověď v práci. To, že si o ni dělal starost, Caina znepokojovalo mnohem víc než fyzická touha. „Je to jednopatrová kamenná budova,“ pokračoval, „zrekonstruovaná tak, aby tam mohla být recepce, konferenční místnosti a kanceláře.“

„To zní báječně. Nechápu, proč se o tom můj agent nezmínil.“ Pokud ovšem není nájem stejně *báječný* jako tenhle popis, dodala si Diana pro sebe, když vzala znovu do ruky

skleničku. Neměla v úmyslu použít svěřenecký fond, který pro ni její teta založila. Její teta, opravila se, nebo Justin? V každém případě nechtěla sáhnout na žádné peníze, které si sama nevydělala. „Jak ses o tom doslechl?“ zeptala se Caina.

„Znám se s domácím,“ podotkl ledabyly a nalil jim oběma další šampaňské.

Diana se na něj zkoumavě zadívala. „Tím domácím jsi ty.“

„Chápeš rychle.“ Připil jí na zdraví.

„Když vlastníš takovou nádhernou budovu, proč ji nevyužíváš sám?“ zeptala se věcně.

„Já ji využívám. Tahle barva šatů ti moc sluší, Diano.“

Začala nervózně bubnovat prsty na opěradlo židle. „Proč bych měla mít zájem o tvou kancelář?“

„Mám tolik případů,“ řekl otevřeně, „že musím některé klienty odmítnout, protože bych se jim nemohl dostatečně věnovat.“

Zvedla tázavě obočí. „Máš zájem?“

„O tvoje klienty?“ vyhrkla překvapeně.

„Udělat si z nich svoje,“ upřesnil.

Jestli mám zájem? uvažovala v duchu horečně. Postavila by se třeba ve sněhu na hlavu, kdyby jí někdo nabídl takovou možnost... Jen stěží se ovládla, aby mu nezačala vděčností líbat nohy. Musím si zachovat zdravý rozum, napomenula se. „Vážím si tvé nabídky, Caine, ale tentokrát nemám zájem o partnerství.“

„Ani já ne.“

Vrhla na něj zmatený pohled. „Tak co mi nabízíš?“

„Mám náhodou ve svém domě prostor, který ti můžu pronajmout. A mám pár případů, které budu muset buď odmítnout, nebo někomu předat. Mnohem radši bych je předal.“ I když si ještě vůbec nesrovnal v hlavě, proč by je měl

chtít přenechat právě jí. Patřila k rodině – to je ten důvod, řekl si v duchu. „Je to jednoduše otázka nabídky a poptávky.“

Diana dlouho mlčela. V očích měla ospalý výraz, ale poznal už, že horečně přemýšlí. Skoro se usmál. Bože, je ještě krásnější, než když ji viděl naposledy před dvěma týdny.

Vší silou se bránil zvednout telefon a zavolat jí. Teprve dnes večer se konečně smířil s tím, že na ni prostě nedokáže zapomenout. Přesto si ještě pořád namlouval, že na ni myslí jen jako na někoho z rodiny. Ze záznamníku se dozvěděl, kde ji najde. Jednal čistě impulzivně. Ale věděl, že jestli jeho nabídku přijme, bude jí moct mít pořád nablízku. Je to jen obchod, snažil se sám sebe přesvědčit. Ale bylo to dost marné.

„Caine,“ začala a znovu se na něj zadívala. „Je to láková nabídka, ale ráda bych se tě na něco zeptala.“

„Samozřejmě.“

„Proč?“

Pohodlně se opřel a zapálil si cigaretu. „Dám ti profesionální odpověď. Řekněme, že jsme my dva do jisté míry příbuzní.“

„Aha, závazky k rodině,“ podotkla suše.

„Spíš bych to nazval oddaností,“ opravil ji.

Trochu překvapeně se na něj podívala, ale pak se usmála.

„Já taky.“

„Přemýšlej o tom.“ Zalovil v kapse saka a vytáhl z ní svou vizitku. „Tady je adresa. Přijed’ se zítra podívat.“

Nemohla si dovolit nad takovou nabídkou ohrnout nos. „Děkuju. Přijedu.“ Když brala vizitku do ruky, sevřel její útlou dlaň ve své. Zadívali se na sebe. Caine se tvářil sebejistě, ona měla v očích ostražitý výraz.

„V tom hedvábí se mi moc líbíš,“ zašeptal a přejel jí palcem zlehka po kloubech na ruce. „Myslel jsem na tebe, Diano. Na to, jak vypadáš,“ řekl tiše. „Jak voníš a chutnáš. Jaký je to pocit, držet tě v náručí.“

„Nedělej to,“ zašeptala.

„Chtěl bych se s tebou milovat tak dlouho, dokud celé tvé tělo nebude malátné únavou a nebudeš myslet na nic jiného než na mě. Jen na mě.“

„Nedělej to,“ řekla znovu a vytrhla mu ruku. Narovнала se a snažila se aspoň trochu uklidnit. Cítila, že se jí chvěje celé tělo.

„Nefungovalo by to,“ vysoukala ze sebe tiše.

„Ne?“ Viděl, jak svádí sama se sebou vnitřní boj, a dodalo mu to pocit síly. „Právě naopak, Diano.“

Zvedla znovu skleničku a napila se. Pak se na něj zadívala, teď už o něco klidnější. „Potřebuju kancelář a klienty.“ Zhluboka se nadechla a uvažovala, kdy jí už konečně přestane tak zběsile tlouct srdce. „Ale potřebuju taky profesionální prostředí.“

„Ta nabídka byla a je čistě profesionální,“ řekl jí, ale v očích měl pobavený výraz. „Jestli ji přijmeš nebo ne, nemá nic společného s dalšími... aspekty našeho vztahu. Ani se tím nic nezmění na tom, co se mezi námi stane.“

„Copak nemůžeš pochopit, že s tebou nechci mít *žádný* vztah?“ odsekla.

„V tom případě by nemělo vůbec vadit, jestli budeme pracovat ve stejné budově, nezdá se ti?“ S úsměvem k ní přisunul svou vizitku. „Je dost těžké uvěřit, že se mě bojíš, Diano. Připadáš mi jako velmi silná žena.“

V jejích očích se objevil chladný výraz. „Já se tě nebojím, Caine.“

„Dobře,“ podotkl vlídně. „V tom případě se uvidíme zítra. Fairman právě přišel, tak radši zmizím.“ Caine vstal a přátelsky ji políbil na tvář. „Hezký večer, miláčku.“

Diana se za ním rozzlobeně dívala, jak odchází. K čertu s ním! Popadla ze stolu jeho vizitku a roztrhla ji. Jen ať si nechá svoji kancelář a klienty! Máš strach? ozval se její vnitřní hlas. Diana otevřela kabelku a zastrčila oba kousky vizitky dovnitř.

Ne, neměla strach. A nepřipraví se o možnost profesionálního postupu jen proto, že Caine MacGregor dokáže každou ženu dobýt i několika sladkými slovy.

Půjdu se podívat na jeho kancelář, přísahala si Diana v duchu a najednou dopila celý zbytek šampaňského. A jestli mně bude vyhovovat, pronajmu si ji. Nikdo mě neodradí od cíle, ke kterému směřuju.

Dopoledne Diana prověřila dvě adresy, které jí dal agent z realitní kanceláře. Ani jedna ji neuspokojila. Místo aby se věnovala třetí na seznamu, zamířila k ulici, jejíž jméno stálo na Cainově vizitce.

Budu o ní uvažovat stejně jako o dalších potenciálních možnostech, připomněla si Diana v duchu. Budu objektivní, zvážím všechna pro a proti.

Jestli jí bude přát štěstí, Caine bude někde pryč a nechá se provést jeho sekretářkou. Bez něj by se rozhodovala mnohem snáz.

Zamilovala se do té budovy, jakmile ji spatřila. Byla stará a krásně zachovalá, vtěsnaná mezi mrakodrapy z oceli a skla. Trávník byl zasněžený, ale malé parkoviště dokonale čisté a uklizené. Z komína vycházel šedivý kouř.

Cestou nahoru po dlážděném chodníku se Diana rozhlédla kolem sebe. Na dvoře, odděleném živým plotem od chodníku, stál jeden osamělý dub. K budově soudu to odsud bylo sotva kilometr. Diana si v duchu pomyslela, že je to všechno až příliš krásné, než aby to mohla být pravda.

Vedle masivních dřevěných dveří byla připevněná malá mosazná cedulka s nápisem: *Caine MacGregor, advokát*. Docela snadno si pod ní dokázala představit podobnou se svým vlastním jménem. Zabrzdí, Diano, napomenula se v duchu. Vždyť jsi ještě ani neviděla, jak to uvnitř vypadá. Ale když otevřela dveře, vzpomněla si, co Caine nedávno říkal o osudu.

Recepce byla celá laděná do růžovobéžova a vonělo to tu čerstvými květinami, které zdobily broušenou vázu u okna.

Naleštěnou prkennou podlahu částečně zakrýval nepatrně vybledlý koberec. Nad krbovou římsou z růžového mramoru viselo oválné zrcadlo.

Stylové, napadlo Dianu okamžitě. Caine MacGregor má styl.

Za stolem seděla buclatá žena ve středních letech, přidržovala si ramenem sluchátko u ucha a ťukala přitom do klávesnice psacího stroje. Stůl se doslova ztrácel pod stohy papírů. Na Dianu se vlídně usmála a pokynula jí rukou, aby se posadila na pohovku.

„Pan MacGregor má bohužel až do příští středy nabitý program,“ řekla do telefonu překvapivě dívčím hlasem. „Můžu vám vyjednat schůzku na čtvrteční odpoledne.“ Přestala na okamžik psát a vytáhla zpod hromady desek diář. „Ve čtvrt na dvě,“ pokračovala a chvíli se přehrabovala v dalších papírech, než našla tužku. „Ano, paní Pattersonová, to je jeho první volný termín. Ve čtvrt na dvě ve čtvrtek...“ Zapsala si to do diáře, odsunula ho stranou a začala zase ťukat do kláves. Diana si mezitím svlékla kabát a položila ho přes opěradlo pohovky. „Ano, určitě mu to řeknu. Sbohem, paní Pattersonová.“ Sekretářka konečně položila sluchátko a usmála se na Dianu. „Dobrý den, přejete si, prosím?“

„Jmenuju se Diana Bladeová “

„Ano.“ Žena jí skočila do řeči a vstala. „Pan MacGregor říkal, že se možná dneska zastavíte. Jsem Lucy Robinsonová.“

„Těší mě.“ Diana jí podala ruku. „Zdá se, že máte hodně práce,“ začala váhavě. „Asi bych si měla radši sjednat schůzku “

„To je nesmysl.“ Lucy jí mateřsky poplácala po rameni. „Pan MacGregor je u klienta, ale nařídil mi, abych vás tu provedla. Vezmu vás nahoru. Chcete určitě nejdřív vidět svou kancelář.“

Než jí Diana stačila vysvětlit, že ještě zdaleka není její, Lucy už zamířila ke schodišti. „Paní Robinsonová –“

„Říkejte mi Lucy. Nepotrpíme si tady na formality, jsme spíš jako jedna rodina.“

Rodina, pomyslela si Diana s povzdechem. Vypadalo to, že není úniku.

„V přízemí je konferenční místnost a malá kuchyňka,“ podotkla Lucy věcně. „Často se vůbec nedostaneme ven na oběd, tak se docela hodí. Umíte vařit?“

„Já... moc dobře ne.“

„To je škoda.“ Lucy se zastavila nahoře na schodech. „Caine ani já se ve vaření zrovna moc nevyznáme.“ Upřeně se na Dianu zadívala. „Neřekl mi, že jste tak hezká,“ podotkla. „Jste příbuzní?“

Diana na okamžik zaváhala. „Asi by se to tak dalo říct. Můj bratr se oženil s jeho sestrou.“

„Tušila jsem, že to tak nějak bude,“ přikývla Lucy. „Cainova kancelář je tamhle za těmi dveřmi. Původně to bývala ložnice pána domu.“

Diana se tím směrem letmo zadívala a pokračovala dál chodbou. „Je to krásná budova,“ podotkla. „Zdá se, že Caine moc věcí nezměnil, když to tu přeměnil na kanceláře.“

„Jen se zbouralo pár zdí,“ odpověděla Lucy. „Řekl, že má už dost práce mezi čtyřmi šedivými stěnami a s hnědým kobercem na zemi. A já tvrdím, že když člověk tráví na nějakém místě většinu svého času, měl by se tam cítit příjemně.“

„Máte pravdu.“ Diana si vzpomněla na svůj malý kumbálek u Barclayho, Stevense a Fitze. A uvědomila si, že tam taky měla hnědý koberec. „Pracujete pro Caina už dlouho?“

„Byla jsem u něj zaměstnaná, když dělal státního zástupce,“ vysvětlila jí Lucy ochotně. „Když se mě zeptal, jestli bych pro něj chtěla pracovat, až si založí soukromou praxi, sbalila jsem si věci a šla. Tak tady je vaše kancelář.“ Lucy otevřela jedny dveře a ustoupila stranou, aby mohla Diana vejít dovnitř.

Je to všechno až příliš dokonalé, pomyslela si Diana, když vkročila do prázdné místnosti. Byla malá, ale rozhodně ne těsná, se dvěma okny, obrácenými na východ. Její pozornost okamžitě upoutala dřevěná podlaha a krb z bílého mramoru. Stěny pokrývaly hedvábné tapety, trochu vybledlé, ale pořád ještě krásné. V duchu už viděla tuhle místnost zařízenou stačil by pracovní stůl, pár pohodlných židlí, a možná ještě křeslo s nízkým stolkem. Na severní stěnu by umístila police s odbornými knihami...

Jestli chtěla začít stylově, jen těžko by našla něco vhodnějšího.

„Udivuje mě, že Caine pro tuhle místnost nenašel žádné uplatnění,“ přemítala Diana nahlas.

„Na chvíli ji zařídil. Zůstával tady, místo aby jezdil domů, když měl hodně práce.“ Lucy si upravila sponku ve vlasech. „Ale pak usoudil, že by přece jen nebylo dobré trávit tady celý život. Caine se umí pro svou práci hodně obětovat, ale není jí posedlý.“

„Rozumím.“

„Tady nahoře je právníká knihovna,“ pokračovala Lucy. „Právě tam nechal zbourat zdi. V přízemí je dámská toaleta a na tomhle patře koupelna. Jsou v ní dokonce původní porcelánové kohoutky. Omlouvám se, ale zvoní mi dole telefon. V klidu si tu všechno prohlédněte.“ Než stačila Diana cokoli říct, její průvodkyně odešla.

Lucy se rozhodně ani v nejmenším nepodobala bystré, mladé sekretářce, o kterou se Diana dělila u Barclayho se dvěma dalšími advokáty. Tam se všechno dělalo v tichosti, s neotřesitelnou efektivností. A budova připomínala spíš hrobku. Aristokratickou hrobku, upřesnila Diana v duchu. Tohle místo odpovídá mnohem víc mému vkusu, pomyslela si, když se znovu rozhlédla po vybledlých tapetách.

Klienti by se tu mohli cítit dobře. Až nějaké budu mít, dodala si pro sebe s lítostivým úsměvem.

Vrátila se zpátky na chodbu. Zaujatě se zadívala na mahagonové táflování, nepochybně ještě původní. Náhodně otevřela jedny dveře a zjistila, že se ocitla v Cainově knihovně.

Barclay rozhodně nemá větší, pomyslela si. Místnosti vévodil dlouhý stůl, na kterém leželo několik knih. Diana se zadívala na tu, která zůstala otevřená, a přečetla si titul: *Stát versus Sylván*. Hned si vzpomněla na případ vraždy, o kterém se mluvilo ještě za doby jejích studií na Harvardu. Byl spojený s velkou publicitou a dlouhým, náročným soudním procesem. Ale proč se jím Caine teď zabývá? Jaké souvislosti v něm hledá? napadlo ji. Sklonila se nad rozevřenými stránkami a začala číst.

Když o deset minut později vstoupil Caine do dveří, byla do čety tak pohroužená, že si ho vůbec nevšimla.

Chvilí zůstal mlčky stát a díval se na ni. Uvědomil si, že je to poprvé, kdy ji vidí něčím tak zaujatou. Mezi obočím se jí objevila malá vráska a rty měla nepatrně pootevřené. Skláněla se nad stolem, s oběma dlaněmi opřenými o desku, a sako tmavě červeného kostýmu jí těsně obepínalo záda. Vlasy měla zastrčené za uši, takže úžasně vynikly její drobné náušnice z tepaného zlata. Dovedl si ji v tomhle oblečení snadno představit v soudní síni ale i na nějakém formálním večírku. Věděl, že až k ní přistoupí blíž, ucítí zase její typickou vůni, která se pro něj stala už dávno lákavým příslibem. Opatrně si vsunul ruce do kapes a zůstal nehnuté stát.

„Zajímavé čtení?“

Diana sebou trhla, a pak se pomalu narovnala. „*Stát versus Sylván*. Úchvatný případ. Obhájce během toho tříměsíčního procesu vytáhl opravdu všechno, co se mu podařilo zjistit.“ O’Leary je zatraceně dobrý obhájce, i když může někomu připadat možná jako dost velký frajer.“ Caine se opřel o kliku a zadíval se na Dianu. Sluneční paprsky jí dopadaly přímo na ruce, které měla ještě pořád opřené o stůl.

„Přesto po dvou odvoláních prohrál,“ podotkla.

„Jeho klient byl vinen žalující strana přišla s dokonale vykonstruovaným případem.“

Diana přešla prstem dolů po otevřené knize. „Máš podobný, nebo si tohle pročítáš jen tak?“

Poprvé se usmál. „Virginia Dayová,“ řekl a čekal, jak na to zareaguje.

Ospalý výraz v jejích očích okamžitě vystřídalo zaujetí. „Tyji obhajuješ?“

„Přesně tak.“

Diana ten případ znala z novin. Nevěrný manžel, žárlivá manželka, malý, smrtící revolver. „Nevybíráš si nic jednoduchého, že ne?“

Místo odpovědi jen pokrčil rameny. „Lucy říkala, že ti ukázala kancelář.“

„Ano. Přesvědčila jsem se na vlastní oči o její nepořádnosti a dezorganizaci,“ podotkla Diana s úsměvem. „Ale taky skoro děsivé účelnosti. Jediná věc, která mi zatím unikla, je její údajná závislost na televizních seriálech.“

„Když se tady někdy večer zdrží, doma si všechno pečlivě nahrává.“

Diana se rozesmála. „Děláš si legraci?“

„Ne.“

Zamířila k němu. „Tvůj dům je moc hezký, Caine. Bohužel musím připustit, že je mnohem lepší, než všechno ostatní, co jsem zatím viděla.“

„Bohužel?“ zopakoval a instinktivně si uvědomil, že se ve volbě jejího parfému nemýlil.

„Tak trochu jsem doufala, že bude ta kancelář naprosto nevhodná a nebudu se muset rozhodovat. Nábytek jsi koupil sám?“

„Ano. Mám slabost pro aukce a obchody se starožitnostmi. Kromě toho nedám na názor nikoho jiného, když jde o něco, co se má stát součástí mého života.“

„To je rozumné. Moje teta si nechala každé tři roky nábytek v domě přestavět bytovým architektem. Nikdy v tom nebylo nic osobního. Řekni mi...“ Diana si zamyšleně přitiskla prst na dolní ret. „Jestli tu místnost nevezmu, pronajmeš ji někomu jinému?“

„Zatím nevím.“ Znovu si uvědomil, že je skoro hřích, když ty nádherné ruce zůstávají úplně bez ozdob. „Nemám chuť trávit tolik času na jednom místě s někým, o kom si nejsem jistý, že je se mnou kompatibilní.“

Zvedla pobaveně obočí. „A myslíš, že my dva *kompatibilní* jsme?“

„Připadá mi, že spolu budeme vycházet docela dobře, Diano. Co kdybychom se šli posadit do kanceláře?“ Když vykročili chodbou, Caine se na ni zadíval. „Řeknu Lucy, aby nám přinesla kávu, jestli chceš.“

„Ne, děkuju. Stejně má moc práce.“

Jeho kancelář byla úžasně prostorná a vévodil jí starožitný dubový psací stůl. Stejně jako u Lucy i tenhle byl plný nejrůznějších desek a papírů, ale tady byly s úzkostlivou pečlivostí vyrovnané do několika hromádek. Dianě hned došlo, že rozhodně nepřeháněl, když tvrdil, že neví, co dřív.

V krbu plápolal oheň a příjemně to tu vonělo dřevem. Na stěny pověsil Caine místo diplomů v černých rámečcích barevné akvarely. Diana se kolem sebe pozorně rozhlédla, než se posadila.

„Máš to tu moc hezké,“ podotkla, když se usadil vedle ní. „Ale nechci tě zdržovat. Lucy říkála, že máš nabitý program.“

„Myslím, že pár minut si pro tebe přece jen najdu.“ Pohodlně se opřel na židli a zapálil si cigaretu. Právě strávil doslova nekonečnou hodinu s jedním hysterickým klientem. Tři čtvrtiny času Cainovi zabralo, než se mu podařilo aspoň trochu ho uklidnit, aby si vůbec mohli promluvit. „Tak jak ses rozhodla?“ zeptal se zvědavě.

„Ráda bych si tu místnost vzala, Caine,“ odpověděla upřímně. „Ale záleží samozřejmě na podmínkách.“

Vyfoukl obláček kouře a jmenoval částku, kterou si ještě mohla dovolit, ale zároveň neznamenal, že by měla jeho nabídku považovat za milosrdný dar. „Lucy je ochotná pracovat i pro tebe, dokud se nezařídíš. Pak bude záležet jen na tobě, jestli si ji necháš, nebo si najdeš vlastní sekretářku.“

Diana mlčky přikývla a odhodlala se k dalšímu kroku. „Dobře. Myslím, že bychom se mohli dohodnout. Ale pokud jde o tvé klienty, nejsem si jistá, jestli je můžu převzít.“

„Proč ne?“ zeptal se překvapeně. „Nedoufala jsi, že si uděláš malou reklamu, když jsi včera večeřela s Fairmanem?“

Diana na něj vrhla rozzlobený pohled, ale pak se ovládla a podotkla klidně: „Nelíbí se mi, jak o tom mluvíš, ale v podstatě máš pravdu. Jenže to, co mi nabízíš ty, je něco jiného.“

„Jestli je nechceš, pošlu je k někomu jinému,“ řekl prostě. „Momentálně se jedná o dva klienty, kterých bych se rád ujal, ale nemůžu. Případ Dayová mně zabere spoustu času.“

Hrozně ráda by se zeptala na podrobnosti, ale potlačila v sobě prozatím zvědavost. „Proč bys je předával zrovna mně? Vždyť ani nevíš, jestli jsem dobrá.“

„Naopak. Už jsem si tě prověřil.“

„Cože?“

Když si všiml jejího rozhořčení, usmál se. „Přece jsi nečekala, že bych doporučil své klienty nějakému právníkovi, aniž bych měl jistotu, že je dostatečně kompetentní?“

Zhluboka vydechla, aby se trochu uklidnila. Uvědomila si, že se do téhle situace vehnala sama. „Samozřejmě. O jaké případy se konkrétně jedná?“

„První je znásilnění. Tomu klukovi je devatenáct. Horká hlava, špatná pověst. Tvrdí, že bylo to děvče ke všemu svolné – dokonce několikrát. Ale pak se pohádali a ona ho udala. Druhý případ je rozvod. Žalobkyně je manželka. Když sem

přišla, levé oko měla příšerné oteklé a potřebovala zubního chirurga.“

„Fyzické napadení,“ upřesnila Diana.

„Zřejmě. Podle ní to prý trvalo už nějakou dobu, ale teď to přesáhlo únosnou hranici. Jenže manžel má moc a peníze, takže se zdráhá obvinít ho z ublížení na zdraví. Bude to asi dost složité.“

„Ráda bych si s oběma příští týden promluvila.“

„Fajn.“

„Připravíš smlouvu o pronájmu?“

„V pondělí bude hotová.“

„Dobře. A teď tě nechám zase pracovat.“ S úsměvem vstala. „Zdá se, že si budu muset jít koupit stůl.“ Jen stěží v sobě potlačila vzrušení z toho, co ji čekalo. „Děkuju ti, Caine,“ dodala a natáhla ruku. „Vážím si toho, že jsi mi tu kancelář nabídl jako první.“

„Nepřeháněj to s vděčností. Až si promluvíš s těmi dvěma lidmi, možná, že změníš názor.“ Stiskl jí ruku. „Pracovní záležitosti jsme uzavřeli,“ oznámil. „A teď...“ Začal si pohrávat s mašlí u její halenky. „Co kdybys se mnou šla na večeři?“

Začervenala se. „Myslím, že by bylo moudřejší, kdybychom se soustředili jen na práci, Caine.“

Přejel prstem po uzlu její mašle. Má ráda hedvábí, napadlo ho. Jemné látky, zářivé barvy. „Za chladných pátečních večerů se má mysl často zatoulá jinam. V Back Bay je jedno místo, kde připravují báječné ryby. Voní to tam voskem ze svíček a člověk tam nikdy nepotká nikoho známého.“

Zlehka se dotkl jejího ušního lalůčku. „Rád bych tě tam vzal, pil s tebou víno a díval se, jak se směješ. A pak bych tě odvezl domů a zapálil oheň v krbu.“ Pomalu sklouzl pohledem po její tváři. Ano, tohle všechno by hrozně rád udělal a sledoval, jak se mění její výraz a probouzí se v ní touha.

Všechno tohle udělám, přísahal si v duchu. Ženám přece rozumím, ne? A vím, co hledají u milence.

„Rád bych se s tebou miloval tak dlouho, dokud by oheň v krbu úplně nevyhasl.“

Přistoupil k ní blíž, ale vůbec to nevnímala. Svými slovy maloval obrázek, který si dovedla až příliš jasně představit. Byl určitě úžasným milencem takovým, po kterém ženy šílí. A chtěla ho víc, než kdy vůbec tušila. Ale taky věděla, že by byla jen další kořistí na jeho dlouhém seznamu. A to ji přimělo vycouvat.

„Ne,“ řekla tiše. „Já tohle nechci.“

„Ale ano, chceš,“ opravil ji. Přitáhl si ji k sobě do náruče a dychtivě ji políbil.

Okamžitě v ní probudil vzrušení, a místo aby se od něj odtáhla, tiskla se k němu čím dál víc. Chytil ji jednou rukou jemně za vlasy, zaklonil jí hlavu a dál ji líbal.

Chvilí zůstala v jeho objetí, zmítaná vášní, ale pak se plná strachu a hněvu vytrhla z jeho sevření.

„Ne!“ zopakovala znovu. „Říkám ti, že tohle nechci.“

Cainovi se zlověstně zablesklo v očích, ale když promluvil, ovládl se. „Chceš,“ zopakoval. „Ale můžu ještě chvíli počkat, než si to připustíš.“

„Budeš muset čekat zatraceně dlouho,“ odsekla a popadla ze stolu kabelku. „Připrav do pondělka smlouvu a já vypíšu šek. Jestli s tím nesouhlasíš, můžeme na všechno zapomenout.“

Caine neřekl ani slovo, když se vyřítila ven. A když za sebou rázně bouchla dveřmi, ani se nepohnul. Potřeboval čas, aby se uklidnil. Bože, byl zvyklý trávit dlouhé hodiny plné napětí v soudní síni, a nenechal se nikdy ničím vyvést z míry. Diana to dokázala pouhým slovem a pohledem.

Stalo se něco nečekaného, co neuměl zatím dost dobře popsat. Kdybych byl rozumný, měl bych udělat, co chce, uvažoval v duchu. Mohli bychom být kolegové, diskutovat spolu o případech, pitvat zákony a stěžovat si na soudce.

Jenže Caine nebyl rozumný. Diana bude nakonec jeho... a nebude to trvat tak dlouho, jak si myslí.

PÁTÁ KAPITOLA

Proč někdo uprostřed noci bouchá kladivem? pomyslela si Diana rozespale a přetáhla si deku přes hlavu. Ale ten zvuk byl čím dál hlasitější. Zabořila obličej do polštáře a v duchu si přísahala, že si ráno bude stěžovat.

Za další půl minuty jí došlo, že to buď bude muset vzdát, nebo se udusí. S povzdechem otevřela oči.

Když se zadívala na hodiny, ohromeně zjistila, že je půl osmé ráno. A že to není bouchání kladivem, ale někdo klepe na dveře.

S tichým klením vstala a oblékla si župan.

„Už jdu!“ zakřičela a cestou si ještě župan převázala. Pootevřela dveře.

„Ahoj,“ pozdravil ji Caine s úsměvem. „Vzbudil jsem tě?“

Diana na něj vrhla hněvivý pohled a zabouchla mu před nosem. Ale když začal klepat znovu, po chvíli váhání sundala bezpečnostní řetěz a otevřela. „Co chceš?“ zeptala se stroze.

„Taky tě rád vidím.“ Caine ji letmo políbil a pak prošel kolem ní dovnitř.

Diana se zatnutými zuby zavřela dveře a opřela se o ně zády. „Víš, kolik je hodin?“

„Jistě, je přesně... sedm třicet pět,“ oznámil jí, když zkontroloval čas na hodinkách. „Máš kávu?“ „Ne.“ Diana si utáhla pásek u županu. „Je *sobota*, půl osmé ráno,“ podotkla výmluvně.

„Hm,“ odpověděl jen a rozhlédl se po pokoji.

Ještě zdaleka nebyl celý zařízený. Diana si dávala záležet – vždyť to byl její první skutečný domov, který jí nikdo nemohl vzít.

Na zemi ležel orientální koberec, zakoupený v bazaru. Elegantní rokoková pohovka, která na něm stála, ji připravila o

značné množství úspor. Obraz na stěně jí připomínal její podzimní pobyt v Paříži.

Caine strčil ruce do kapes džínů a zaujatě si všechno prohlížel.

„Líbí se mi to,“ podotkl nakonec. „Máš osobitý styl.“

„Mám ti říct, co pro mě tvé uznání znamená?“ zeptala se Diana a hlasitě zívla.

„Vidím, že ses asi špatně vyspala,“ zamumlal a letmo na ni pohlédl.

Cestou k jejím dveřím se třikrát v duchu sám sebe ptal, co to zatraceně dělá. Protože si dal tři různé odpovědi a ani jedna nebyla zřejmě správná, přestal se ptát.

„Co kdybych udělal kávu?“

„Nemáš tady přece v úmyslu zůstat,“ začala Diana, když zamířil do kuchyně.

„Rád bych.“

„Caine.“ Bud' trpělivá, napomenula se v duchu. „Spala jsem. Někteří lidé si v sobotu rádi přispí.“

„To ale naruší celý systém,“ podotkl a začal se přehrabovat v kredenci. „Právě proto tolik lidí v pondělí stěží dokáže vylézt z postele.“ Našel plechovku s kávou. „A sotva se vpraví zpátky do koloběhu všedních dní, přijde zase sobota a jsou ztraceni.“

„To je určitě hluboká myšlenka,“ řekla jízlivě. „Ale mně pondělní ranní vstávání vůbec nevadí.“ Prohrábla si nervózně rozčuchané vlasy. „Co tady k čertu děláš?“ vybuchla, když jí došly nervy.

„Vařím kávu pokud nemáš hlad,“ odpověděl s úsměvem. „Připravil bych ti snídani, ale umím jediné míchaná vajíčka.“

„Nechci žádnou snídani,“ odsekla Diana a promnula si oči. „Nemůžu uvěřit, že tady s tebou stojím a vedu tuhle hloupou konverzaci.“

„Až se napiješ kávy, budeš se cítit mnohem líp.“ Postavil konvici na sporák a otočil se k ní. Je teď ještě hezčí, když má

rozcuchané vlasy, napadlo ho. „Asi jsem ti už řekl, že ti to ráno moc sluší, vid’?“

„Ano, už jsem to slyšela,“ zamumlala.

Uchopil ji jemně za bradu. „Bude to zřejmě nějak souviset s tvou pleť.“ Přejel jí palcem po tváři. „Nepoužíváš náhodou nějaký kouzelný indiánský lektvar?“

„O indiánských lektvarech nic nevím,“ odpověděla. „A vaří se ti káva.“

„Vážně?“ Caine se otočil a nalil vodu do šálku. „Dáš si taky?“

„Asi ano, protože už stejně neusnu.“ Otevřela ledničku a vyndala z ní krabici s mlékem.

Caine odnesl svůj šálek do obývacího pokoje. „Máme skoro stejný výhled z okna,“ řekl, když přišla za ním. „Mám byt kousek vedle.“

„To je vážně praktické.“

„Osud,“ podotkl zamýšleně a usadil se na pohovce. „Není to úžasné?“

Sedla si vedle něj a opřela si loket o pohovku. Znovu hlasitě zívla, ale jeho poznámku přešla bez komentáře.

„Lucy připravila koncept nájemní smlouvy. V pondělí odpoledne se můžeš zastavit,“ prohodil Caine. „Dobře. Mám v úmyslu jít dneska nakupovat. Když mi bude přát štěstí, mohla bych tam do týdne poslat pár věcí.“ Káva byla horká, a stejně dobrá, jako kdyby ji udělala sama. „To je skvělý nápad. Půjdu s tebou.“ „Kam?“ „Nakupovat.“ „Díky za nabídku, ale není třeba. Určitě máš spoustu jiné práce.“ „Vlastně ani ne.“ Se smíchem ji zatahal za vlasy. „Proč mi připadá tak neodolatelné, když mi zdvořile říkáš, abych šel k čertu?“ Chladně se na něj zadívala. „Nemám nejmenší tušení.“ „Rád bych strávil nějaký čas s tebou, Diano,“ řekl otevřeně. „Proč je pro tebe tak těžké to přijmout?“ „Já...“ Už mi to dělá zase, uvědomila si a zamračila se do šálku s kávou. „Existují pro to tři dobré důvody,“ pokračoval. „Jsme příbuzní, kolegové...“ Caine se na okamžik

odmlčel a pak dodal: „A přitahuješ mě. Nejen tvůj nádherný obličej, ale i všechny tvé výstřednosti.“ „Nejsem v ničem výstřední,“ namítla a vstala. Strčila si ruce do kapes a šla k oknu. Dokázala se vyrovnat s tím, že jsou kolegové. Pokoušela se přijmout skutečnost, že jsou příbuzní, i když tomu úplně nerozuměla, ale... „Jsem z tebe celá zmatená!“ vybuchla najednou a prudce se k němu otočila. „A já chci přesně vědět, co dělám, proč to dělám a jak. Když jsem s tebou moc dlouho, mám najednou v hlavě úplně prázdno. Zatraceně, Caine, nemůžu si dovolit, aby ses pokaždé zčistajasna někde objevil a udělal mi ze všeho zmatek.“

Caine se na ni mlčky díval, fascinovaný tím náhlým výbuchem hněvu, a pak se napil kávy.

„Napadlo tě někdy, že by se spousta věcí mohla vyřešit i sama?“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou. „Nechala jsem si už zatraceně dlouho proplouvat život mezi prsty. Musí to skončit.“

„Jinými slovy...“ Odložil kávu, vstal a upřeně se na ni zadíval. „Vzhledem k jistým skutečnostem, kterým se nemůžeš vyhnout, se hodláš uzavřít před všemi city, které ke mně máš – protože jsi něco takového prostě neměla v plánu?“

„Ano.“ Diana cítila, že jí nic nevychází tak, jak chtěla. Roztržitě si prohrábla vlasy. „Tak nějak to je,“ zopakovala, na chvíli se odmlčela, a pak najednou vyhrkla: „A když pomyslím na tvoji pověst“

„Jak bys mě mohla odsoudit jen na základě nepřímých důkazů?“ Položil jí ruce na ramena. „Musíš svůj případ postavit na pevnějších základech. Nebo...“ Políbil ji na tvář. „Nebo by ses mohla pokusit začít mi věřit.“

Cítila, jak se jí začínají podlamovat kolena. Ale přinutila se soustředit. „Nebo bych taky mohla vyskočit z okna. V obou případech bych riskovala jen pár zlomených kostí.“

Caine svěsil ruce.

„Chceš sliby, záruky,“ řekl tiše. „Nemůžu ti je dát, Diano. Ale ty mně taky ne,“ dodal. „Pro tebe je to snazší,“ podotkla. „Proč myslíš?“

„Nevím.“ Unaveně si povzdychla. „Jen se mi zdá, že by to tak mělo být.“

Nejradši by si ji přitáhl k sobě do náruče a líbal ji tak dlouho, dokud by nezapomněla na všechny pochybnosti. Nebyl si jistý, co ho k tomu vedlo. Ale věděl, že by jí hrozně rád ukázal spoustu nových věcí: vzrušení, zábavu, vášeň.

Rytíř, který se pokouší vysvobodit uvězněnou princeznu, pomyslel si Caine smutně. V každém případě se rozhodl nad svými důvody a pohnutkami přemýšlet až zítra.

„Podívej, obleč se a strávíme dnešní den spolu. Neseznámili jsme se zrovna za nejlepších okolností, tak co kdybychom jeden druhému dopřáli trochu času, abychom viděli, jak se to bude dál vyvíjet?“

„Nejsem si jistá, jestli vůbec chci, aby se to *nějak* vyvíjelo,“ zamumlala.

„Copak je jediným člověkem, který se ve vaší rodině odváží trochu riskovat, Justin?“ zeptal se Caine.

Když se usměje, má hrozně hezké oči, uvědomila si Diana v duchu a cítila, jak roztává. „Nevím. Vždycky jsem si to myslela.“

„Diano, budu k tobě naprosto upřímný,“ podotkl a omotal si pramínek jejích vlasů kolem prstu. „Jestli se hned neoblékneš, uspokojím svou zvědavost a podívám se, co máš na sobě pod tímhle županem.“

Zvedla obočí. „Vážně?“

„Můžeme se samozřejmě domluvit i jinak.“ Caine vzal mezi prsty klopou jejího županu. „Ale musím tě varovat, že jsem odhodlaný postoupit v téhle věci dopředu a brzy.“

„Když je to tak, půjdu se radši osprchovat.“

„Fajn. Dopiju zatím kávu.“ Caine se za ní díval, jak odchází. „Diano... co máš pod tím županem?“

Ohlédla se přes rameno. „Nic. Vůbec nic.“ „Myslel jsem si to,“ zamumlal, ale už jen pro sebe, protože se za ní mezitím zavřely dveře.

Diana se smíchem otevřela dveře obchodu. „Nemůžu uvěřit, že jsi to vážně udělal!“

Caine za ní vešel dovnitř do tepla. „Byla to pravda,“ řekl mírně. „Opravdu jsem stejnou lampu viděl v centru o dvacet dolarů levnější.“

„Ale nemusel jsi to přece říkat té ženě přímo před majitelem obchodu?“

Caine pokrčil rameny. „Měl by se snažit napravit chybu, aby svým zbožím mohl líp konkurovat.“

„Málem ho ranila mrtvice,“ vzpomněla si Diana. „Umřela bych rozpaky, kdybych tak usilovně nemyslela na to, že se nesmím smát. Už se tam nebudu moct nikdy znovu objevit.“

„Já tam taky nepůjdu dokud nesníží ceny.“

Diana si odhrnula vlasy z čela a zkoumavě se na něj zadívala. „Máš v sobě víc ze skotské povahy, než by se na první pohled mohlo zdát.“

„Díky. Porozhlédneme se tady.“

Diana se začala procházet po obchodě se starožitnostmi. Chvilí si prohlížela kolekci cínového nádobí a pak se zadívala na vystavené broušené sklo.

„Můžeš za to vážně ty, že chodíme po obchodech už přes hodinu a ještě jsem nic nekoupila. Ta vyřezávaná židle se mi docela líbila,“ podotkla vyčítavě.

„Můžeme se tam vrátit, jestli nenajdeš nic lepšího. Podívej se sem.“ Objevil ve vitríně sadu souborových pistolí. Když se na ně zadíval víc zblízka, okamžitě poznal, že pocházejí ze skotské vysočiny. Osmnácté století, usoudil v duchu, jakmile si všiml, že jsou oba uzávěry na pravé straně. Jeho otec by z nich byl nadšený. „Ty tyhle věci sbíráš?“ zeptala se Diana zvědavě. „Já ne, ale otec.“

„Jsou nádherné, vid’?“

Caine se otočil a zvědavě se na Dianu zadíval. „Moc žen nemá na zbraně takový názor.“ Pokrčila rameny.

„Patří přece k životu, ne? A nezapomeň, že moji předci byli válečníci.“ Pohlédla mu do očí. „Stejně jako tvoji.“ S úsměvem vrátila pozornost zpátky k pistolím. „Víš, co je to za značku?“

„Jsou skotské,“ podotkl.

„To se rozumí.“ Diana se narovнала a zadívala se na něj s předstíraným rozhořčením. „A ty je koupíš, zatímco já se vrátím domů s prázdnýma rukama.“

Všimla si, že k nim přichází prodavač. „Než se dohodneš o ceně, ještě se tu porozhlédnu.“

Opustila ho a zamířila na druhou stranu obchodu.

Koho by napadlo, že ji bude tak úžasné bavit bloumat celou sobotu po obchodech? A kdo by si pomyslel, že dokonce začne Caina MacGregora považovat za příjemného společníka a přítele?

Ale čím víc byla s ním, tím snadnější pro ni bylo stát se sama sebou. Nepotřebovala být Dianou Bladeovou z Beacon Hill. Bože, byla už tak unavená z té neuvěřitelně korektní, zdvořilé ženy! Ale dvacet let tréninku na ní zanechalo své stopy. Jak dlouho ještě potrvá, než se odváží třeba nahlas zakřičet? *Dáma nikdy nezvýší hlas, pamatuj si to.*

Diana si povzdychla. Tak usilovně se snažila, aby se z ní stala dáma podle tetiných představ. Nechala si vtloukat do hlavy všechny zásady a pravidla, a i když o nich měla své pochybnosti, řídila se jimi a jen málokdy vzdorovala.

Člověk se nemůže změnit přes noc, připomněla si Diana. Ale cítila, že dělá pokroky.

Možná, že touha uspět ve své profesi byla jen dalším projevem vzdoru. Neměla v úmyslu zůstat jen někým, kdo podepisuje smlouvy a poslední vůle. Chtěla mnohem víc bojovat slovy za to, v co věřila.

Ale taky chtěla Caina. Teď si to mohla v duchu připustit, když od něj byla bezpečně daleko. Přiměl ji cítit a toužit – ať

se jí to líbilo nebo ne. A právě to, jak bezmocně mu začala podléhat, ji děsilo. Cítila, že musí být opatrná. Hodně opatrná.

Zadívala se na něj. Prohlížel si právě jednu z pistolí. Ta stará, krásná zbraň se k němu dokonale hodila. Bylo na něm něco aristokratického, ale taky nesmírně... divokého.

V minulém století by vedl souboje s pistolí v ruce, místo slovy, uvědomila si. A stejně jako teď by pokaždé vyhrál.

Caine potěžkal pistolí v ruce, pak na sobě ucítil Dianin pohled a zadíval se na ni. Okamžitě si uvědomila, jak se v ní znovu probouzí touha.

Dávej si na něj pozor, připomněla si Diana a odvrátila se pryč.

Její pozornost upoutala malá polstrovaná židle, potažená světle modrým brokátem. Zadívala se na lístek s cenou byla přijatelná. Zvedla hlavu, aby zavolala prodavače, a v tom okamžiku uviděla to, co už dlouho hledala.

Ten stůl byl prostě úžasný. Jednoduchý, elegantní, z třešňového dřeva, přesně podle jejích představ. S úsměvem přejela prstem po hladké desce. Ten musím mít, rozhodla se. Už ho v duchu viděla stát ve své kanceláři naproti krbu.

„Zdá se, že jsi ho našla.“

Diana celá rozzářená popadla Caina za ruku. „Je nádherný, vid’? Přesně takový jsem si přála.“

Potěšilo ho, že praktická Diana Bladeová dokáže takhle ztratit hlavu kvůli kusu nábytku. Vzal ji za ruku, zadíval se na cenovku a pak jí pohlédl do očí. „Snaž se netvářit tak nadšeně,“ podotkl stroze... Jde sem prodavač.“

„Ale já“

„Věř mi.“ Sklonil hlavu a letmo ji políbil. „Máš pravdu, je hezký, miláčku,“ začal jiným tónem. „Ale musíš uvažovat prakticky.“

„Caine“

„Můžete nám poradit?“ Caine se s úsměvem obrátil na prodavače, který mu předtím ukazoval pistole. „Dámě se líbí tenhle stůl.“ Nepatrně zavrtěl hlavou. „Ale...“

„Je to prvotřídní kousek,“ začal prodavač a hned se obrátil k Dianě. „Jen se podívejte na to vyřezávání. Něco takového se dneska už nevidí.“

„Přesně takový jsem hledala,“ ujistila ho. Vůbec se nesnažila skrýt své nadšení. Už ji viděl, jak vypisuje šek.

„Diano.“ Caine jí položil ruku kolem ramene a stiskl ho o trochu víc, než bylo nezbytně nutné. Než stačila protestovat, políbil ji na spánek. „Nezapomeň, že budeme potřebovat ještě další nábytek. Stůl je moc hezký, ale ten, na který jsme se dívali předtím, taky nebyl špatný.“

Chtěla odseknout, že žádný lepší nikdy neviděli, ale pak si všimla, jak se mu zablesklo v očích.

„Ano, já vím. Ale tenhle se mi vážně líbí...“ Diana se zarazila. Najednou dostala nápad. „A tamhle ta židle by se k němu úžasně hodila,“ pokračovala.

„Další skvělá volba, madam,“ ujistil ji prodavač.

Diana si povzdychla a zamilovaně pohladila konečky prstů desku stolu. Pak vrhla zamračený pohled na Caina.

S úsměvem ji pohladil po rameni. „Já vím, že potřebuješ i židli. A taky lampu. Ale obě dvě věci bys mohla skoro koupit za rozdíl cen mezi tímhle stolem a tím předešlým.“

„Máš pravdu.“ Stálo ji to hodně přemáhání, aby se na prodavače omluvně usmála. „Víte, zařizuju si kancelář. A potřebuju tolik věcí.“

„Chápu.“ Začal uvažovat, jestli se mu podaří prodat i pistole. Pistole, stůl, židle, lampa... „Těší nás, když se krásný nábytek dostane do správných rukou,“ podotkl s přehnanou strojeností. „Co kdybych si promluvil s vedoucím? Určitě bychom se nějak dohodli.“

Caine Dianu štípl do ruky, aby nesouhlasila příliš rychle. „Mohli bychom chvíli počkat, co říkáš, miláčku?“ zeptala se sladce.

„Máš pravdu.“ Caine s úsměvem opětoval její vražedný pohled. „Podíváme se zatím tamhle na ty lampy, než se dohodnete s vedoucím,“ řekl prodavači.

„Jestli kvůli tobě o ten stůl přijdu,“ sykla Diana, jakmile se prodavač vzdálil, „zavraždím tě.“

„Ušetřím ti deset procent z ceny,“ podotkl klidně. „A koupíš mi za to oběd.“ Caine se zadíval na mosaznou lampu s elegantním stínidlem z mléčného skla. „Co jí říkáš?“ zeptal se. „Hodila by se na stůl.“

„Ano, je hezká.“ Chvíli si pohrávala se stínidlem a pak se zadívala na Caina. „Tebe baví smlouvat, vid’?“

„Mám to v krvi. Můj otec se tím živí.“

„A dobře,“ dodala Diana. „Ale varuju tě. Ten stůl si koupím, ať sleví nebo ne.“ „Chtěla jsi taky židli, nebo sis to rozmyslela?“

„Nerozmyslela.“ Diana se rozesmála. „Nejsem jen tak prohnaná jako ty.“ „Brzy se to naučíš.“

V tom okamžiku se vedle nich objevil rozzářený prodavač.

„Myslím, že vám můžeme nabídnout velmi přijatelné podmínky.“

Když o patnáct minut později Diana vyšla ven na ulici, byla doslova nadšením bez sebe. „Jak jsi věděl, že sleví deset procent?“

„Mám už své zkušenosti,“ prohlásil Caine a vzal ji za ruku.

„Od nynějška budu nakupovat úplně jinak,“ podotkla s úsměvem. „Děkuju za lampu. Bylo od tebe moc milé, že jsi mi ji koupil. Ty pistole dostane tvůj otec, vid’?“

„Hra. Bude mít brzy narozeniny.“

„Ale pro sebe sis nekoupil vůbec nic. Copak nic nechceš?“

„Chci.“ Otočil se, přitiskl si ji k sobě a vášnivě ji políbil.

Po chodníku kolem nich procházela spousta lidí. Někteří zvedli obočí, jiní se usmáli. Ale Diana nic z toho nevnímala. Mráz ji štípal do tváří a vítr jí čechrал vlasy. Ale necítila to.

Dvě ženy se kousek od nich na chvíli zastavily a jedna si nahlas povzdychla: „Není to hezké? Podívejte, jak jim to spolu sluší.“ Ale Diana nic neslyšela.

Uchopila jeho obličej do dlaní a i přes tenké kožené rukavice ucítila pod prsty jeho lícní kosti. Je divoký jako vlk, napadlo ji znovu. Člověk nikdy neví, kdy zaútočí.

„Chci něco, co se za peníze nedá koupit,“ zašeptal Caine a táhl ji pryč.

Diana se teprve teď rozhlédla kolem sebe. „Jsi rád, když se na tebe lidí dívají, vid’?“

Se smíchem ji vzal znovu za ruku a šli dál. „Na tom mi vážně vůbec nezáleželo. Co bude s obědem?“

Chtěla se tvářit dotčeně, ale moc se jí to nedařilo. „Asi ti ho dlužím.“

„Rozhodně. Za rohem je jedno takové příjemné místo –“

„U *Charleyhol*“ vykřikla Diana překvapeně, když ji Caine vedl ke vchodu. „Mají tam skvělé chilli.“

„Já vím. Objevil jsem ho, když jsem byl na fakultě.“

Máme ve spoustě věcí stejný vkus, pomyslela si Diana nervózně, když vešli dovnitř do tepla. Čím dál víc ji to udivovalo.

Caine si všiml, že se zamračila, a pohladil ji po vlasech.

„Nelíbí se ti tady?“

„Ano, vždycky se mi tady líbilo. Přemýšlela jsem o něčem jiném.“ Usmála se na něj. „Jak máš rád chilli?“

„Hodně pálivé.“

Diana si s úsměvem svlékla kabát. „Já taky.“

Když se posadili ke stolu, skupinka mladých lidí u baru začala zpívat.

„Dáš si víno?“ Caine se nahnul přes stůl a vzal ji za ruce.
„Zahřeje tě.“

„Hm. Nějaké červené a silné.“ Nechala své ruce v těch jeho. Rozhodla se, že se nebude bránit jeho příjemné společnosti. Na návrat k pracovním záležitostem bude dost času v pondělí ráno.

„Vyprávěj mi o své rodině,“ vybídla ho. „MacGregorovi mají v Bostonu skoro mytickou pověst.“

Caine se usmál a přešel jí prstem po hřbetě ruky. „Asi se budeš muset se všemi ostatními seznámit, abys zjistila, co je na tom pravdy.“

Můj otec je urostlý, rudovlasý Skot. Vypije půl láhve whisky bez mrknutí oka, ale doutníky před mou matkou schovává. Pravidelně každému z nás telefonuje, aby do nás rýpal, že se matka už nemůže dočkat, až bude chovat na klíně vnouče,“ podotkl Caine.

Diana se rozesmála.

„A co tvoje matka?“

„Je pravým opakem otce. Když se on vzteká, zůstává naprosto klidná.“ Bezděčně si začal pohrávat s úzkým zlatým náramkem, který měla na zápěstí. Diana se snažila nevnímat příjemný pocit, který se rozlil jejím nitrem, když se Cainovy drsné prsty dotýkaly její hebké kůže.

„Viděl jsem ji jen párkrát ztratit klid,“ pokračoval Caine, napůl jen pro sebe.

„Jednou jsem byl náhodou zrovna v nemocnici, když jí zemřel pacient. Vždycky jsem si myslel, že je profesionál a má ke své práci skoro až chladnokrevný přístup. Tenkrát jsem si uvědomil, že prostě jen nenosí své problémy a starosti s sebou domů. A pak, když unesli Renu...“

Diana mu stiskla ruku. „Muselo to pro vás všechny být hrozné. Ty nekonečné hodiny čekání, když jste nevěděli, jestli je vůbec v pořádku.“

„Ano,“ přikývl Caine, napil se vína a pokračoval. „Pak je tu Alan. Podobá se hodně mé matce je vyrovnaný, trpělivý. Přestože jsem vedle něj vyrůstal, pokaždé mě překvapí, když ztratí nervy.“

Diana se na něj zadívala. „Pral ses s ním často?“

„Dost,“ přikývl. „Ale ještě víc asi s Renou. Máme oba stejně výbušnou povahu.“

„Ty jsi ji bil?“ vyhrkla udiveně.

Caine se usmál. „Někdy by si bývala zasloužila, abych si to s ní pořádně rozdál, a ne se jen bránil. Ale nikdy jsem ji neuhodil asi hlavně proto, že byla skoro o čtyři roky mladší a docela drobná.“

Má je všechny moc rád, uvažovala Diana v duchu. „Měl jsi šťastné dětství,“ podotkla a sklopila oči do sklenky s vínem. „Závidím ti to. Víš, když jsem mluvila s Justinem, bylo to zvláštní. Čím větší jsem měla zlost, tím menší vzdálenost jako kdyby nás od sebe oddělovala.“ Zamyšleně potřásla hlavou. „A pak jsem ho najednou měla zase stejně ráda jako kdysi. Na tebe jsem se taky zlobila,“ dodala a zvedla hlavu. „Nenáviděla jsem tě za to, že jsi měl vždycky pravdu.“

„Je to takový můj zlozvyk,“ podotkl, když jim přinesli jídlo. „Zdá se, že se ho nemůžu zbavit.“

Vzala do ruky příbor. „Začínám mít dojem, že by mě docela bavilo narazit na tebe u soudu.“

„Taky mě to napadlo. Byl by to zajímavý zápas,“ usoudil po prvním soustu. „Co tvoje chilli?“ zeptal se s úsměvem.

„Je vynikající.“ Pohlédla mu upřeně do očí. „Řekni mi – jsi si tak jistý, že bys vyhrál?“

„Já jen málokdy prohraju.“

Diana zvedla skelníčku s vínem. „Možná, že je škoda, že jsem nevzala to místo u D. A. Pak bychom dřív nebo později museli zkřížit meče.“

„K tomu dojde i bez toho,“ podotkl tiše. „Ale možná, že ne v soudní síni.“

„Možná,“ přikývla a cítila, jak ji znovu zaplavuje vzrušení. „Ale být sebou, nebyla bych si tak jistá vítězstvím.“ „Mohlo by se třeba stát,“ řekl Caine pomalu, „že vyhraje oba.“

„Myslíš tím, že porota nedospěje k jednomyslnému rozhodnutí?“

Místo odpovědi si přitiskl její ruku ke rtům a něžně ji políbil.

ŠESTÁ KAPITOLA

Když Diana strávila celý večer pročitáním policejní zprávy a poznámek, které jí Caine dal o Chadu Rutledgeovi, přestala si být jistá, že jí prokázal laskavost, když jí ten případ přenechal. Řada věcí bohužel svědčila proti jejímu potenciálnímu klientovi.

Když pro něj přišli, rozhodně se s nimi nesnažil spolupracovat. Ve spisu stálo, že dokonce uhodil jednoho z policistů, kteří ho zatýkali.

Chad obvinění ze znásilnění popřel, ale pak tvrdil, že měl s Bethy Howardovou, údajnou obětí, během posledních šesti měsíců několikrát intimní vztah. Ona všechno popřela. Řekla, že to byla jen chvilková známost.

Ještě předtím, než to potvrdila lékařská zpráva, Chad přiznal, že s ní měl ten večer, kdy mělo dojít ke znásilnění, poměr.

Když Bethina matka přivedla svou dceru do nemocnice na prohlídku, děvče bylo samá modřina a chovalo se skoro hystericky. Chad měl odřené klouby na rukou. Přesto se zdálo, že Caine věřil spíš jeho verzi.

Diana s povzdechem zavřela spis a poškrábala se na nose. Utvoří si vlastní názor.

Každou chvíli Chada přivedou. Diana se rozhlédla kolem sebe po omšelých zelených zdech a připadalo jí, jako kdyby od příjemného sobotního dopoledne s Cainem uběhla už celá

věčnost. Tahle část její práce neměla nic společného s výběrem správného stolu.

Konečně se otevřely masivní dveře se skleněnou výplní. Diana měla poprvé možnost setkat se osobně s Chadem Rutledgem. „Budu venku, slečno Bladeová,“ řekl jí policista, když se Chad usadil na židli vedle stolu.

„Děkuju.“ Propustila ho, aniž by se na něj podívala, a hned věnovala pozornost svému klientovi.

Vypadal mladší než na policejních fotografiích, ale měl stejně hezký obličej a husté černé vlasy. Pohlédla mu zkoumavě do očí. Díval se rovně před sebe vzdorovitě, skoro netečně. Pak se mu zadívala na ruce. Pomalu je svíral v pěst a zase rozevíral.

Můžeš lhát očima, ale rukama ne, vzpomněla si Diana na Cainova slova. Ten chlapec byl vyděšený k smrti.

„Jmenuju se Diana Bladeová,“ řekla energicky, ale v nitru cítila, že není tak klidná, jak by si přála. „Převzmu váš případ, jestli souhlasíte.“

Chad jen pokrčil rameny a mlčel.

„Pan MacGregor už mluvil s vámi i s vaší matkou, ale pracovní vytížení mu nedovoluje věnovat vašemu případu patřičný čas a pozornost, aby vám mohl zajistit tu nejlepší možnou obhajobu.“

„A jakou práci odvede ženská, když bude obhajovat někoho, kdo je obviněný ze znásilnění?“ zeptal se Chad, ale díval se pořád do zdi.

„Budu Vás obhajovat, jak nejlépe to bude možné, bez ohledu na to, že jste muž a já žena,“ odpověděla Diana otevřeně. „Vyprávěl jste svůj příběh panu MacGregorovi, teď bych ho od vás ráda slyšela já.“ Chad si položil loket na opěradlo dřevěné židle. „Máte cigaretu?“ „Ne.“

Hlasitě zaklel a vytáhl jednu z kapsy košile. „Aspoň, že mě předal takové fešandě.“ Poprvé se otočil a pořádně se na ni

podíval. Když sklouzl pohledem k jejím nadrům, měl v očích vyzývavý výraz.

Diana počkala, až zvedne hlavu. „Co kdybychom se pustili do práce?“

„Podívejte,“ vybuchl podrážděně, „máte přece tady v těch papírech policejní zprávu, tak co ještě chcete?“ Škrtl sirkou a zapálil si cigaretu.

„Povězte mi, co se stalo desátého ledna.“ Diana vyndala z aktovky blok a pero a čekala.

„Připravujete mě o čas, Chade,“ upozornila ho, když zarytě mlčel. „A vaši matku o peníze.“

Vrhl na ni zuřivý pohled a vyfoukl obláček kouře. „Desátého ledna jsem vstal, osprchoval se, oblékl, nasnídal a šel do práce.“

Diana ignorovala jeho agresivní postoj a začala si dělat poznámky.

„Pracujete jako mechanik v Mayneho garážích?“

„Přesně tak.“ Ušklíbl se na ni. „Potřebujete seřadit auto?“

Neobtěžovala se ani zvednout hlavu. „Byl jste v garáži celý den?“

„Hm. Přivezli nám jeden mercedes na generálku. Zahraniční auta dělám já.“

„Aha. V kolik hodin jste tam skončil?“

„V šest.“ Poposedl si na židli.

„Kam jste pak šel?“

„Domů, abych se navečeřel.“

„A pak?“

„Pak jsem vyrazil ven na obhlídku.“ Usmál se a ukázal jí trochu křivé přední zuby. „Za děvčaty.“ „Jak dlouho jste dělal... tu obhlídku?“ „Pár hodin. A pak jsem znásilnil Beth Howardovou.“

Diana pokračovala v psaní, ale byla čím dál víc nespá. „Rozhodl jste se přiznat?“

Všimla si, že má levou ruku zatnutou v pěst. „Mám dojem, že ta blbost, kterou jsem řekl předtím, by mi stejně neprošla.“

„Dobře, tak mi o tom povězte.“ Když mlčel, zvedla hlavu. „Povězte mi o tom znásilnění, Chade.“

„Vážně si to chcete poslechnout?“

„Svezl jste ji ve svém autě?“ zeptala se klidně.

„Přesně tak.“ Zamáčkl cigaretu. „Viděl jsem ji, jak jde domů z kina, a nabídl jsem jí, že ji svezu. Chodili jsme spolu na střední školu. Poznala mě, tak nastoupila. Chvíli jsme se bavili o samých hloupostech a projížděli se po ulicích. Líbila se mi, tak jsem si vymyslel, že potřebuju něco vyzvednout v garáži.“

„Šla tam s vámi dobrovolně?“

Navlhl si jazykem vyprahlé rty. Nad nimi se mu už leskly kapičky potu.

„Řekl jsem jí, že si musím vzít nějaké náradí. A když jsme tam vešli, hned jsem po ní skočil.“

„Bránila se?“

„Chtěla mi utéct, tak jsem ji musel trochu praštit.“ Strčil ruku do kapsy a vytáhl další cigaretu. Diana si všimla, že se mu chvějí prsty.

„A pak?“

„Pak jsem z ní strhl šaty a znásilnil ji!“ vybuchl. „Co k čertu chcete? Všechny podrobnosti?“

„Co měla na sobě?“

Prohrábl si rukou vlasy. „Růžový svetr,“ zamumlal. „Šedé manšestráky.“ „Jste si tím jistý?“ „Naprosto. Růžový svetr s malým bílým límečkem a šedé manšestráky.“

„A vy jste je z ní strhl,“ zopakovala Diana a všechno si zapsala. „Roztrhal jste je?“

„Už jsem to přece jednou řekl.“

Diana odložila pero a zadívala se mu zpřímá do očí. „Neměla roztrhané šaty, Chade.“

„Řekl jsem, že jsem je roztrhal! Musím snad vědět, co jsem dělal, ne?“ Setřel si hřbetem ruky pot z čela. „Já jsem tam byl, vážená paní, vy ne.“

„Šaty Bethy Howardové nebyly poškozené, když přijela do nemocnice.“

Ruka se mu teď už viditelně třásla. „Tak si je převlékla.“

„Ne, nic takového nemusela udělat,“ podotkla Diana klidně, „protože jste je neroztrhal. A ani jste ji neznásilnil. Proč se mě snažíte přesvědčit, že jste to udělal?“

Chad si opřel lokty o stůl a přitiskl si ruce na oči. „Bože, já nic nedokážu udělat pořádně.“

Diana chvilu mlčela, a pak se zeptala: „Vy jste jí ani neudělal ty modřiny na tváři, vidíte?“

Pomalů zavrtěl hlavou. „Já bych Beth nikdy neublížil.“

„Jste do ní zamilovaný?“

Mlčky přikývl.

„Tak začněte znovu od začátku,“ vybídla ho Diana. „A tentokrát zkuste mluvit pravdu.“

Chad s povzdechem sundal ruce z očí a spustil.

Vystudovali s Beth stejnou střední školu, aniž by si vůbec uvědomovali existenci toho druhého. Patřili každý do jiného světa. On se snažil budovat image drsného chlapíka, zatímco ona nevynechala jediné sportovní utkání, kde s ostatními povzbuzovala hráče. Ale pak před šesti měsíci přivezla k Maynovi na opravu auto a všechno se změnilo.

Začali spolu chodit, ale její otec to neschvaloval a nařídil jí, aby se s ním rozešla. Scházeli se dál tajně.

„Víte, bylo to jako hra.“ Chad se smutně usmál a znovu si prohrábl rukou vlasy. „Nikdo o tom nevěděl – ani naši kamarádi. Řekla, že jde do knihovny, do kina nebo nakupovat, a využili jsme příležitosti, abychom mohli být spolu. Když se jí podařilo na pár hodin zmizet večer z domu, šli jsme do garáže, zavřeli se tam, povídali si a milovali se. Šetřil jsem peníze, abychom se mohli vzít.“

„Co se stalo ten večer, když vás zatkli?“

„Pohádali jsme se. Beth řekla, že už nechce takhle dál pokračovat. Bylo jí jedno, jestli máme dost peněz a kde budeme žít. Chtěla se hned vdát. Vůbec mě neposlouchala. Začala brečet a já se na ni rozkřičel. Praštil jsem vzteky pěstí do té zatracené zdi.“ Zadíval se na svou ruku, jako kdyby čekal, že tam najde modřinu. „Pak sedla do auta a odjela. Než jsem se vrátil domů, musel jsem si v hospodě dát pár piv. A pak pro mě přišli policajti. Bože, byl jsem nejdřív tak vyděšený, že jsem ze sebe všechno vysypal.“

„Proč si myslíte, že vás obvinila ze znásilnění?“

„Vím proč.“ V očích teď neměl vyzývavý pohled, ale byly spíš plné bezmoci. „Propašovala mi přes mou matku vzkaz. Když se ten večer vrátila Beth domů, otec na ni čekal. Začali se hádat a ona mu všechno řekla. Byl nepřítel vzteky. Bil ji a nadával. K smrti ji vyděsil. Prý jí vyhrožoval, že nás oba zabije, jestli neudělá, co jí řekne. Beth měla strach, že to myslí vážně.“ Chad si zhluboka povzdychl. „Když se pak její matka vrátila domů, všechno jí řekl. A zatímco vezla Beth do nemocnice, zavolał policajty.“

„Kde je ten dopis?“

„Zbavil jsem se ho. Ale moje matka neví, co v něm bylo, protože byl zapečetěný.“

„Jestli vám zase napíše, chci, abyste si ten dopis nechal.“

„Podívejte, nechci jí už víc ublížit. Víte, když si pro mě přišli, byl jsem vyděšený. Ale taky jsem měl hroznou zlost. Myslel jsem, že to udělala, aby mě potrestala.“ Zavrtěl hlavou a narovnal ramena. „Ale budu radši riskovat pár let ve vězení.“

„Líbí se vám vaše cela, Chade?“ zeptala se Diana. „Tady je to hotový palác ve srovnání se státní věznicí.“

Ztěžka polkl.

„Zvládnu to.“

„Mají tam skutečné násilníky,“ podotkla chladně. „Vrahy, kteří se s vámi rozhodně nebudou mazlit. A jak myslíte, že bude Beth, když bude vědět, že jste tam zavřený zbytečně?“

„Bude v pořádku.“ Po tváři mu začal stékat pot. „Nebudu tam dlouho.“

„Chcete riskovat dvacet let života? Chcete, aby její otec tak snadno vyvázl? Chovejte se už konečně jako dospělý,“ nařídila mu netrpělivě. „Tohle už není žádná hra. Budou vás soudit za znásilnění. Maximální trest je doživotí.“ Chad na to nic neřekl, ale Diana cítila, že je zoufalý. „Budete muset vypovídat. A Beth taky. Musíte říct soudu pravdu. Jestli budete lhát, oba budete nařčeni z křivého svědectví.“

„Když se přiznám...“

Diana strčila svůj notes do aktovky.

„Jestli si chcete hrát na hrdinu, protože se vaše dívka bojí svého otce, sežeňte si jiného právníka. Já idioty neobhajuju.“

Chtěla vstát, ale Chad ji chytil za ruku. „Je tak hrozně vyděšená. Nechci jí ublížit.“

„Neuleví se jí dřív, dokud neřekne všem pravdu. Nebo snad nevěříte, že vás opravdu miluje?“

Na okamžik jí křečovitě sevřel ruku, ale pak prsty povolil. „Řekněte mi, co mám udělat.“

V duchu vydechla úlevou. „Dobře.“

Když Diana o hodinu později vešla do kanceláře, byla úplně vyčerpaná.

Lucy zvedla hlavu, zadívala se na ni a přestala psát. „Zdá se, že byste potřebovala kávu.“

Diana se na ni unaveně usmála. „Je to na mně tak vidět?“

„Je. Dám vařit vodu a “ Než stačila dokončit větu, zazvonil telefon.

„To je v pořádku, Lucy, udělám si ji sama.“

Cestou do kuchyně si Diana svlékla kabát. Ještě pořád v duchu viděla před sebou Chadův bledý, vylekaný obličej a jeho třesoucí se ruce.

A jak asi musí být Beth Howardové, uvažovala Diana. Odhodila kabát na židli a otočila se ke sporáku. Zadívala se zamyšleně z okna a na kávu úplně zapomněla.

Jestli jí bude přát štěstí, mohla by dostat z Beth pravdu už při předběžném líčení. Ale kdyby to děvče mělo strach z otce... nebo nebylo do Chada skutečně zamilované...

Diana s povzdechem sledovala kosa, jak klove do trávníku ve snaze najít potravu.

Existovalo tolik *kdyby*, a přitom byl v sázce chlapcův život.

„Špatné ráno?“ zeptal se Caine ze dveří.

Diana se otočila. „Hm.“ Uvědomila si, že je moc ráda, že ho vidí. Těšilo ji, že má někoho, s kým si může popovídat a kdo pochopí, co asi cítí. „Máš práci?“

Caine si vzpomněl na hromadu spisů nahoře na stole, ale zavrtěl hlavou. „Dal bych si kávu.“ Sundal z háčků dva hrnky a nalil do nich vodu. „Sešla ses s Chadem Rutledgem, je to tak?“

„Chudák kluk,“ povzdychla si Diana a zhroutila se na židli vedle stolu. „Když přišel, tvářil se jako drsňák – ale třásl se mu prsty,“ dodala.

„Bylo to s ním těžké?“ Caine před ní postavil hrnek kávy s mlékem a sedl si naproti ke stolu.

„Nejdřív to na mě zkoušel.“ Odhrnula si vlasy z čela. „Řekl, že Beth Howardovou znásilnil.“

Caine na ni vrhl překvapený pohled. „Cože?“

„Ke všemu se přiznal,“ začala. „S klidem, jako kdyby to bylo něco, co se rozhodl udělat, aby se konečně přestal nudit. Ale čím déle mluvil, tím víc se mu třásl ruce.“

Caine si lokl kávu a zavrtěl hlavou.

„To se mi nezdá.“

„Taky jsem mu nevěřila. Tlačila jsem na něj a chtěla slyšet detaily – a dostala jsem ho. Nejdřív se mě snažil přesvědčit, že ji vlákal do garáže, kde pracuje, tam ji zbil a pak znásilnil.“

Caine se zamračil. „To se shoduje s výpovědí toho děvčete.“

„Chad tvrdil, že z ní stáhl šaty... a že je přitom roztrhal.“

„Ale ona měla přece šaty nepoškozené.“

Diana se nepatrně usmála. „Přesně tak. Všechno si jen vymyslel, aby ji ochránil.“

Caine se opřel a vytáhl cigaretu. „Pověz mi, jak to ve skutečnosti bylo.“

Diana mu ochotně zopakovala každé slovo jejich konverzace do nejmenší podrobnosti. Caine celou dobu mlčel a díval se na ni. Poznal, že se zoufale brání podlehnout vlastním citům. Ale bylo na to zřejmě už pozdě.

„Jestli je všechno, co Chad říká, pravda,“ uvažoval nahlas, když skončila, „to děvče se na svědecké lavici zhroutí.“

„Věřím mu. Chtěl se přiznat, aby ji do toho nezapletl.“

Caine se zamračil. „Co jsi udělala?“

„Trochu jsem ho postrašila, abych ho přinutila mluvit pravdu.“ Diana na okamžik zavřela oči. „Nevím, jak na něj a na to děvče proces zapůsobí pokud se to dostane tak daleko. Mám seznam jejich kamarádů. Chad si zřejmě myslí, že udrželi s Beth svůj vztah v tajnosti, ale je docela možné, že se za těch šest měsíců něco prozradilo. A jsou ještě tak mladí...“

Diana vstala a zamířila znovu k onu. „Bože, Caine, byla jsem na něj hrozně tvrdá.“

Princezna vyšla ven z hradních zdí, pomyslel si. Chtěl, aby to udělala. Ale když teď viděl, kolik citu v sobě má, nebyl si jistý, jestli by ji neměl radši přimět vrátit se zpátky do bezpečí.

„Diano, víš přece, že člověk nemůže vždycky jednat s klientem v rukavičkách,“ podotkl opatrně a snažil se vrátit zpátky do role kolegy. „V sázce je přece jeho život.“

„Já vím. Ale když si uvědomím, že jsem tam klidně seděla a bičovala ho slovy... Byl bledý, celý zpocený a roztřesený a já neprojevila ani náznak soucitu.“

„Udělal jsi to, co potřeboval.“

Caine vstal, ale nešel k ní. Tentokrát si nebyl tak úplně jistý, jak by se k ní měl přiblížit.

„Trápíš se, protože jsi udělala, co jsi musela. Litovat ho bude jeho matka. Ty mu musíš poskytnout tu nejlepší obhajobu.“

„Já vím. I kdyby to znamenalo, že se to děvče na lavici svědků úplně zhroutí. Nechci, aby její otec ušel trestu,“ zamumlala si spíš jen pro sebe. „A i kdyby to všechno vyšlo najevo myslím zfalšování policejní zprávy nedostal by pravděpodobně víc než podmínku. A ten devatenáctiletý kluk teď sedí celý vylekaný ve vězeňské cele.“

„Není to Justin, Diano,“ řekl Caine tiše.

Zhluboka si povzdychla.

„Je to na mně tolik vidět?“

„Je.“

„Bylo těžké nezačít ty dva srovnávat.“ Chvilí mlčela, a pak rozechvělým hlasem pokračovala: „Měl tentýž drsný, rádoby namyšlený výraz, jaký jsem vídala u Justina. A když jsem si uvědomila, že čeká v té hrozně cele a neví, co s ním bude, docela snadno jsem si představila, jaké to asi muselo být pro Justina. A napadlo mě...“ Smutně se usmála. „Napadlo mě, jestli tohle není další hříčka toho tvého osudu.“

„Ztrácíš objektivitu, Diano,“ podotkl nelítostně, ale v duchu sváděl těžký boj. Chtěl jí být zároveň bratrem, milencem i přítelem. „A bez ní nemáš v soudní síni co dělat.“

„To já vím.“ Odvrátila se stranou a zatnula ruku v pěst. Teď rozhodně nebyla objektivní, protože měla příliš mnoho srovnání a cítila v sobě neuvěřitelnou lítost. Chtěla, aby ji Caine objal a utěšil, ale neměla odvahu ho o to požádat,

protože se potřebovala postavit na vlastní nohy. „Než se znovu sejdu s Chadem, musím se s tím vypořádat.“

To byla konečně slova, která si přál slyšet. Automaticky jí položil ruku na rameno. Když ucítil, jak se jí ještě víc napjaly svaly, pořádně stiskl.

Stejně bych se choval i ke své sestře, snažil se sám sebe přesvědčit, když si ji k sobě otočil.

Beze slova ji objal. Věděl, že hledá oporu, ne odpovědi. Ty si najde sama.

V tom okamžiku si uvědomil, že po ní snad ještě nikdy víc netoužil. A nejen po jejím hebkém těle a sladkých rtech. Chtěl znát i její myšlenky a pocity. Chtěl s ní sdílet úplně všechno a totéž jí i dát aby mezi nimi už neexistovaly žádné hranice. Žádné pochybnosti.

Něžně ji pohladil po vlasech a Diana instinktivně zvedla hlavu.

Letmo na sebe pohlédli, ale nedokázala z jeho očí nic vyčíst. Jen si uvědomila, že se na ni takhle ještě nikdy nedíval. Jako kdyby se jí na něco ptal. Ale na co? přemítala v duchu.

A pak se rty dotkl jejích úst.

Ten polibek se ani trochu nepodobal těm předešlým. Je opatrný, napadlo ji, jako kdyby si nebyl sám sebou jistý. Připadalo jí, že ji líbá, jako kdyby nelíbal nikdy nikoho předtím tenhle muž, který měl tolik žen.

Diana se ani nepohnula. Zoufale si přála, aby tenhle kouzelný, zvláštní okamžik nikdy neskončil.

Když Caine zvedl hlavu, pohlédli na sebe oba úplně zmatení. Pak pomalu svěřil ruce a ustoupil od ní stranou. Beze slova se vrátil zpátky ke stolu a vzal do ruky hrnek s kávou.

Co se to se mnou k čertu děje? ptal se sám sebe v duchu.

„Jsi už v pořádku?“ zeptal se, když se k ní znovu otočil.

„Ano.“ Ne, řekla si pro sebe, ale přinutila se na něj usmát.

„Myslím, že teď půjdu nahoru a pokusím se sepsat Chadovu obhajobu. Zítra ráno přijde paní Walkerová.“ Když se na ni dál

díval, jako kdyby byl myšlenkami úplně jinde, dodala: „Ten rozvod, který jsi mi předal.“

„Hm, ano.“ Caine zíral do prázdného hrnku a přemýšlel, co se to s ním děje.

Diana zůstala stát u okna. „Tak já půjdu,“ řekla znovu, ale ani se nepohnula.

„Diano...“ Caine se na ni zadíval, ale nevěděl, co chce vlastně říct. Připadal si trapně. Nakonec jen s úsměvem zavrtěl hlavou. „Asi bylo něco v té kávě,“ zamumlal. „Poslyš, máš zítra v plánu ještě něco jiného kromě Walkerové?“

„Já – ne, nic dalšího. Jen samé papírování.“

„Musím jet do Salemu a navštívit tam někoho v souvislosti s případem Dayová. Co kdybys jela se mnou?“ Pokračoval, aniž by jí dal čas na rozmyšlenou. „Byla by to hezká projížďka. Vyčistila by sis hlavu a mohla by sis připravit koncept, zatímco budu pryč.“

„Dobře,“ přikývla impulzivně. „Pojeď ráda. Nemám moc volných odpolední.“

„Fajn. Pojedeme, jakmile budeš hotová s paní Walkerovou.“

Chvilí zůstali mlčky stát proti sobě. „Do jedenácti bych mohla skončit.“ Chtěla ještě něco říct, ale měla najednou v hlavě úplně prázdko. „Tak já půjdu nahoru.“

Caine přikývl a vrátil se ke sporáku. Ale jakmile odešla, prohrábl si nervózně rukou vlasy.

Co to k čertu má znamenat? uvažoval znovu. Když ji žádal, aby ho zítra doprovázela, připadal si jako nějaký osmnáctiletý kluk, který zve děvče na první schůzku. Caine se pro sebe smutně usmál. Ne, tenkrát měl rozhodně víc sebejistoty.

Zapálil si cigaretu a zadíval se z okna. Nikdy nemíval problémy, pokud šlo o ženy. Měl je rád nejen u sebe v posteli, ale i jako příjemné společnice. A chtěl, aby i dál v tomhle ohledu jeho život probíhal stejně hladce. Věděl, že nemusí trávit žádný večer o samotě, když nebude chtít.

Tak proč jsem v poslední době pořád sám? A kdy jsem naposledy myslel na nějakou jinou ženu kromě Diany? zeptal se sám sebe zamyšleně.

Caine si zhluboka povzdychl a začal ten problém v duchu rozebírat. Za svůj úspěch v tomhle oboru z velké části vděčil právě své schopnosti spojit intelekt s citem. Bylo to tak u něj odjakživa: rychlé, nečekané výbuchy hněvu a vášně střídalo dlouhé, tiché rozjímaní. Hrozně rád řešil každou hádanku pomalu a pečlivě. Ale tahle se mu ani trochu nelíbila.

Když myslel na Dianu, cítil se hrozně nesvůj. Ale proč? Bylo mu přece v její společnosti příjemně, těšila ho atmosféra jejich tréninkových zápasů. A chtěl ji.

Vzpomněl si, jak dychtivě ho líbala a tiskla se k němu. Ale touha, která z ní vyzařovala, ho nezneklidňovala. Slíbil si v duchu, že se dřív nebo později stane jejím milencem a měl ve zvyku své sliby vždycky dodržet.

Ale to, co se mezi nimi před chvílí odehrálo, nemělo nic společného s touhou, uvědomil si. Caine dobře znal všechny podoby toho citu. Diana nebyla ani žádnou kultivovanou kráskou, které ho normálně přitahovaly, ani jeho mladší sestrou, se kterou se chtěl jen dobře pobavit.

Vstal a zamířil k oknu, rozzlobený sám nad sebou. Když ho znervózňuje, proč ji požádal, aby s ním jela do Salemu? Protože potřebuje, aby byla s ním?

Caine se nad tím znovu zamyslel. Že by ji *potřebovali* zopakoval si pomalu. To bylo zatraceně nebezpečné slovo. *Chít* to zní mnohem bezpečněji a pochopitelněji.

Pomaloučku se vrátil zpátky ke sporáku a vzal do ruky hrnek s vychladlou kávou. Napil se a snažil se přitom nemyslet na nic jiného než na její hořkou, skoro trpkou chuť. Z dálky slyšel, jak Lucy zvoní na stole telefon.

Můj bože, povzdychl si a pořád ještě zíral otupěle přímo před sebe. Že by se do ní zamiloval? Ne, to by bylo přece

směšné. Láska nepatřila ke slovům, která běžně používal, protože tenhle cit vždycky měl spoustu následků.

Rozzlobeně vylil zbytek kávy do dřezu. Přes třicet let se do nikoho nezamíloval, a teď by do toho najednou skočil přímo po hlavě?

Jsem přepracovaný a unavený, tím to všechno je, usoudil nakonec.

Příliš mnoho večerů se zabýval řešením cizích problémů. Potřeboval strávit večer s nějakou příjemnou ženou, která by se k němu hodila, a pak se pořádně vyspat.

Zítřka se na všechno určitě budu dívat jinak, ujistil se v duchu.

Ale zítřka tu ještě pořád bude Diana, napadlo ho, když vyšel ven z kuchyně. S tímým zaklením zamířil nahoru po schodech.

SEDMÁ KAPITOLA

Diana by si jízdu vychutnala mnohem víc, kdyby neměla pocit, že něco není v pořádku. Caine se choval přátelsky rozhovor neváží, ani mezi nimi nezavládlo trapné ticho ale přesto si byla jistá, že se něco děje.

Třeba se mi to jen zdá, řekla si v duchu. Nebo si namlouvám, že cítí totéž co já.

Sama se nemohla od předešlého dne zbavit napětí. Připisovala ho aspoň částečně svému setkání s Chadem Rutledgem.

Vyčítala si, že ho ze sebe neumí setřást. Dobrý právník musí najít rovnováhu mezi bezohledností a citovou účastí. Diana věděla, že právě to je rozhodující jak pro klienta, tak pro jeho obhájce. Ale uvědomovala si, že tentokrát se miska vah nebezpečně nachýlila k jedné straně. Mohla se jen utěšovat, že čím víc pronikne do technických aspektů případu, tím míň snad bude srovnávat Chada s Justinem. Prozatím se rozhodla udělat přesně to, co jí Caine navrhnul vyčistit si hlavu a vychutnat příjemnou projížďku.

„Nezmínil ses, s kým se máš v Salemu sejít,“ začala Diana.

Musel se hodně přemáhat, aby se dokázal soustředit a potlačil v sobě napětí. Stejně jako Diana si říkal, že za něj může ten zapeklitý případ a nesouvisí to s ničím osobním. Soukromé vztahy mu přece nikdy nepůsobily žádné trápení. Snažil se o tom sám sebe přesvědčit už od včerejška. „S pratetou Agathou.“

Diana vybuchla smíchy. „Nemusíš si nic vymýšlet,“ podotkla. „Mohl jsi mi klidně říct, že mi do toho nic není.“

„S pratetou Virginie Dayové,“ upřesnil Caine a ušklíbl se na ni. „Prý je to úžasná dáma a zná Ginnie líp než kdokoli jiný. Naneštěstí si před pár týdny při bruslení zlomila kyčel. Musím za ní do nemocnice.“

„Prateta Agatha bruslí?“

„Zřejmě ano.“

„Kolik jí je?“

„Šedesát osm.“

„Hm. Co hledáš?“

Caine předjel dodávku a teprve pak odpověděl. Sám neměl tušení, co vlastně hledá. Ještě před pár dny by jen pokrčil rameny a utrousil nějakou jízlivou poznámku. *Mysli na svůj případ, a nepleť do všeho soukromí*, napomenul se v duchu rozzlobeně.

„Moje klientka je stíhaná za vraždu. Chci proto nejdřív prokázat, že Ginnie u sebe nosila tu pistoli úplně běžně. Aby se mi podařilo prosadit, že šlo o sebeobranu, musím vsugerovat porotě, že Ginnie šla do bytu Laury Simmonseové, aby tam přistihla svého manžela s jeho novou milenkou, a ne aby kohokoli z nich zabila.“

„S jeho novou milenkou,“ zopakovala Diana. „Očividně jich měl víc.“

„V detektivní zprávě, za kterou Ginnie před pár měsíci zaplatila, se naznačuje, že doktor Francis Day byl velmi čilý muž. A nevěnoval zdaleka všechnen čas jen své práci v

Bostonské všeobecné.“ Caine si zapálil cigaretu. „Kdybych tu zprávu mohl použít jako součást svědecké výpovědi, hned by porotci cítili víc sympatií... Ale zároveň by tím Ginnie dostala další motiv.“

„Takže je to jako začarovaný kruh.“

Caine přikývl. Cítil, že z něj konečně spadlo trochu napětí. Možná, že šlápl do louže a namočil si nohy, ale rozhodně se v ní neutopil. „Ginnie tvrdí, že by bez ní nikdy nevyšla z domu. Má utkvělou představu, že ji někdo okrade a ani se tomu nedivím, protože nosí najednou šperky v hodnotě několika tisíc dolarů.“

„Kromě toho Ginnie Dayová nemá v poslední době zrovna moc velkou oblibu u veřejnosti,“ podotkla Diana. „Mluví se o ní jako o rozmazleném, sobeckém dítěti, které má sice hromadu peněz, ale žádnou úroveň.“

„To je pravda,“ souhlasil Caine. „Ale jsem rád, že nebudeš sedět v porotě.“

„Asi jsem vůči tomuhle typu žen momentálně trochu zaujatá,“ řekla Diana. „Irena Walkerová je zřejmě pravým opakem Virginie Dayové,“ uvažovala nahlas.

„Jak to dneska ráno vlastně šlo?“

„Modřiny na obličeji jí ještě nevybledly,“ začala Diana zamračeně. „Nikdy předtím jsem se nesetkala se ženou, která by o sobě měla tak nízké mínění. Připadá mi, jako kdyby měla pocit, že si to bití *zaslouží*. Její přítelkyně, u které teď bydlí, ji přemluvila, aby podala na svého manžela žalobu, ale...“ Diana se odmlčela a zavrtěla hlavou. „Mám dojem, že Irena Walkerová je jako houba prostě nasaje pocity lidí, se kterými právě je. Je přesvědčená nebo jí to vsugeroval její manžel, že by bez něj byla úplná nula. Doporučila jsem jí, aby vyhledala odbornou pomoc. Ten rozvod a manželův proces pro ni rozhodně nebudou snadnou záležitostí. Představ si, že dokonce ještě nosí snubní prstýnek,“ dodala šokovaně.

„Kdyby ho sundala, znamenalo by to absolutní konec, je to tak?“ zeptal se. „Aspoň pro ženu jako je Irena Walkerová určitě.“

„Víš, že jsou manželé teprve čtyři roky, a ona si nevzpomíná, kolikrát ji už zbil?“ V Dianiných očích se objevil odhodlaný výraz. „Už se nemůžu dočkat, až ho dostanu na lavici obžalovaných.“

„Pokud si vzpomínám, poslední bití viděli dva svědci. Měla bys jim ho vydat na milost a nemilost.“

„Přesně to chci udělat. Doufám, že se mi podaří zahájit proces dřív, než se paní Walkerové ztratí z obličeje modřiny. Zdá se mi, že příliš snadno a rychle zapomíná.“

Caine se zadíval na aktovku, kterou měla vedle nohou. „Na tom budeš dneska pracovat?“

„Ano. Chtěla bych ho hned skřípnout. Dohlédnu na to, aby mezi rozvodem a tím procesem kvůli ublížení na zdraví měl samé potíže.“

„Rozhodla ses mu jít po krku?“

Místo odpovědi se jen usmála. Vzpomněla si, že podobnou otázku kdysi kladla i jemu. „Jak dlouho máš tohle auto?“ zeptala se najednou.

„Auto?“ zopakoval udiveně, překvapený náhlou změnou tématu.

„Ano, ráda bych si pro sebe koupila nějaké nové.“

Usmál se.

„Jaguar?“

„Snad.“ Diana zvedla obočí. „Nebo si myslíš, že jsou tyhle vozy rezervované jen pro bývalé státní zástupce?“ „Představoval jsem si tě spíš v mercedesu důstojném a elegantním.“

Diana se na něj upřeně zadívala.

„Snažíš se mě urazit?“

„To rozhodně ne,“ odpověděl Caine klidně. Chvilí jel mlčky dál a pak zabočil s autem ke krajnici.

Diana ho zvědavě sledovala. Vystoupil, obešel auto a otevřel jí dveře.

„Můžeš chvíli řídit, jestli chceš.“

„Já?“

Jen stěží se ovládl, aby se nahlas nerozesmál, když ji viděl, jak nevěřícně, a zároveň vzrušeně se na něj dívá. Možná, že právě tomuhle nemohl odolat, když kultivovanost a inteligenci vystřídala obyčejná, ryzí radost.

„Jestli máš v úmyslu koupit si podobné auto, měla by sis ho nejdřív vyzkoušet. Pokud ovšem umíš řídit pětirychlostní vůz,“ dodal pomalu.

„Já umím řídit cokoli,“ prohlásila Diana a vystoupila.

„Fajn.“ Caine si s ní vyměnil místo. „Řeknu ti, až bude potřeba odbočit.“

Diana jednou rukou sevřela pevně volant a zařadila jedničku. Pod dlaní ucítila slabé chvění. Zadívala se do zpětného zrcátka a pak vyrazila na dálnici.

„To je úžasné!“ vykřikla okamžitě. Pohled na ručičku tachometru ji přiměl pustit plyn. „A lákavé,“ dodala se smíchem. „Bojím se, abych nakonec nemusela obhajovat sama sebe za překročení jízdní rychlosti, kdybych si takové auto koupila.“

„Mě vždycky těší vědomí, že bych mohl šlápnout na plyn a jet rychleji než všichni ostatní,“ podotkl Caine.

„Ano. Víš, že bys mohl, ale neuděláš to.“ Odhrnula si vlasy z čela a znovu se usmála. „Jako státní zaměstnanec by si člověk jen těžko mohl dovolit řídit se po silnici rychlostí devadesáti mil za hodinu, ale ten pocit, že by to udělat mohl, je báječný. Proto sis tenhle vůz koupil?“

„Mám rád stylové věci,“ podotkl a zkoumavě se na ni zadíval. Její ruce na volantu vypadaly sebejistě. Caine si ji dovedl snadno představit, jak ujíždí za letního večera po prázdné silnici a vlasy jí vlají kolem ramen. „Fascinuješ mě, Diano.“

Usmála se na něj.

„Proč? Protože umím řídit jaguár, aniž bych přitom vjela do protisměru?“

„Protože máš styl,“ řekl Caine. „Na příštím výjezdu odboč.“

Diana se usadila v rohu čekárny a Caine zamířil nemocniční chodbou k pokoji Agathy Grantové. Našel ji sedět na posteli v růžovém krajkovém župánku, s bílými vlasy perfektně učesanými a přehnaně nalíčenými tvářemi, jak listuje časopisy.

Když Caine vstoupil, Agatha přestala číst a zvědavě se na něj zadívala.

„Už bylo na čase, aby mi sem konečně poslali nějakého fešáka,“ řekla ochraptěle. „Pojďte dál a posadte se, můj drahý.“

Caine s úsměvem došel až k její posteli. „Paní Grantová, jmenuju se Caine MacGregor.“

„Jste Ginniin právník, vidíte?“ Agatha ho vybídla, aby se posadil. „To děvče vždycky mělo dobrý vkus, pokud jde o muže. Ale zdá se, že tentokrát se kvůli tomu dostalo do pěkného maléru.“

Caine sundal ze židle hromádku časopisů a posadil se. „Doufám, že mi budete moci pomoci s Ginniinou obhajobou, paní Grantová. Vážím si toho, že jste mi dovolila sejít se s vámi tak brzy po té nehodě.“

Agatha jen mávla rukou. „Budu na nohou mnohem dříve, než si tihle doktoři myslí,“ ujistila ho, ale pak se smutně usmála. „Ale možná, že nebudu moci tak brzy dělat zase piruety. A teď mi řekněte, co ode mě chcete vědět.“

„Víte určitě, že byla Ginnie obviněná z vraždy Francise Daye.“ Když Agatha přikývla, Caine pokračoval. „Údajně šla do bytu Laury Simonsové, protože věděla, že tam je její manžel a že slečna Simonsová je jeho milenkou.“

„Poslední z mnoha,“ dodala Agatha uštěpačně.

Caine jen zvedl obočí a pokračoval. „Slečna Simonsová nechala Ginnie s Dayem na jeho žádost o samotě. Když se o

dvacet minut později vrátila do bytu, Day byl mrtvý a Ginnie seděla na gauči s pistolí v ruce. Střelila ho dvakrát z těsné blízkosti. Slečna Simmonsová se vyděšeně rozběhla k sousedům a odtud zavolala policii.“

„Ginnie ho zabila. O tom není pochyb,“ podotkla Agatha klidně.

„Ano. Sama se k tomu přiznala. Ale tvrdí, že ji Day začal urážet a nadávat jí, když zůstali sami. Říká, že na sebe nejdřív křičeli což prý u nich v poslední době nebylo nic neobvyklého. Pak mu začala vyhrožovat, že se mu postará o rozvod, na který nikdy nezapomene. A se vši špinou, která k němu patří včetně zpráv detektiva. Chtěl se tomu samozřejmě vyhnout, protože se měl v brzké době stát primářem chirurgie v Bostonské všeobecné.“

Agatha se ušklíbla. „Ano, to by ho úplně zničilo. Bedlivě si chránil svou pověst váženého, úctyhodného doktora. Rozhodně by mu neprospělo, kdyby vyšlo veřejně najevo, že je děvkař.“

Má srdce z kamene a nic s ní nepohne, pomyslel si Caine v duchu, když se zadíval do Agathina klidného, naprosto vyrovnaného obličeje.

„Během té hádky se přestal ovládat a uhodil ji,“ pokračoval Caine. „Ginnie tvrdí, že byl úplně nepříčetný zlostí. Porazil ji na zem a popadl do ruky lampu. Řekl jí, že ji zabije. Když se k ní přiblížil, Ginnie vytáhla z kabelky pistoli a vystřelila.“

Agatha přikývla a zadívala se upřeně na Caine. „Věříte jí?“

Chvilí mlčel, než odpověděl. „Jsem přesvědčený, že Virginia Dayová zastřelila svého manžela v sebeobraně.“

„Ginnie je rozmazlená, zkažená holka,“ povzdychla si Agatha. „A má prudkou povahu. Snadno vybuchne, aniž by se zamyslela nad důsledky svého počínání. Ale není chladnokrevná,“ dodala Agatha a zpříma mu pohlédla do očí. „Nedovedla by systematicky plánovat vraždu.“

„Abych to dokázal,“ navázal na ni Caine, „musím nejdřív zjistit, proč u sebe měla zbraň, když šla za svým manželem.“

„To děvče nevystřčilo paty z domu bez té pistole.“ Agatha se opřela o polštář. „Ptala jsem se jí, k čemu si myslí, že by jí byla, ale jen se smála. „Teto Aggie,“ říkala vždycky, „kdyby mě někdo přepadl, postarala bych se mu o pěkné překvapení.“ Víte, ta hloupá holka byla pořád samé zlato a smaragdy. Chodila po ulicích Manhattanu celá ověšená šperky když u sebe měla tu ztracenou pistoli.“

„Viděla jste u ní tu zbraň často?“

„Občas jsem u ní pár dní bydlela, a než jsme někam šly, stavila jsem se pro ni vždycky v jejím pokoji. Často jsem ji viděla, jak si tu věc dává do tašky. Jednou jsem si všimla, že ji má v kabelce, když hledala peněženku. Hrozně jsem se na ni kvůli tomu rozčílila,“ dodala Agatha zamračeně.

„Mohla byste tedy dosvědčit u soudu pod přísahou, že Virginia Dayová s sebou běžně nosila pistoli? A že jste u ní tu zbraň často viděla a mluvila s ní o tom?“

„Můj drahý kvůli ní bych dokázala lhát i před samotným satanášem.“ Agatha se ledově usmála. „Toho ničemu, za kterého se provdala, jsem nikdy nemohla vystát.“

„Paní Grantová“

„Jen klid,“ skočila mu se smíchem do řeči. „Tohle můžu odpřisáhnout, aniž bych dávala v sázku svou nesmrtelnou duši. Kdyby ten večer Ginnie u sebe tu pistoli *neměla*, připadalo by mi to podezřelé.“

„Fajn.“ Caine si trochu oddychnul. „A ten satanáš zůstane jen mezi námi, platí?“

„Můžete se spolehnout.“ S úsměvem se na něj zadívala. „Nepředpokládám, že vy a Ginnie...“

„Jsem její obhájce,“ podotkl Caine a vstal. Stiskl Agathinu překvapivě silnou ruku. „Děkuju vám, paní Grantová.“

„Kdybych byla o čtyřicet let mladší a měla na krku obvinění z vraždy,“ řekla Agatha pomalu, „byl byste ztraceně víc než jen můj obhájce.“

Caine si přitiskl její ruku ke rtům. „Nezabíjejte nikoho, Agatho. Bylo by pro mě moc těžké vám odolat.“

Potěšené se rozesmála a její smích ho doprovázel až na chodbu. Dianu našel Caine tam, kde ji opustil. Seděla v rohu čekárny s notesem na kolenou a psala. Mlčky se posadil na židli a čekal, až skončí. Vždycky ho bavilo dívat se na ni, když byla něčím takhle zaujatá a vůbec nevnímala okolí.

Bože, jak hrozně po ní toužil. Ale zároveň si uvědomoval, že si nemůže dovolit se s ní milovat. Možná, že mu to došlo předešlý večer, když stačilo tak málo a byla by jeho právě to ho přimělo k opatrnosti. Ale proč? Kvůli ní? přemýšlel v duchu. Nebo by měl být opatrný sám kvůli sobě?

Když Diana o deset minut později přestala psát, zavřela notes a začala si narovnávat ramena, konečně si Caina všimla. „Kdy ses vrátil?“

„Před chvílí. Víš, nikdo nedokáže být takhle netečný ke svému okolí a pohroužit se do práce jako ty.“

„Mám v těchhle věcech už trénink,“ podotkla Diana. „Naučila jsem se to, když se mi nechtělo poslouchat kázání mé tety. Jak to šlo?“

„Skvěle.“ Caine vstal a pomohl Dianě do kabátu. „Jaké problémy jsi vlastně měla se svou tetou, Diano?“

Okamžitě se uzavřela do sebe. Všiml si toho a uvažoval, jestli jeho představa o princezně uvězněné ve věži není blíž pravdě, než tušil.

„S mojí tetou?“ zeptala se chladně.

„Ano.“

„Měla ráda fráze jako třeba ‚dáma nikdy nenosí diamanty před pátou‘.“

„To by byl vážně příšerný prohřešek,“ zamumlal Caine a oblékl si sako. „Napadlo mě, jestli jsem na tebe nebyl v Atlantic City moc hrubý.“

Diana se na něj překvapeně zadívala. „Nemusíš se omlouvat.“ Na okamžik se odmlčela, a pak se zeptala: „Jak tě to napadlo?“

„Přemýšlel jsem o Agathě.“ Nastoupili do výtahu a Caine stiskl tlačítko do přízemí. „Má spoustu výhrad k chování své neteře, ale miluje ji. Je to poznat. A začínám mít dojem, že v tvém případě tomu bylo právě naopak.“

„Tetě Adelaide se líbilo to, co si myslela, že ze mě udělala.“ Diana s pokrčením ramen vystoupila z výtahu. „A to jí stačilo. Nikdy mě nemilovala ale ani to nepředstírala. Nemůžu jí to mít za zlé.“

„Proč ne?“ vybuchl hněvivě.

S naprostým klidem a vnitřní vyrovnaností na něj pohlédla. „Nemůžeš někoho vinit za jeho city, nebo za jejich nedostatek.“ Pak se od něj odvrátila, aby mu tím naznačila, že konverzace na tohle téma skončila.

Ale nenechal se odradit. Popadl ji za ruku, celý rozpálený zlostí.

„Ano, můžeš,“ namítl prudce.

„Pusť to z hlavy, Caine. Já se tím přestala trápit už dávno.“ Když chtěl něco říct, znovu se otočila pryč, ale pak se zarazila. „Můj bože, podívej!“ Ohromeně zírala ven skleněnými dveřmi.

Caine, ještě zamračený, se ohlédl. Venku hustě padal sníh. „Zdá se, že jim předpověď počasí zrovna moc nevyšla,“ zamumlal. „Mělo začít sněžit až v noci.“

Diana si navlékla rukavice. „Jízda zpátky do Bostonu bude zřejmě dost zajímavá. A velmi pomalá,“ dodala, když vyšli ven.

„Když budeme mít štěstí, ujedeme tomu.“ Caine ji pevně vzal za ruku a zamířili spolu k parkovišti.

Oba zároveň zvedli hlavu a zadívali se na oblohu. Nezdálo se moc pravděpodobné, že by hned tak přestalo sněžit.

„Mohli bychom se vrátit zpátky do nemocnice a počkat tam, až se to přezene,“ navrhl.

„Ale kdyby to nepřešlo, riskoval bys jízdu v ještě horších podmínkách.“ Caine odemkl auto. „Uvidíme, jak to půjde.“

Prvních dvacet minut jeli relativně v klidu. Caine byl dobrý řidič.

Diana se dívala, jak se snůh rychle hromadí na okraji silnice a zakrývá holé stromy. Čím dál jeli na jih, tím víc se zvedal vítr.

Diana se zatajeným dechem sledovala, jak auto před nimi dostalo smyk a vjelo skoro do protisměru.

„Je to zlé,“ zašeptala a vrhla na Cainea ustaraný pohled.

„Máš pravdu. Nevypadá to moc dobře.“

Jel skoro krokem, s očima soustředěnými na vozovku před sebou. Viditelnost byla čím dál menší a silnice kluzčí. Žil v Nové Anglii dost dlouho, aby poznal blížící se vánici. Uvědomoval si, že místo aby z té bouře vyjeli, dostávají se do ní. V protisměru se srazila dvě auta a zůstala stát.

Dalších dvacet minut ani jeden z nich nepromluvil, jen nervózně sledovali silnici a hustě padající snůh.

Poloviční vzdálenost mezi Bostonem a Salem ujeli za dvakrát tak dlouhou dobu, než jim dopoledne trvala celá cesta.

Začalo se stmívat.

Po stranách silnice se objevily závěje. Diana v duchu litovala, že nesouhlasila s Cainovým návrhem, aby zůstali v nemocnici.

Zprava se kolem nich nebezpečnou rychlostí řítilo nějaké auto. Dostalo smyk a málem do nich vrazilo. Diana zatajila dech a Caine s hlasitým zaklením dupl na brzdu. Při prvním výjezdu odbočil ze silnice. „Jet po tak kluzké silnici je sebevražda,“ prohlásil. Diana mlčky přikývla. „Zastavíme u prvního hotelu, na který narazíme, vezmeme si dva pokoje a počkáme tam do rána.“ Upřeně na ni pohlédl. „Souhlasíš?“

Diana si zhluboka vydechla. „Zeptej se mě znovu, až se přestanu modlit.“

Caine se usmál a pak se pozorně zadíval před sebe. Ze tmy v dálce probleskovala namodralá záře neonového světla. „Myslím, že máme štěstí.“

Caine se chvíli rozmýšlel, než před motelem zastavil. „Ubytování tu nebude asi zrovna moc luxusní.“

„Budeme mít střechu nad hlavou?“

„Snad ano.“

„To stačí.“ Musela zatlačit do dveří oběma rukama, aby je otevřela proti náporu větru. Diana vystoupila, klesla na kolena, zhluboka se nadechla a najednou se hlasitě rozesmála.

„Co je ti k smíchu?“ zeptal se Caine udiveně a táhl ji ke dveřím s nápisem „Kancelář“.

„Nic, nic!“ vykřikla. „Jen se teď cítím báječně.“

„Měla jsi mi spíš říct, že máš strach.“ Když se do nich opřel vítr, chytil ji pevně kolem pasu a zatlačil do dveří. Se skřípotem se otevřely a zavanula k nim vůně levného tabáku a piva.

Prošedivělý muž, stojící za pultem, zvedl hlavu od časopisu, který právě četl. „Přejete si?“

„Potřebujeme na dnešek dva pokoje.“ Cainovi stačil jediný pohled, aby mu došlo, že tady si lidi najímají pokoje většinou jen na hodinu. Ale pobaveně si v duchu připomněl, že žebráci nemají na vybranou.

„Mám jen jeden,“ řekl chlapík s naprostým klidem a změřil si pohledem Dianu. „V tomhle počasí jdou obchody obzvlášť dobře.“

Diana se zadívala nejdřív na Caina a pak prosklenými dveřmi ven. Uvědomila si, že nechává rozhodnutí na ní. Zaváhala, ale když si vzpomněla na tu příšernou jízdu, řekla odhodlaně: „Vezmeme ho.“

Muž sundal ze zdi klíč. „Dvacet dva dolary,“ řekl Cainovi. „V hotovosti a předem.“

„Dá se tu sehnat něco k jídlu?“ zeptal se Caine a odpočítal bankovky.

„Jídelna je tady vedle. Má otevřeno do dvou. Váš pokoj je tamhle nalevo. Číslo dvacet sedm. Musíte ho uvolnit do deseti, jinak zaplatíte za další den. Televize je zdarma, filmy placené.“

Caine vyměnil peníze za klíč. „Díky.“

Hned zamířili ke dveřím s číslem 27. „Mluvil jsi o jídle?“ zeptala se Diana cestou.

„Máš hlad?“ Caine zkontroloval číslo na oprýskaných dveřích.

„Děsný. Neuvědomila jsem si to, dokud...“ Když Caine otevřel dveře, Diana zmlkla a ohromeně zírala před sebe.

V pokoji vlastně nebylo nic jiného kromě postele. Okamžitě si všimla, že je jen jedna, ale ani to ji momentálně příliš nevyděsilo. Zdi měly stejně zářivě růžovou barvu jako přehoz na posteli. V rohu stál rozviklaný stůl s jednou židlí a podlahu zakrýval vyšlapaný koberec. Na stropě nad postelí viselo kulaté, zaprášené zrcadlo.

„Hotel Ritz to zrovna není,“ podotkl Caine suše. Ale když si všiml jejího užaslého výrazu, jen stěží se ovládl, aby nevybuchl smíchy. Vzal jí z ruky aktovku a položil ji na stůl. „Ale střecha tuje.“

„Hm.“ Diana vrhla pochybovačný pohled na zrcadlo. Asi bude nejlepší o něm teď nepřemýšlet, řekla si v duchu. „Je tu pěkná zima.“ Otočila se a uviděla růžové závěsy v okně, které se dokonale hodily k přehozu na posteli.

Caine se usmál.

„Tenhle pokoj vypadá asi nejlíp ve tmě. Podívám se, jestli funguje topení.“

Diana se opatrně posadila na okraj postele. *Jediné* postele, připomněla si znovu. „Člověku by se skoro zdálo, že tě těší, že to dopadlo takhle hrozně,“ podotkla. Jeho smyslu pro humor momentálně moc nerozuměla.

„Koho? Mě?“

Cainovi se kopnutím podařilo uvést topení do provozu. Že by ho to těšilo, to se rozhodně říct nedalo. Při pomyslení, že s ní bude muset strávit celou noc, se mu svíral žaludek. Následujících několik hodin mu nezbude než se snažit předstírat, že je zase jejím velkým bratrem aspoň pokud bude chtít dodržet svůj slib, že se jí nedotkne.

„Přinesu něco k jídlu,“ podotkl. „Nemá smysl, abychom chodili do jídelny oba. Máš nějaké speciální přání?“

„Aby to bylo rychle a dalo se to jíst.“

Sklonil se k ní, letmo ji políbil a odešel.

Když Diana osaměla, znovu se rozhlédla po pokoji. Není to tak hrozná, uklidňovala se... když člověk zavře oči.

Topení příjemně hrálo. Svlékla si kabát a chtěla ho pověsit do skříně. Ale zdálo se, že si tu nepotrpí na takové zbytečnosti. Přehodila kabát přes židli a rozeplula si boty.

Představa horké koupele byla sice nesmírně lákavá, ale když si Diana uvědomila, že by se musela svléknout a zase obléknout, ten nápad okamžitě zavrhl.

Rozhodla se, že se natáhne na postel, než se Caine vrátí s večeří. Mohla bych si pustit televizi, napadlo ji. Pak si všimla černé krabice, která k ní byla ze strany připevněná. Zjistila, že je to nějaký druh časového spínače, do kterého se hází mince. Placené filmy, vzpomněla si, a rozhodla se zkusit štěstí. Možná, že by nebyl špatný nápad uspořádat celonoční filmový maratón. Bylo by pak snazší nezapomenout na to, že jsou oba právníci, kteří se spolu ocitli v jednom pokoji jen pouhou shodou okolností. Ohlédla se znovu na postel a cítila, jak ji polévá horko. Rezolutně se odvrátila stranou.

Našla v peněžence tři mince, díky kterým si zajistila třičtvrtěhodinové sledování filmu. Podle instrukcí, vytištěných na krabici, Diana vyladila televizi na příslušný kanál a stiskla tlačítko.

Natáhla se pohodlně na postel. Když si začala urovnávat polštáře za hlavou, upoutal najednou její pozornost pohyb na

obrazovce. S otevřenou pusou na ni ohromeně zírala. Když se vzpamatovala ze šoku, vybuchla smíchy.

Můj bože, pomyslela si v duchu. Ze všech motelů v Massachusetts museli najít zrovna tenhle!

Když televizi vypnula, vrátil se Caine.

„Víš, jaký druh filmů můžeš za peníze v téhle televizi sledovat?“ zeptala se, ještě než za sebou stačil zavřít dveře.

Oklepal si z kabátu sních. „Dovedu si to představit. Potřebovala jsi změnu?“

Ušklíbla se. „Stálo mě to tři čtvrtě dolaru. Vůbec bych se nedivila, kdyby tu za chvíli zabouchala na dveře policie.“

„V tomhle počasí?“ podotkl Caine a postavil na stůl dvě bílé tašky.

„Voní tady večere?“

„Dalo by se to tak říct. Obstaral jsem ji rychle, ale neručím za to, že bude k jídlu.“ Vytáhl dva zabalené hamburgery. „Začni první.“

„Mladá právnická otrávená v motelu,“ zamumlala Diana, když jeden rozbalila.

„Jsou tu taky hranolky.“ Nakoukl do tašky. „A na teď jsem koupil víno a na později kávu.“ Vyndal dva hrníčky z umělé hmoty, postavil je na stůl a vzal do ruky láhev. „Dá se o něm říct jedině, že je červené.“

Diana se zakousla do hamburgeru a pak si od něj vzala láhev. „Myslíš, že tu mají nějaké sklenice, nebo budeme pít rovnou z láhve?“

„Podívám se do koupelny. Zatím žádné křeče v žaludku?“ zeptal se jí cestou.

„Ne.“ Rozhodla se ochutnat hranolky. „Ta vánice asi nepřestala, viď?“

„Kdepak, je to čím dál horší.“ Caine se vrátil se dvěma plastikovými skleničkami.

Diana si sedla na postel a jednu si od něj vzala. „Mohli bychom se podívat na zprávy,“ navrhla. „Jestli se ti podaří je tam vyladit.“

Caine se se smíchem posadil vedle ní a rozbalil svůj hamburger. „Chudinko, musel to pro tebe být hrozný šok.“

„Nejsem puritán,“ řekla upjatě. „Jen jsem to nečekala.“ Lokla si vína. „Není tak špatné.“

„Nejlepší, které tu měli,“ odpověděl Caine. „Jeden a půl dolaru za láhev.“

„V tom případě budu pít pomaleji. Caine, musíme ještě probrat jeden drobný detail.“

Napil se vína. Věděl, že to přijde. A už se na to připravil. „Na podlaze spát nebudu.“

„Je tu k dispozici ještě vana,“ podotkla, trochu nervózní z toho, jak přesně jí čte myšlenky.

„Prosím, posluž si.“

„Zdá se, že všichni rytíři už vymřeli.“

„Podívej,“ začal s plnou pusou. „Ta postel je dost velká. Jestli jí nechceš využít líp než jen ke spaní?“

„Rozhodně ne.“

Na tuhle ostrou, ráznou odpověď čekal. Takhle by se jim snad mohlo podařit společnou noc přežít bez úhony.

„Ty budeš spát na jedné straně a já na druhé,“ dodal, jako kdyby v tom nemohl být žádný problém.

Diana zamračeně dojedla hamburger. Koneckonců, uvažovala v duchu, jel v té příšerné vánici skoro dvě hodiny. Nemohla mu odepřít, aby se pořádně vyspal.

„Slibuješ, že zůstaneš celou dobu na své straně?“ zeptala se.

Dolil jí víno. „Když na tom trváš.“ Pokrčil rameny. „Řekl jsem ti už jednou, že můžu počkat, dokud sama nepřipustíš, že mě chceš.“ Upřeně se na ni zadíval. „Dokážu být velmi trpělivý.“

Diana odmítla zareagovat na jeho výzvu a jen přikývla. „Jsem ráda, že znáš pravidla.“

„Myslím, že vynechám kávu a půjdu se osprchovat, než zalehnu.“ Caine vstal a pohladil ji po vlasech. „Měla by ses trochu vyspat. Byl to dlouhý den.“

Na okamžik pocítila ve svém nitru zvláštní lítost, ale rychle ji v sobě potlačila. „Ano. Mám nechat rozsvícené světlo?“

„Není třeba. V tomhle pokoji je nemožné netrefit do postele.“ Zoufale si přál, aby ji mohl políbit, ale neudělal to. „Dobrou noc, Diano.“

„Dobrou noc.“

Počkala, dokud neuslyšela v koupelně téct vodu, a pak pomalu vstala. *Jsi blázen! šeptal jí její vnitřní hlas. Víš moc dobře, že po ničem netoužíš víc, než aby ses s ním mohla milovat. Ztratit se v něm.*

V tom to právě vězí, pomyslela si Diana v náhlém záchvatu paniky. Na něco takového nejsem vůbec připravená. Je jiný než ostatní a já mu nevěřím. Ani sama sobě.

Diana si nervózně prohrábla rukou vlasy. S Cainem by to nebylo stejné jako s jinými muži. Zbořil už příliš mnoho bariér, které si kolem sebe postavila. Nemohla mu dovolit, aby ji úplně ovládl.

Bože, ale tolik po něm toužila.

Stejně jako Caine, i Diana nechala svou kávu vychladnout. Bála se, že kdyby ji vypila, nemohla by usnout. Po krátkém zaváhání se svlékla do kombiné. Pak si vlezla do postele a odsunula se těsně ke kraji. Ale zjistila, že není jednoduché se tam udržet, protože matrace se uprostřed prohýbala. Zhasla světlo, chytila se jednou rukou dřevěného okraje postele a zavřela oči.

Když Caine vyšel ven z koupelny, v pokoji bylo hrobové ticho. Na posteli viděl jen Dianiny matné obrysy.

Měl spoustu řečí o tom, že není žádný problém spát spolu v jedné posteli, ale horká sprcha v něm znovu probudila touhu. Možná, že bych měl místo prášku na spaní dopít zbytek vína, napadlo ho.

Bylo by bývalo moudřejší nedat jí slovo, že zůstanu celou noc na své straně, řekl si zamračeně. Ale bohužel to udělal.

Caine ze sebe shodil osušku a potichu si lehl do postele. Stejně jako předtím Diana okamžitě sklouzl po matraci doprostřed. S tichým zaklením se odsunul pryč.

Caine se probudil a zjistil, že se k němu tiskne něco hebkého a teplého. I když ještě napůl spal, podle vůně okamžitě poznal, že je to Diana.

Instinktivně si ji přitáhl blíž k sobě. Tiše si pozdychla. Sklouzl rukou dolů a zastavil se tam, kde končila látka. Diana se k němu přivinula.

Dotkl se rty jejího čela a vklouzl rukou pod hedvábí. Oba zároveň vzdychli rozkoší.

Napadlo ho, že to všechno je určitě jen sen že se mu to zdá.

Opatrně se pohnul, vsunul nohu mezi její stehna a políbil ji jemně na spánek.

Diana zaklonila hlavu a vyhledala rty jeho ústa.

Sen pokračoval...

Líbali se a přitom ji Caine dál hladil pod tenkým hedvábím.

Když se dotkl jejího ňadra, pocítil první záchvěv touhy. Diana tiše zasténala a prohnula se v bocích. A pak se ho začala dotýkat.

Vtiskl jí polibek na nahé rameno a odsunul jí stranou ramínko kombiné.

Sklonil hlavu, vzal do úst její ztuhlou bradavku a začal ji sát. Cítil, jak se jí rozbušilo srdce.

S prsty křečovitě zarytými do jeho zad se začala pohybovat v bocích – čím dál rychleji a rychleji. Z jejích pootevřených rtů se ozvalo jeho jméno.

Na okamžik se pokusil oddělit sen od skutečnosti, ale nakonec podlehl touze svého těla.

Pomalu vnikl do jejího vlahého, teplého klína.

A nebyl to sen.

OSMÁ KAPITOLA

Diana otevřela oči. V pokoji bylo ještě šero. Ležela schoulená uprostřed postele, Caine se k ní tiskl a jednou rukou ji objímal kolem pasu. Přestože měl obličej odvrácený stranou, slyšela jeho zrychlený dech a cítila, jak mu buší srdce. Kůži měl rozpálenou a trochu vlhkou potem jako ona. Na rtech ještě cítila chuť jeho úst. Připadala si jako omámená.

A pak jí najednou všechno došlo.

Vytrhla se z Cainovy náruče a odsunula se až na samý okraj postele.

„Jak jsi to mohl udělat?“

Caine otevřel oči a zmateně se na ni zadíval.

„Co?“

„Dal jsi mi své slovo!“ Začala pod dekou zuřivě hledat svou košilku. Caine si roztržitě prohrábl rukou vlasy. „Diano“

„Neměla jsem ti věřit,“ řekla a vyskočila z postele. Celé tělo se jí chvělo a nohy měla těžké jako balvan. V sebeobraně se ještě víc zamračila. „Bůh ví, proč jsem si myslela, že dodržíš naši dohodu.“

„Dohodu?“ zopakoval nechápavě.

„Že zůstaneš celou noc na své straně,“ připomněla mu trpce. Přejel si rukou přes obličej. „Zbláznila ses?“ „Asi ano,“ odsekla Diana, „když jsem uvěřila, že bys v sobě mohl mít aspoň trochu slušnosti.“ „Zadrž na okamžik.“

Caine v šeru dokázal rozeznat jen její siluetu a slabý záblesk v jejich očích. Ale cítil, jak to v něm začíná vřít hněvem.

„Bylo to ohavné,“ nenechala se zastavit.

„Ohavné?“ zopakoval zlověstně klidným tónem. Jen stěží se ovládl. „Před chvílí sis to rozhodně nemyslela.“

Pohodila vzdorně hlavou. Ne, před chvílí totiž nemyslela vůbec na nic. Jen na to, co cítí a po čem touží.

„Neměl jsi na to právo!“ vybuchla.

„Já neměl právo?“ odsekl. „A co ty?“

„Napůl jsem spala.“

„Zatraceně, Diano, já taky!“

Znovu si nervózně uhladil vlasy a snažil se potlačit v sobě hněv. Popadl ze země kalhoty a oblékl si je. Cítil se provinile za to, že ji přiměl k něčemu, na co ještě nebyla připravená. Tím, že to udělal, se všechno mezi nimi úplně změnilo.

„Podívej, prostě se to stalo neměl jsem to v plánu.“

„Takové věci se nestávají;’en *tak*.“ Stáhla z postele přehoz a omotala si ho kolem těla. Celá se třásla neměla tušení, jestli zimou nebo zlostí.

„Ale tohle se stalo,“ procedil Caine mezi zuby a přetáhl si přes hlavu rolák. Měl dojem, jako kdyby se právě probral z nějakého nádherného, naprosto neskutečného snu.

„Ani nevím, jak to začalo,“ zamumlal. Upřeně se na ni zadíval. Měl na tom svůj díl viny, ale nebyl sám. „Vím, kdy to skončilo. A než k tomu došlo, chtěla jsi to stejně, jako já.“

Byla to pravda, a to ji děsilo.

„Cekáš, že uvěřím, že jsi nevěděl, co děláš?“ vykřikla na něj. „Že jsi to neměl v plánu?“

Vzal si kabát, pak se postavil proti ní a z očí mu sršely blesky. „Za tu zatracenou vánici můžu taky, vid’? A za to, že v tomhle zapadákově měli jen jeden volný pokoj? A že se ta mizerná matrace uprostřed prohýbá?“

„Vím přesně, za co můžeš,“ řekla Diana. „A čeho mám litovat.“

V pokoji zavládlo hrobové ticho. Všimla si, že mu úplně potemněly oči.

„Nelituješ toho o nic víc než já,“ podotkl Caine tiše. Pak beze slova otevřel dveře, vyšel ven a zabouchl za sebou.

Diana ucítila, jak ji obklopuje ledový chlad. Je to tím rozhořčením, ujišťovala se.

Měla zlost. Důvěřovala mu a on ji zradil a podvedl. A... přiměl ji cítit se tak nádherně, jako ještě nikdy v životě.

Zhroutil se na postel a schoulila se do klubíčka pod deku. Ne, ne! řekla si a zatnula ruce v pěst. Nemělo se to stát. Kdyby se mu odevzdala, byl by to začátek jejího konce. Zase by ovládl její život někdo, kdo by se mohl kdykoli sebrat a odejít.

Už nikdy, přísahala si Diana v duchu a uhodila zaťatou pěstí do kolena. Už nikdy.

Vždyť teprve začala objevovat samu sebe. Ale na každém kroku ji doprovázel Caine. Byl s ní a nabádal ji, aby se usmířila s Justinem. Měl odpověď na její profesionální problémy, spojené s návratem do Bostonu. A teď tu byl zase aby ji přiměl projevít všechno, co cítí, a otevřít před ním své nitro.

Diana zavřela oči a kousla se do rtu. Ne, nedovolí mu to. Byla to chyba, řekla si v duchu. A mohla se jí vyhnout, kdyby si nepřestala dávat pozor.

Měla právo mít teď na Caina zlost. Využil situace, když spala a byla úplně bezbranná.

Ale musela připustit, že na tom, co se stalo, nesla i ona svoji vinu.

Copak nebyla napůl vzhůru, když ho hladila po nahých zádech? Někde v podvědomí přesně věděla, co dělá, a přesto se nepokusila zastavit. Ale pak ze všeho obvinila Caina, protože to bylo snazší, než připustit, že se s ním chtěla milovat.

Diana zavřela oči a přitiskla si na ně dlaně. Bože, jak s ním mohla tak hrubě mluvit? Jak se mohla chovat jako nějaký uražený pokrytec, když prožíval určitě totéž co ona?

Odhrnula si vlasy z tváře a rozhlédla se po prázdném pokoji. Co teď? uvažovala. Měla by se omluvit.

Když si vzpomněla na svá hrubá, vyčítavá slova, cítila, že to musí udělat i kdyby její omluvu nepřijal a poslal ji k čertu.

Diana s povzdechem vstala. Dá si horkou sprchu, obleče se a počká na něj, až se vrátí.

O dvě hodiny později Diana přecházela sem tam po těsném pokoji, plná hněvu, ale i úzkosti.

Co tam venku dělá? ptala se sama sebe už nejmíň posté.

Když vykoukla ven mezi závěsy, zjistila, že pořád hustě padá sníh. Napadlo ji, jestli by se po něm neměla jít podívat, ale pak si uvědomila, že Caine má jediný klíč od pokoje.

Pochybovala, že by se tak dlouho procházel venku. A auta na parkovišti byla z poloviny uvězněná v závějích. Nikde nebylo ani živáčka. Představila si, jak Caine sedí v jídelně, pochutnává si na snídani a pije jeden šálek kávy za druhým. Při tom pomýšlení dostala znovu zlost taky proto, že jí kručelo v břiše hladu.

Dělá to schválně, usoudila. Aby mě potrestal. Pocit provinění okamžitě vystřídala zatrpkllost.

Diana popadla aktovku a usadila se s ní doprostřed rozesílané postele.

Když ji tady Caine uvěznil mezi čtyřmi stěnami, nebude marnit čas. A přestane si o něj dělat starosti.

Bylo by mi úplně jedno, kdyby se nevrátil nikdy, řekla si v duchu.

Vytáhla notes a pustila se do práce.

Uběhla další hodina, než Diana uslyšela v zámku zachrastit klíč. Když Caine vešel dovnitř, odhodila blok stranou, ale zůstala dál sedět se zkříženýma nohama na posteli.

Byl celý od sněhu a mračil se stejně, jako když odsud před třemi hodinami odcházel. Jen na ni letmo pohlédl a mlčky si svlékl kabát.

Okamžitě upustila od svého původního záměru a místo omluvy se ho rozhodla ignorovat.

Ale nakonec jí to nedalo, a zeptala se: „Kde jsi ztraceně byl?“

Caine hodil přes stůl mokrý kabát. „Celé odpoledne má sněžit,“ podotkl stručně. „Tady nejsou žádné jiné volné pokoje a další hotel je deset mil odsud.“

Když Diana viděla, jak se Caine klidně usadil na židli a zapálil si cigaretu, přestala se cítit provinile.

„Neříkej, že ti trvalo tři hodiny, než jsi tohle zjistil?“
vybuchla. „Nenapadlo tě, že jsem tady kvůli tobě uvězněná?“

„Nemohla jsi najít dveře?“ zeptal se, aniž by se na ni podíval.

Diana slezla z postele a podotkla hněvivě: „Máš jediný klíč!“

Caine s pokrčením ramen sáhl do kapsy, vyndal klíč ven a položil ho na stůl. „Je tvůj,“ řekl a vyndal z kabátu malý pytlíček. „Sehnal jsem dva kartáčky na zuby.“ Jeden jí hodil.

„Díky,“ řekla ledově, když ho chytila.

Neomluvím se mu, ani kdybychom v tomhle příšerném pokoji museli trčet ještě měsíc, přísahala si v duchu.

„Protože se zdá, že nás tady čeká další společná noc, měli bychom se dohodnout předem na podmínkách,“ podotkla upjatě.

Caine v sobě jen stěží potlačil zlost. Ale cítil, že kdyby se teď přestal ovládat, asi by ji musel uškrtit.

„Kdybys dovolila, rád bych se teď šel oholit.“ Vzal do ruky tašku a vstal.

„Moment.“ Když procházel kolem ní, Diana ho zadržela. „Musíme si to ujasnit.“

Led v jeho očích se změnil v oheň. „Netlač na mě, Diano.“

„Já na tebe tlačím?“ vybuchla. „Myslíš, že se sem můžeš po tom, co se dneska ráno stalo, klidně vrátit a oznámit mi, že se jdeš oholit? Domníváš se, že nad tím mávnu rukou, jako kdyby to vůbec nic neznamenal?“

„Bylo by to nejmoudřejší,“ odpověděl a chytil ji za zápěstí.

Vytrhla mu ruku a postavila se mu rozhodně do cesty.

„Ale já to rozhodně neudělám. A ty se nepůjdeš oholit, dokud neuslyšíš, co ti chci říct.“

„Slyšel jsem dneska ráno už všechno, co jsem chtěl.“
Odstrčil ji od sebe a zamířil ke koupelně.

„Neopovažuj se odejít!“ Diana ho popadla za ruku.

„Už toho mám dost.“ Caine se otočil a chytil ji za ramena. „Tohle si od tebe nemusím nechat líbit!“ vykřikl. „Nebudu tady stát a poslouchat, jak mi vyčítáš, že jsem vymyslel nějaký ďábelský plán, abych tě dostal do postele. Já nepotřebuju nic plánovat, rozumíš? Mohl jsem tě mít včera večer a nejmíň desetkrát i předtím, aniž bych potřeboval použít lsti.“ Zatřásl s ní. „Oba to víme. Ztraceně, já jsem chtěl tebe a ty mě. Jenže nemáš odvalu si to přiznat.“

Diana se vytrhla z jeho sevření a oči jí sršely hněvem. „Neříkej mi, co si mám přiznat! Dneska ráno jsem spala“

„Teď jsi vzhůru?“ zeptal se.

„Ztraceně, teď ano, ale“

„Fajn.“ Než se stačila vzpamatovat, Caine si ji přitáhl k sobě do náruče a zmocnil se jejích rtů.

Když se začala bránit, místo aby ji pustil, přitiskl si ji k sobě ještě těsněji.

Měl v úmyslu ji potrestat a zbavit se vlastního hněvu a napětí. Ale taky ji hrozně chtěl a ta myšlenka vytlačila nakonec všechny ostatní.

Zadívali se jeden druhému do očí.

Diana cítila, jak v ní sílí touha. Bylo to jako lavina nedokázala ten příval zastavit. A tak se nakonec vzdala, přitáhla si jeho hlavu blíž a vzala si, co chtěla.

Teď to nebyly žádné jemné, ospalé dotyky. Oba byli vzhůru, hladoví a dychtiví, jako kdyby od jejich posledního milování uběhly celé roky.

V těsném objetí padli na postel.

Diana přetáhla Cainovi svetr přes hlavu a začala ho znovu líbat. Konečně mohla dát průchod vášni, kterou v sobě tak dlouho potlačovala. Nedokázala se ho nabažít. Tušila už od samého začátku, že to bude on, kdo otevře poslední dveře v jejím nitru, které byly tak dlouho pečlivě zamčené. Tu pomyslnou bránu ke svobodě.

Když mu začala rozepínat kalhoty, Caine zasténal vzrušením, Převalil se na ni a zatlačil ji hluboko do matrace.

Jako milenec byl přesně takový, jak čekala úžasné temperamentní, a přitom nesmírně něžný.

Začala se v ní probouzet skrytá divokost, které se kdysi bála a teď se v ní vyžívala. Ztratila zábrany, přestala pro ni existovat pravidla. Její tělo bylo konečně svobodné.

Caine z ní strhl šaty a znovu ji začal vášnivě líbat. Rukama jí bloudil po těle a ona se k němu tiskla čím dál víc a víc. Slyšela jeho zrychlený dech.

Posunul hlavu níž a vzal do úst její ztuhlé bradavky.

A najednou ucítla jeho jazyk ve svém klíně. Vykřikla nahlas vzrušením a prohnula se v bocích.

Omámená vlastní vášní si ani neuvědomovala, že nahlas volá jeho jméno.

Pak ji pevně obejmul a oba zároveň dospěli k vyvrcholení na ten závrtný vrchol, kde končí hranice rozumu.

Když Diana za chvíli otevřela oči, zjistila, že se dívá na jejich odraz v zrcadle nad postelí. Zkusmo Caina pohladila po zádech a sledovala ten pohyb ve skle.

Zabořila mu prsty do vlasů a spokojeně si povzdychla.

Caine se odsunul kousek stranou.

„Diano...“ Zvedl hlavu, zadíval se na ni a odtáhl se od ní pryč. „Nechtěl jsem, aby k tomuhle došlo. Po dnešním ránu to zní asi dost nevěrohodně, ale –“

„Caine.“ Diana si ho přitáhla zpátky k sobě. „Nic neříkej.“ Umlčela ho polibkem. „Mrzí mě, co jsem ti dneska ráno řekla. Nebyla to pravda. Věděla jsem to, už když jsem na tebe křičela, ale nemohla jsem se zastavit. Kdybych to udělala, musela bych si připustit, že tě chci.“ Položila mu hlavu na rameno a zavřela oči.

S povzdechem ji pohladil po vlasech.

„Když jsem se sem vrátil, byl jsem odhodlaný ani se tě už nedotknout.“

Tiše se rozesmála.

„A já jsem se ti chtěla omluvit.“

„Bývalo by to tak bylo asi lepší, Diano,“ zamumlal a zadíval se jí znovu do očí. „Já jsem nikdy nikoho nechtěl tak, jako teď tebe,“ řekl oparně. „Věříš mi?“

Chtěla něco říct, ale cítila, že by nerozuměl jejím pochybnostem. „Ted' žádné otázky,“ řekla místo toho a znovu ho políbila. „Ani žádné důvody. Tohle stačí.“

Caine si ji k sobě přitiskl. „Prozatím,“ řekl tiše. A uvědomil si, jak je mu příjemné, že ji má vedle sebe.

„Víš,“ podotkl a zadíval se na strop, „že se mi tenhle pokoj docela začíná líbit? Koneckonců, je tu úžasný výhled.“

Když si Diana všimla, kam se dívá, usmála se. „Ted' mě snad ještě požádáš o minci na televizi.“ V zrcadle viděla, jak zvedl tázavě obočí. „Nic ti nedám.“

„To nevadí.“ Objal ji kolem pasu. „Já vždycky mnohem radši dělám všechno sám, než jen přihlížím.“

„Caine.“ Když ji kousl jemně do krku, spokojeně si povzdychla. „Nerada mluvím o něčem tak všedním... ale mám příšerný hlad.“ „Hmm.“

Políbil ji na rameno.

„Vážně.“

„Jak moc je to vážné?“

„Jsem dokonce ochotná riskovat další hamburger.“

„To zní skoro zoufale,“ zamumlal a odsunul se od ní stranou. „Dobře, dojdou koupit další jed.“

„Díky,“ odpověděla a posadila se na posteli.

V okamžiku, kdy se mezi nimi přerušil kontakt, cítila, jak se do jejího nitra znovu vrací napětí. Jsem přece dospělá žena, řekla si v duchu, a milování patří k životu.

„Půjdu s tebou.“

„Venku je skoro stejně příšerně jako včera,“ podotkl a začal si oblékat kalhoty.

Proč cítil tak zoufalou potřebu přitáhnout si ji znovu do náruče a ujistit ji a taky sebe že se vůbec nic nezměnilo?

„Ráda bych na chvíli vypadla z tohoto pokoje.“ Diana přejela pohledem po stěnách. „Ta růžová mě začíná úplně pohlcovat.“

Caine si na sebe vzal svetr.

„Dobře, půjdeme se najíst do jídelny.“ Když si všiml, jak si Diana bezradně prohlíží svou natrženou košilku, zvedl pobaveně obočí. „Zdá se, že ti budu muset koupit jinou.“

„To není špatný nápad,“ odpověděla s úsměvem a vklouzla rovnou do halenky.

Caine ji chytil kolem pasu. Když zaklonila hlavu a usmála se na něj, zaplavila ho tak silná vlna vášně, že jí skoro nemohl odolat.

Není to nic jiného než fyzická touha, snažil se sám sebe ujistit skoro zoufale.

Hladově ji políbil.

Přestala si zapínat blůzu a z jejích pootevřených rtů se vydral tichý vzdech.

Když Caine konečně zvedl hlavu, ustoupil od ní stranou, najednou podivně nejistý.

„Mohla by ses obléknout?“ požádal ji s úsměvem. „Jinak asi zůstaneš o hladu.“

Zapnula si knoflíčky. „Mám dojem, že mě rád mateš,“ zamumlala. „Jsi každou chvíli jiný. Vůbec se v tobě nevyznám.“

„Někdy se nevyznám ani sám v sobě,“ podotkl napůl pro sebe. Když se na něj zadívala, úmyslně odvrátil pohled stranou.

„A ty jsi ze mě taky zmatený, Caine?“ zeptala se Diana otevřeně.

Nazul si boty a podíval se na ni. V pokoji to jiskřilo napětím, ale oba se tvářili, že o tom nevědí. „Ted' na tu otázku odmítám odpovědět.“

„Zajímavé.“ Diana si zapnula zip u sukně. „Takže zřejmě ano.“ Oblékla si kabát. „Myslím, že mě to těší.“

„Vezmi si rukavice,“ řekl jen a strčil si klíč zpátky do kapsy.

Když vyšli ven, Diana zalapala po dechu. Foukal silný vítr a byla pěkná zima. Vzala instinktivně hned Caina za ruku.

Když se rozhlédla kolem sebe, zjistila, že i zchátralý malý motel vypadá docela malebně, když je zasypaný sněhem.

„Není to tady nakonec tak špatné,“ řekla nahlas.

„A když jsi chvíli venku v tomhle nečase, líbí se ti ten motel čím dál víc.“

Ve sněhu byla vyšlapaná úzká cestička, kudy hosté chodili do jídelny a zpátky. Přesto se Diana bořila po kolena ve sněhu, když po ní vykročili. „Víš jistě, že se nechceš vrátit zpátky a počkat tam na mě?“ zakřičel jí Caine do ucha, když se zapotácela.

„Děláš si legraci?“ Zvedla hlavu a přivřela oči před hustě padajícím sněhem. „Je to tamhle?“ Volnou rukou ukázala na přízemní budovu, kde se ve všech oknech svítilo.

„Ano. Od té doby, co začala vánice, tam mají slušný obrat.“

„Mám tak hrozný hlad, že si dám rovnou *dva* hamburgery,“ prohlásila odhodlaně.

„Tvé sebevražedné sklony probereme, až se dostaneme dovnitř. Tady dávej pozor.“ Chytil ji pevněji za ruku. „Někde pod sněhem by měly být schody.“

Konečně se dopotáceli ke dveřím a Caine je otevřel. Hned k nim zavanula těžká vůně spáleného omastku, smíšená s tabákovým kouřem.

V dlouhé místnosti bylo rozmístěných několik stolů s plastickými židlemi a papírovým prostíráním. V zadní části stál barový pult. Hosté, kteří u něj seděli, se hned otočili, aby se podívali na nově příchozí.

„Jste zase zpátky?“ Buclatá servírka za pultem se na Caina vesele usmála. „Vidím, že jste s sebou přivedl svou paní. Jen pojd'te dál a ohřejte se, miláčku,“ řekla Dianě. „Dáte si určitě kávu, vidíte?“

„Ano.“ Po tak přátelském uvítání Diana přestala myslet na ošumělé prostředí. „Ráda.“

Servírka postavila na pult dva šálky. „Jmenuju se Peggy. Sedněte si a poslužte si. Máte hlad?“

„Jako vlk,“ řekla Diana, když vklouzla na stoličku vedle mladého, nervózně vyhlížejícího muže s rozevlátými vlasy a brýlemi.

„Dneska máme čerstvou zeleninovou polévku,“ upozornila je Peggy a podala jim ručně psaný jídelní lístek.

„To zní lákavě,“ podotkl Caine a zadíval se na Dianu.

„Hm, pro začátek,“ souhlasila a začala si pročitat jídelní lístek.

„Dvě polévky, Hal,“ zakřičela Peggy do dveří kuchyně. „Smažený řízek je taky čerstvý, a pěkně křupavý,“ dodala.

„Dobře.“

Diana zavřela jídelní lístek a natáhla se pro plastický kelímek s mlékem.

„Jste z města?“ zeptala se Peggy zvědavě, když muži, sedícímu vedle Diany, dolila kávu.

„Z Bostonu,“ řekl Caine a vytáhl cigaretu.

Když uslyšel, jak si člověk vedle Diany zhluboka povzdychl, koutkem oka se na něj zadíval.

„Tady Charlie byl taky na cestě do Bostonu,“ řekla servírka a soucitně mladíka poplácala po ruce. „Se svou nevěstou.“

„Měla to být naše svatební cesta,“ zamumlal Charlie a nechal oči sklopené do šálku s kávou. „Když Lori viděla tenhle pokoj, začala brečet.“

Diana se na něj chápavě usmála. „Asi to není přesně to, na co se těšila.“

„Měli jsme rezervaci v hotelu Hyatt.“ Konečně zvedl hlavu.
„Lori je hrozně citlivá.“

„Já vám rozumím.“ Diana se rozpačitě zadívala do jeho bezradného obličeje. Napadlo ji, že vypadá trochu jako malý kluk, který nenašel pod vánočním stromečkem kolo, které si zoufale přál. „Možná, že byste mohl ten pokoj nějak upravit, aby vypadal víc romanticky.“

„*Tenhle* pokoj?“ zeptal se Charlie zamračeně.

„Svíčky,“ navrhla Diana v náhlém přívalu inspirace, když před ní servírka postavila talíř s polévkou. „Třeba tady někdo nějaké má.“

„Pár jich bude určitě vzadu ve skladu,“ podotkla Peggy ochotně a utřela hadrem pult. „Má vaše nevěsta ráda svíčky, Charlie?“

„Snad,“ zamumlal nejistě.

„Samozřejmě, že má.“ Diana zamyšleně míchala polévku. „Která žena by je neměla ráda? A květiny,“ dodala. „Ale kde seženeme květiny?“

„Vzadu bych našla nějaké umělé,“ nabídla se servírka. „Víte, používáme je o Vánocích. Hned to tady rozjasní.“

„To je skvělé.“

„Myslíte, že by se jí to líbilo?“ zeptal se Charlie Diany.

„Určitě to na ni zapůsobí.“

„Já...“

„Půjdu ty věci najít.“ Servírka si utřela ruce do zástěry a odešla.

Charlie se naklonil ke Cainovi. „Co si o tom myslíte?“

Caine zvedl hlavu od polévky. Jen stěží zachoval vážnou tvář.

„V těchhle věcech bych vždycky dal na názor dámy.“

Když se Peggy za okamžik vrátila s plným rukama, Charlie vstal, najednou plný odhodlání.

„Tak tady to máte, chlapče.“ Podala mu tři svíčky v plastických kalíšcích a několik umělých květin. „Běžte si zařídit svůj svatební pokoj. Uvidíte, že se v něm teď vaše nevěsta bude cítit mnohem líp.“

„Díky.“ Nacpal si svíčky do kapes a usmál se na Dianu. „Mockrát děkuju.“

„Hodně štěstí, Charlie,“ zavolala za ním, než se začala znovu věnovat polévce. Když zachytila Cainův pobavený pohled, zvedla obočí. „Připadá mi to od něj moc roztomilé.“

„Neřekl jsem ani slovo.“

„To jsi ani nemusel, ty cyniku.“ Když se na ni jen usmál, podotkla jízlivě: „Někteří lidé na rozdíl od jiných mají smysl pro romantiku.“

„Měl bych koupit ještě jednu láhev vína?“ zeptal se, vzal ji za ruku a vtiskl jí do dlaně polibek. „Neopovažuj se.“ Se smíchem se k němu naklonila a dala mu pusu.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Diana seděla za stolem a pilně pracovala.

Věnovala tomu případu už spoustu času. Zdálo se jí, že je až příliš typický. Irena Walkerová se vdala hrozně mladá, čerstvě dostudovaná. Nikdy nepracovala manžel jí to nedovolil. Místo toho se starala o dům, vařila a celý život zasvětila tomu, aby mu nic nechybělo. Ted', když se jejich manželství rozpadalo, neměla Irena žádný příjem ani zkušenosti s jakýmkoli zaměstnáním, a na krku malé dítě. Diana se rozhodla dohlédnout na to, aby dostala patřičnou náhradu za ty čtyři roky, kdy pracovala jako hospodyně, kuchařka a prادلena. Skutečnost, že se Irena stala obětí fyzického násilí, Dianu jen ještě víc motivovala, aby se pro svou klientku domohla spravedlnosti.

Dostanu ho, pomyslela si Diana spokojeně a zavřela právníckou knihu. Pošlu George Walkera sedět.

Kdyby tak Irena vydržela a chodila dál na konzultace k psychologovi...

Diana se zamračila. Nesmím se do toho už víc zaplést, připomněla si v duchu.

Stačilo, že se nechala citově unést, pokud šlo o případ Chada Rutledgeho.

Chad, povzdychla si a přitiskla si na chvíli dlaně na unavené oči. S ním to nepostupovalo tak hladce jako s Irenou Walkerovou.

Diana už obvolala přes polovinu lidí, jejichž jména jí dal. Doposud jí nikdo z těch, kteří znali buď jeho nebo Beth, nedokázal dát žádný uspokojivý důkaz. Něco potřebuju, pomyslela si zoufale a odložila pero. Musím přijít k soudu s něčím víc než jen Chadovou historkou a svými vlastními pocity. Jestli nepřinutím Beth říct na lavici svědků pravdu...

Diana se opřela a zadívala se zamyšleně do stropu.

Hezká, všemi oblíbená studentka, jemné, blondáté děvče ze slušné rodiny. Drsný, agresivní kluk s výbušnou povahou. Kdyby se měl soud k někomu z nich přiklonit, Diana nepochybovala, jaký by byl výsledek.

Pak tu byla ještě lékařská zpráva o Bethinu stavu po jejím přijetí do nemocnice a Chadovo přiznání, že se s ní vyspal. Ne, nemůžu přijít k soudu jen s příběhem dvou milenců, kteří před celým světem skrývali svou lásku, uvažovala zoufale. Obzvlášť, když si svým klientem nebyla tak úplně jistá.

Je nevinný, připomněla si Diana zamračeně. O tom nepochybovala. Ale bála se, že Chad ztratí hlavu, když začne na Beth moc tlačit.

S unaveným povzdechem si Diana uvědomila, že na jeho seznamu zbývají ještě dvě poslední jména, která neprověřila.

Neznal příjmení, což bude znamenat podniknout výlet na univerzitu a zahrát si tak trochu na detektiva.

Ale kdo řekl, že se všechno dá vyčíst jen z knih? napadlo ji a poprvé po dlouhé době se usmála. Po tomhle vzrušení a napětí přece vždycky toužila.

„Diano?“

Roztržitě zvedla hlavu. „Ano, Lucy?“ Ráda bych už odešla, pokud mě k ničemu nepotřebujete. Asi před hodinou se ohlásil Caine. Jeho jednání se protáhlo, ale řekl, že se tu zastaví, než půjde domů.“

„Aha.“ Diana se zadívala do ohně v krbu a nevšimla si Lucyina spekulativního pohledu. „Ne, Lucy, jen běžte domů. Musím tady ještě něco dokončit. Zamknu.“

„Chcete udělat kávu, ještě než odejdu?“

„Ne, děkuju.“ Diana s úsměvem zvedla hlavu. „Hezký večer.“

„Vám taky,“ odpověděla Lucy. Než vyšla ven ze dveří, ještě se ohlédla a dodala: „Řekněte Cainovi, že vzkazy jsem mu nechala na stole.“

„Dobře.“

Diana chvíli zamyšleně hleděla na prázdné dveře. Lucy je mnohem bystřejší, než by se zdálo, usoudila v duchu.

A já jsem si myslela, že se chovám diskrétně, usmála se Diana smutně.

Zoufale se snažila udržovat zdvořilý, přátelský tón, kterým spolu mluví kolegové, pracující ve stejné budově. Ale zdálo se, že Lucy si něčeho všimla pohledu, gesta, tónu hlasu. Dianu napadlo, jak si mohla myslet, že udrží svůj vztah s Cainem v tajnosti. A proč to vůbec považovala za nezbytné...

Zamyšleně vstala a zamířila ke krbu. Oheň už dohořival. Sehnula se, přiložila kus dřeva a dívala se, jak ho rychle pohlcují plameny. Možná, že i s jejími city to bylo stejné zůstávaly uložené někde v hloubi duše, nikým nedotčené, dokud do jejího života nevstoupil Caine. Od toho okamžiku už nikdy nezůstala klidná a nemohla se ovládnout, kdykoli se objevil v její blízkosti.

Děsilo ji to. Měla z Caina strach a z jeho schopnosti přimět ji k nespoutané vášni.

Dianu celý život učili potlačovat v sobě jakoukoli touhu a ovládat přívaly citu. Ted' se sice už v tomhle ohledu cítila daleko volněji, ale s Cainovou nenuceností se to nedalo zdaleka srovnávat. Napadlo ji, že se asi nikdy nedokáže chovat tak spontánně jako on. Závíděla mu to. Ale taky si uvědomovala, že Caine dovede ovládat druhé pouhou silou vlastní osobnosti.

Možná právě proto trvala na tom, aby během úředních hodin udržovali svůj vztah čistě na profesionální úrovni. Aspoň v tu dobu měla Diana možnost mít plnou kontrolu nad svým chováním, pocity a myšlenkami.

Jestli nebudu opatrná, zamiluju se do něj, pomyslela si se slabým záchvěvem paniky. Pokud se to už nestalo.

Zadívala se do ohně, kde plameny zuřivě polykaly nové dřevo, a snažila se nějak v duchu zdůvodnit své city ke Cainovi. Ale marně. Prála si, aby před ním mohla nějak uniknout. A zároveň toužila, aby se vrátil a mohla zase být s ním.

Rozmrzele se odvrátila od krbu a pak zaslechla, jak v jeho kanceláři zvoní telefon. Letmo pohlédla na hodinky a zjistila, že je už skoro šest. Úřední hodiny už skončily. Přesto se rozhodla, že půjde pro jistotu telefon zvednout.

„Kancelář Caina MacGregora,“ řekla do sluchátka a rozsvítila lampu na stole.

„Je už zpátky?“ ozval se na druhém konci něčí dunivý hlas.

„Je mi líto, ale bohužel ne.“ Diana vklouzla do Cainovy židle a vzala si do ruky pero. „Pan MacGregor není momentálně přítomen. Můžu mu něco vyřídit?“

„Kde ten kluk je?“ vybuchl neznámý. Diana si musela dát sluchátko dál od ucha, aby jí nepraskl bubínek. „Sháním ho už celé odpoledne.“

„Pan MacGregor má bohužel jednání. Mám mu říct, aby vám zítra zavolał?“

„Ten uličník pořád někde lítá,“ zabručel dotyčný.

„Prosím?“

„Cha cha!“

Diana zvedla udiveně obočí. „Ráda si zapíšu vaše jméno a telefonní číslo a vyřídím mu, že se vám má ozvat,“ nabídla se ochotně.

„Vy nejste Lucy, že ne?“ zeptal se ten muž najednou. „Kde je k čertu Lucy?“

Pobavená, a trochu zmatená, odložila Diana pero. „Lucy šla už domů. Já jsem Diana Bladeová, kolegyně pana MacGregora. Můžu pro vás něco “

„Justinova sestra!“ skočil jí do řeči. „Dobře, že jsem vás zastihl. Rád bych si s vámi trochu popovídal, děvenko. Slyšel jsem, že jste si zařídila kancelář s Cainem.“

„Ano,“ odpověděla, ale byla čím dál zmatenější. „Vy znáte mého bratra?“

„Jestli ho znám?“ Vybuhl smíchy. „Samozřejmě, že ho znám. Dovolil jsem mu, aby si vzal mou dceru.“ „Aha.“ Dianě konečně všechno došlo a okamžitě si vzpomněla, jak ji Caine před svým otcem varoval. „Těší mě, pane MacGregore. Hodně jsem o vás slyšela.“

„Ha!“ vybuhl. „Snad neposloucháte, co vám můj syn vykládá?“

Se smíchem si začala hrát se šňůrou od telefonu. Ani si neuvědomila, že se poprvé po osmi hodinách trochu uvolnila. „Caine o vás říká jen to nejlepší, pane MacGregore. Mrzí mě, že jste ho nezastihl.“

„Hm...“ Na okamžik se zarazil. V hlavě se mu zrodil nový nápad. „Tak vy jste taky právnická?“

„Ano, studovala jsem na Harvardu pár let po Cainovi.“

„Svět je tak malý. Rena mi vyprávěla, jak moc ráda máte Justina. Váš rod je silný.“

„Já... no...“

Diana na chvíli ztratila řeč, překvapená tou zvláštní poznámkou.

„Dobrá krev je moc důležitá věc, nemyslíte?“

„Ano.“ Zamračeně potřásla hlavou. „Asi ano.“

„Žádné *asi*, děvenko. Je to nezbytnost, aby se udržela síla rodu. Za pár dní budu mít narozeniny,“ oznámil najednou.

„Blahopřeju.“

„Nechtěl jsem kvůli tomu dělat zbytečné ciráty,“ začal, „ale moje žena má ráda večírky. Nerad bych ji zklamal.“

„Chápu,“ souhlasila Diana s úsměvem.

„Víte, chybí jí děti. Rozprchly se na všechny strany,“ řekl zklamaným hlasem, „a vnoučata jsou v nedohlednu.“

„Hm...“ zamumlala Diana neurčitě, protože ji nenapadlo nic lepšího.

„Tolik by si přála vnoučata, aby je mohla na stará kolena rozmazlovat,“ pokračoval s povzdechem. „Ale copak děti myslí na potřeby svých rodičů?“

„Já –“ „Anna chce, aby sem všichni příští víkend přijeli,“ přerušil ji. „Má v plánu uspořádat rodinnou sešlost. A chceme, aby vás Caine přivezl s sebou.“

„Děkuju za pozvání, pane MacGregore, ale já –“

„Jmenuju se Daniel, děvenko. Koneckonců, patíte přece do rodiny.“ Pro sebe se potutelně usmál. „A MacGregorovi se o své příbuzné starají.“

„Ano, o tom nepochybuju,“ odpověděla a pak se usmála. „Přijedu na vaše narozeniny ráda, Danieli.“

„Dobře. Tak ujednáno. Povězte Cainovi, že ho tady matka čeká v pátek večer. Tak vy jste taky právnická? To se hodí. Na shledanou v pátek, Diano.“

„Ano,“ odpověděla, znovu celá zmatená. „Sbohem, Danieli.“

Když zavěsila, měla podivný pocit, že souhlasila s něčím úplně jiným než jen s víkendovou návštěvou v Hyannis Portu.

Zůstala sedět u Cainova stolu a znovu si v duchu přehrávala celou konverzaci.

Zdá se, přemítala, že Daniel MacGregor je přesně takový, jak se o něm vypráví.

Zajímalo by mě, jak moc je mu Caine podobný, napadlo ji. Nepochybně Caine zdědil po svém otci schopnost řídit konverzaci, kdykoli si to usmyslí. I ten smích byl docela stejný.

Kdyby nebyla tak vyvedená z míry tím, jak v jednom kuse křičel do telefonu, určitě by poznala podle skotského přízvuku, s kým mluví. Ale co to proboha vykládal o dobré rodině a krvi?

Když zaslechla, že se otvírají dveře, vstala od stolu a zamířila ke schodům. „Ahoj.“

Caine hodil kabát na věšák a zadíval se na ni. „Ahoj.“

Diana si okamžitě všimla, že je unavený. „Tak jak to šlo?“

Povzdychl si. „Strávil jsem tři hodiny s Ginnie Davovou.“

Diana nepotřebovala nic víc slyšet. Zvedla ruce a začala mu masírovat jemně ramena, aby ho zbavila napětí. „Nemáš ji rád,“ řekla, když Caine znovu vzdychl.

„Ne, nemám. Je zkažená, sobecká a domýšlivá. A má chování pětiletého dítěte.“

„Určitě to muselo být moc příjemné odpoledne,“ podotkla Diana.

Caine ji s úsměvem uchopil za zápěstí. „Nemusím ji mít rád. Musím ji jen obhajovat. A zdá se mi, že jen těžko přiměju porotce, aby se na ni díval jako na obět, hodnou soucitu.“

„Máš v úmyslu zahájit soudní proces,“ podotkla Diana věcně.

Přikývl. „Když jsem to řekl Ginnie, dostala záchvat vzteku a vyhodila mě.“ Když si všiml Dianina zhrzeného výrazu, se smíchem vzal její obličej do dlaní a něžně ji políbil. „Na pět minut,“ dodal. „Je sice hrubá, ale rozhodně ne hloupá.“

„Připadá mi, že by jí možná neuškodilo, kdybys ji vzal za slovo a odešel.“

„Ty bys to udělala?“ zeptal se jí.

Usmála se. „Ne, ale měla bych sto chutí. Takže pro dnešek jsi s prací skončil?“

„Naštěstí.“ Dal jí ruce kolem pasu a přitáhl si ji k sobě blíž.

„Tak si vezmi kabát,“ vybídla ho impulzivně. Ještě před pár týdny by se něčeho podobného vůbec neodvážila. „Zvu tě na večeři,“ dodala a sundala z věšáku vlastní kabát. „A pak bych tě ráda vlákala k sobě domů.“

„Vážně?“

„Vážně.“

Caine se na ni upřeně zadíval a zjistil, že má v očích naprosto sebevědomý výraz. Dotkl se jejích vlasů. „Líbí se mi váš styl, paní obhájkyňě.“

„MacGregore,“ odpověděla Diana a začala mu zapínat kabát, „ještě jste nic neviděl.“

S tvářemi červenými mrazem a lahví ledového šampaňského v ruce Diana otevřela dveře svého bytu.

Při večeři se oba uvolnili a pustili z hlavy své klienty, nad jejichž problémy trávili tolik času.

„Přinesu skleničky,“ prohlásila Diana a podala Cainovi láhev.

Zadíval se na etiketu. „Máš zřejmě v úmyslu omámit mě šampaňským.“

Vrátila se se dvěma skleničkami a usmála se na něj. „Spoléhám na to. Co kdybys ho otevřel?“

Caine povolil zátku. „Možná, že se nenechám zmanipulovat tak snadno, jak si myslíš.“

„Ne?“ Diana postavila sklenky na stůl, uchopila do rukou klopý jeho saka a stáhla mu ho z ramen.

Tentokrát prověří svoji sílu a jeho slabost. Tentokrát se nenechá vést, ale ujme se té role sama.

Kousla ho jemně do rtu a povolila mu kravatu. Když cítila, že ji chce obejmout, odtáhla se od něj. „Co je s tím šampaňským?“

„Ještě jsme ho nepili?“

Se smíchem vzala mezi prsty konec jeho kravaty. „Ne.“ Pomalu mu stáhla kravatu z krku a odhodila ji stranou. „Proč ho nenaliješ?“ vybídla ho a rozepnula mu první tři knoflíčky u košile. „Pustím zatím nějakou hudbu.“

Cestou si zula boty. Zapnula magnetofon a za okamžik už se z něj linula tichá, pomalá melodie. Ztlumila světlo a svlékla si sako.

„Myslím,“ podotkl Caine tiše, když naplnil obě skleničky, „že začínám mít potíže.“

Diana se k němu s úsměvem vrátila. „Ty už *máš* potíže.“ Vzala si skleničku, posadila se na pohovku a přitáhla si ho vedle sebe. „Pořádné potíže,“ dodala a kousla ho do ucha.

„Možná, že bych se měl plně odevzdat do tvých rukou.“ Otočil hlavu a vyhledal ústy její rty, ale dovolila mu je jen nepatrně ochutnat.

„Mám stejný názor.“ Přitukla si s ním a pak se napila. „Už jsem ti někdy řekla,“ začala a pohrávala si přitom s pramínkem vlasů za jeho uchem, „že mě fascinuješ?“

„Ne. Vážně?“ Caine zvedl ruku, aby si ji přitáhl blíž, ale Diana ho zadržela.

„Ano.“ Pomalu si přitiskla jeho ruku ke rtům. Dneska večer bude ženou, jen a jen ženou. Bez zábran a studu. „Máš silné ruce.“ Zadívala se mu do očí a jeden po druhém mu zlíbala všechny prsty. „Jednou z prvních věcí, kterých jsem si všimla, bylo, že to nejsou hebké ruce právníka, jak bych čekala. A hned mě napadlo, jaký by to byl asi pocit, kdyby se dotýkaly mé kůže.“ Znovu se napila.

Caine z ní nespouštěl oči a cítil, jak jeho nitro zaplavuje čím dál větší touha. „Diano –“

„A tvoje ústa,“ pokračovala a zadívala se na ně. „Máš tak rafinovaná, šikovná ústa.“ Letmo se jich dotkla svými rty. „Když jsi mě poprvé políbil, nedokázala jsem myslet na nic jiného,“ zašeptala. „Umíš být tak neuvěřitelně něžný. Dokázala bych strávit celé hodiny jen líbáním.“

Zadívala se na něj přes okraj skleničky a znovu si lokla šampaňského.

„Diano,“ zašeptal Caine ochraptěle a dal jí ruku kolem ramen, aby si ji k sobě přitáhl blíž.

Jen silou vůle se přinutila odstrčit ho od sebe.

Potřebuju víc času, pomyslela si nenasytně. Chtěla prozkoumat tu sílu, kterou v sobě právě objevila.

„Líbí se mi tvoje oči,“ zašeptala. Cítila, jak v něm narůstá napětí.

Ale vždycky to byl on, kdo ji připravil o rozum pouhým dotykem. Tentokrát to udělám já, řekla si odhodlaně.

„Líbí se mi, jak vždycky potemní, když mě chceš. Poznám to na nich.“ Položila mu ruku na hrudník a ucítila, jak divoce mu bije srdce. „Měl by ses napít a trochu se uvolnit.“

Zadíval se na ni a vyčetl z jejích očí výzvu. Přinutil se potlačit v sobě přívál touhy. Pochopil, o co Dianě jde chtěla, aby zešílel vášní.

„Víš, že tě chci,“ řekl a zvedl svou sklenku. „A víš, že budeš moje.“

„Možná.“

Znovu se usmála a odhrnula si vlasy z čela. Okamžitě cítil, jak ho obklopuje její vůně.

„Milování s tebou mi připomíná bouřku,“ zašeptala, přejela mu konečkem prstu dolů po okraji košile a pak mu rozeprnula zbývající knoflíčky. „Když jsem tě tenkrát ráno na pláži poprvé políbila, a pak znovu v tom malém pokojíku v motelu, bylo to stejné. Bouře a vítr. Je to zvláštní, ale nikdy si nevybavím nic poklidného.“ Sklouzla mu prsty pomalu po obnaženém hrudníku.

„Jestli chceš, abych byl něžný,“ řekl ochraptěle, „tohle nedělej.“

„Řekla jsem snad, že to chci?“ zeptala se se smíchem a znovu ho políbila.

Caine odložil skleničku stranou, zabořil jí obě ruce do vlasů a dychtivě opětoval její polibek.

Víc – na nic jiného nedokázal myslet. Chtěl víc. Mnohem víc. Sáhł jí jednou rukou dozadu na zip šatů.

Ještě ne, řekla si Diana v duchu. Ale cítila, jak ji doslova pohlcuje vášeň stejně jako plameny polykaly dřevo v krbu. Ale dneska večer si chtěla dokázat, že nad tímhle navenek tak neuvěřitelně uhlazeným mužem může mít moc.

Když cítila, že jí rozepíná šaty, odtáhla se od něj.

„Diano...“ zašeptal Caine, ale uhnula před ním a vstala.

„Nechceš ještě šampaňské?“ zeptala se a sama si nalila.

Caine se zvedl z pohovky a popadł ji za ruku. „Víš zatraceně dobře, co chci.“

„Ano,“ přikývla a najednou do sebe obrátila celou skleničku. „Odnes mě do postele,“ vybídla ho tiše. „A miluj se se mnou.“

V tom okamžiku nad sebou Caine definitivně ztratil kontrolu. Strhl ji k sobě. Sklenička jí vypadla a odkutálela se po koberci na druhou stranu pokoje.

„Tady a teď,“ řekl ochraptěle. Hladově ji políbil a pak ji stáhl s sebou na zem.

Najednou měla dojem, jako kdyby jeho ruce měla úplně všude. Sundala mu košili, a když ji na okamžik přestal líbat, kousla ho jemně do ramene. S tichým zasténáním se znovu zmocnil jejích út.

Než si to stačila vůbec uvědomit, svlékl jí šaty a rukama jí začal bloudit po nahém těle.

V nitru se celý chvěl touhou, která ho nutila spěchat a rychle si vzít co, co si chtěl vychutnat. Tohle ještě nikdy v

životě neprožíval tu neuvěřitelnou vášeň, která jako by ho úplně pohltila.

Vnikl do ní tak prudce, až nahlas vykřikla. Umlčel ji polibkem a jejich těla okamžitě našla společný rytmus.

Za pár vteřin se přehoupli přes vrchol.

Caine zůstal nehnuté ležet, úplně vyčerpaný. Zabořil jí obličej do vlasů a nadechl se její omamné vůně.

Celý se třesu, uvědomil si překvapeně. Žádná žena, ani sebesilnější touha ho nikdy nepřiměla se takhle chvět. Co to se mnou udělala? ptal se sám sebe v duchu a snažil se popadnout dech.

Vzpomínal si jen, že ji stáhl na zem, ale pak už na nic. Všechno ostatní byly jen pocity. Ani neměl tušení, jestli tu spolu takhle leželi pár minut nebo celé hodiny. Nedokázal na nic myslet ještě ani teď, když to zoufalství pominulo.

Neublížil jí? Choval se tak neurvale. Málem ji pováhal na zem. Způsobil to ten zvláštní výraz, který měla v očích, když mu řekla, aby ji odnesl do postele. V tom okamžiku jako by úplně zešílel.

Caine zvedl hlavu a zadíval se na ni. Měla otevřené oči a kůži nepatrně vlhkou potem.

Bylo to skoro neuvěřitelné, ale když ji vedle sebe viděl, znovu ho zaplavila touha. Položil hlavu zpátky do jejích vlasů a několikrát se zhluboka nadechl, aby se aspoň trochu uklidnil.

Potřebuju pár minut, řekl si. Můj bože, potřebuju chvílku času, nebo se na ni znovu vrhnu jako nějaký šílenec.

Diana ho pohladila po zádech. V očích mu zahlédla něco, co nikdy nečekala, že tam uvidí: zranitelnost. A nebyla si jistá, jestli ji to má těšit. Přimělo ji to jen si ještě víc uvědomit vlastní slabost. Všechny zdi, které si vystavěla kolem srdce, se zhroutily. A co bude dál?

Cítila na tváři jeho teplý dech a poznala, že se už trochu zklidnil. Když znovu zvedl hlavu, jeho oči jí už neprozradily žádné tajemství.

„Jsi plná překvapení, Diano.“ Něžně ji políbil na teplé, ještě oteklé rty.

„Proč?“ zašeptala.

„Všechna ta vášeň, ten... oheň,“ dodal a znovu ji políbil.

„V ženě, která se tolik snaží být důstojná... chladná... ledově klidná. Chtěla jsi mě připravit o rozum, vid’?“

Když ji začal líbat na krk, spokojeně si povzdychla. Zažívala příjemný pocit vítězství. A uvědomovala si, že právě objevila další tvář Diany Bladeové. „A podařilo se mi to.“

S úsměvem zvedl hlavu. „Dáme si teď to šampaňské, než tě odnesu do postele, jak sis přála.“ Caine ho nalil do skleničky na stole a podal jí ji. „Zdá se, že jsme tu druhou ztratili. Ale jedna stačí.“

Diana se posadila a napila se. „Chutná teď ještě líp než předtím,“ podotkla s úsměvem a vrátila ji Cainovi.

Lokl si vína, nechal mezi prsty proklouznout pramínek jejích hebkých vlasů a upřeně na ni pohlédl.

„Diano, zůstaň se mnou o tomhle víkendu. Oba nás v příštích týdnech čeká spousta práce. Možná, že tohle bude na nějakou dobu naposledy, kdy máme čas být takhle spolu.“

Bylo to lákavé – a zároveň děsivé. Další krok ke vzájemnému důvěrnému sblížení. Ale přesto, že jí zdravý rozum nabádal, aby odmítla, nedokázala to.

„Máš pravdu. Moc ráda... bože!“ vykřikla najednou. „Tvůj otec.“

Caine si ještě jednou lokl vína a podal jí skleničku.. „Co s tím má můj otec společného?“

„Telefonoval ti. Úplně jsem na to zapomněla.“ Rozesmála se. „Myslím, že jsme dostali předvolání ke králi.“

„Cože?“ Caine jí přejel palcem po rameni. „Na víkend,“ pokračovala Diana. „Na víkend?“

„Tvůj otec má narozeniny.“ Diana dolila šampaňské.

„Víš, nechce kvůli tomu dělat zbytečný rozruch, ale tvoje matka –“

„Samozřejmě.“ Caine si s trpkým úsměvem poposedl, aby mohl vyměnit prsty za rty. „Můj tichý, nenáročný otec by nejradši na své narozeniny úplně zapomněl. Přechází tu oslavu jen kvůli mé matce. A přijme od nás dárky, protože to matka očekává. Kdyby to záleželo na něm, ani by si na tenhle den nevzpomněl.“

Diana se nad tím výstižným komentářem usmála. Ale dalo jí dost práce soustředit se na jeho slova, když ji začal hladit. „V každém případě od něj bylo moc milé, když zahrnul do toho pozvání i mě. Už se moc těším. Příjemně jsem si s ním popovídala, i když občas mluvil trochu zmateně.“

„Jak to myslíš?“ Přejel jí špičkou jazyka po obrysu ucha a v poslední chvíli jí vzal z ruky skleničku těsně předtím, než jí vypadla z ruky.

„Hmm... Říkal něco o tom, že pocházím s Justinem z dobré rodiny. Caine...“ Když uchopil její ušní lalůček do zubů, Dianě úplně vypadlo z hlavy, co mu chtěla říct.

„Co ještě?“ zašeptal, potěšený, že začíná ztrácet řeč.

Rozhodl se, že tentokrát nebudou spěchat a vychutnají si každý okamžik.

„Něco něco o tom, že se hodí, že jsme oba právníci.“ Aniž věděla jak, ocitla se najednou v jeho náručí. A byla úplně bezmocná.

„Aha. Zmínila se ti Serena někdy o tom, jak se s Justinem seznámili?“

„Cože?“ Diana zavřela oči. Cítila, jak celé její tělo roztává. Nerozuměla té otázce, ani nechápala, proč se na něco takového zrovna teď ptá. „Ne, nezmínila. Caine, miluj se se mnou.“ Napadlo ho, jak by asi zareagovala, kdyby se dozvěděla, že jeho otec zorganizoval setkání Reny s Justinem v naději, že se mu podaří dát je dohromady. A uvažoval, co by tomu asi řekla, kdyby zjistila, že Daniel MacGregor je odhodlaný i tentokrát vyvinout patřičný nátlak, aby zajistil pro svého nejmladšího

syna vhodnou partnerku. A že ona bude jeho představám rozhodně vyhovovat.

Těsně předtím, než ji políbil, ho ještě napadlo, jak by se ta představa líbila jemu.

Ale tohle není ta správná chvíle na přemýšlení, usoudil Caine, když mu Diana ovinula ruce kolem krku.

Vstal, vzal ji do náruče a odnesl ji do postele.

DESÁTÁ KAPITOLA

Diana seděla za stolem a dívala se do ohně, praskajícího v krbu. V ruce držela spis Ireny Walkerové.

Nepohnula se, dokud se dřevo v krbu úplně nerozpadlo.

Nemohla tomu uvěřit ani když si ten rozhovor několikrát v duchu znovu přehrála. Bylo to jako zlý sen.

Obžaloba stažená, rozvodové řízení zastavené.

Diana se zadívala na úhledně vypsany šek, který ležel na stole.

Uhradila všechny výdaje. Poděkovala jí, ale její pomoc odmítla.

Irena Walkerová se totiž rozhodla dát svému manželovi ještě jednu šanci.

Je mu tak líto, že mně ublížil Diana slyšela Irenin tichý, omluvný hlas, jako kdyby s ní její bývalá klientka ještě seděla v místnosti. *A slíbil, že už se to nikdy nebude opakovat.*

Už nikdy, pomyslela si Diana sklíčeně. Žádná terapie, žádná psychologická poradna. Prostě se to už nebude opakovat. Irena Walkerová žije v nějakém vysněném světě, uvažovala Diana smutně, a příští noční můra, která ji z něj neodvratně probudí, ji bude stát mnohem víc než pár vyražených zubů a modřin. *Zatraceně!* Diana bouchla pěstí do spisu a vstala od stolu. *Zatraceně, málem jsme ho už měli!* Všechno to papírování, tolik hodin pečlivého zkoumání a pro nic za nic. A dřív nebo později Irena bude muset projít tímhle peklem znovu. Diana se

zadívala na úhledné desky. Zнала každé slovo, které v nich bylo zapsané. Ano, Irena se vrátí. Bylo to nevyhnutelné.

Diana se otočila k oknu a zadívala se ven na zmrzlé větve stromů. Jak ho může Irena milovat po tom všem, co jí provedl? Jak se může chtít vrátit zpátky k tak hroznému životu? Bylo to, jako kdyby žila vedle otevřeného sudu se střelným prachem.

Můj bože, povzdychla si Diana, jak může být spokojená s tak bídným, úplně promarněným životem?

Někdo zaklepal na dveře, ale Diana dál nehnuté zírala na zasněžené stromy. „Ano?“

„Nějaké problémy?“ zeptal se Caine a zůstal stát na prahu.

Diana se k němu otočila, plná hněvu. „Irena Walkerová,“ řekla a vzala ze stolu její spis. „Právě se usmířila se svým manželem.“

„Aha,“ řekl jen.

„Jak mohla udělat takovou hloupost!“ Diana hodila spis zpátky na stůl a zamířila ke krbu. „Zavolal jí, přemluvil ji, aby se s ním sešla a pár růžemi ji přesvědčil, že je z něj úplně jiný člověk.“

Caine si všiml šeku, ležícího na stole.

„Možná, že je.“

„Děláš si legraci?“ vybuchla Diana. „Jak by se mohl po pár týdnech odloučení změnit? Opustila ho přece už předtím.“

„Ale nikdy nezahájila rozvodové řízení,“ podotkl Caine. „To spolu s hrozbou trestního stíhání možná člověka přinutí vážně se nad sebou zamyslet.“

„Máš pravdu,“ souhlasila trpce. „Nechtělo se mu čelit možnému obvinění, přijít o manželku a dítě a o část svého příjmu, který by musel dát na alimenty. Ale čím si zasloužil milost? Vůbec ničím!“ Diana si nervózně prohrábla rukou vlasy a začala přecházet sem tam po pokoji. „Nebude souhlasit s terapií ani s manželskou poradnou. Irena tvrdí, že si její manžel nepřeje, aby se jejich soukromé problémy někde zveřejňovaly.“ Zamračila se. „Irena připálí maso a on ji kvůli

tomu zbijí na dvoře před sousedy, a přitom nechce o jejich problémech diskutovat s profesionálem. A ona...“ Diana se odmlčela a zhroutila se na židli. „Je to beznadějný případ. Jak může milovat někoho, kdo si z ní soustavně dělá boxovací pytel?“

„Myslíš, že ho miluje?“ zeptal se Caine. „Vážně věříš, že s tím má něco společného láska?“

„Co jiného?“

„Co když je to tím, že se víc bojí postavit na vlastní nohy, než riskovat další bití?“ Caine ji vzal za ruku. „Diano, láska je silná motivace, ale není to vždycky důvod, proč s někým zůstat, i když to bolí.“

„Možná, že ne já nevím.“

Znovu ji zaplavil pocit neuvěřitelné bezmoci. Láska. Nerozuměla jí, protože ji vlastně ani neznala. Ale zdálo se, že právě tehle cit dokáže z úplně rozumného, inteligentního člověka udělat blázna. Je jako bludiště, pomyslela si smutně, plné slepých uliček a jam.

„Myslí si, že ho miluje,“ řekla Diana pomalu. „Proto všechno riskuje.“

„Jsme právníci,“ připomněl jí, „ne psychiatři. Problémy Ireny Walkerové se nás teď už netýkají.“

„Já vím.“ Stiskla mu ruku. „Ale je hrozně skličující vědět, že by se jí dalo pomoci dokonce i jemu, a teď“

„Teď si vezmi její spis, založ ho do kartotéky a pusť Irenu Walkerovou z hlavy.“ Caine se na ni upřeně zadíval. „Nemáš jinou možnost.“

„Je to těžké.“

„Já vím. Ale nezbytné. Můžeme svým klientům radit jen v právních věcech, Diano. Pracujeme se zákony. Ale všechno, co přesáhne jejich rámec, jde mimo nás. Musí tomu tak být,“ dodal.

„Proč jsme si nevybrali něco jednoduššího?“ zamumlala. „A něco míň bolestného. Zvenku to vypadá tak jednoduše tohle je

podle zákona správně a tohle špatně.“ S povzdechem potřásla hlavou. „A pak se do toho najednou promítnou osudy konkrétních lidí a není to vůbec tak snadné. Chtěla jsem jí pomoci. Ztraceně, Caine, já jsem jí vážně chtěla pomoci.“

„Nemůžeš pomáhat někomu, kdo na tvou pomoc není připravený.“

„A Irena Walkerová na ni připravená není,“ přikývla Diana smutně.

Jak by mu mohla vysvětlit, že považovala případ Walkerové první vlastní případ za svou profesionální i osobní prohru?

Diana cítila, že osvobození Ireny z jejího otroctví by nějak symbolizovalo i její vlastní nezávislost. Irena byla spoutaná fyzicky, ona citově a obojí bylo nezdravé.

„Chtěla jsem jí pomoci,“ řekla znovu. „Potřebovala jsem to.“

Všiml si, jak se v jejích očích znovu objevil ten zvláštní, zranitelný výraz. Bojoval v duchu mezi touhou ji ochránit a utéct od ní co nejdál. Nakonec zůstal stát nehnuté na místě.

„Nemůžeš pořád všechno srovnávat a hledat paralely, Diano.“

Uzavřela se okamžitě do sebe. Mělo se mu ulevit. Zoufale si to přál.

„Musím se to naučit,“ řekla mu odhodlaně.

„Pro nikoho to není snadné,“ podotkl Caine. Cítil, že by tím měli tohle téma uzavřít, ale nedokázal to. Chtěl jí pomoci. „Obhajoval jsem jednoho kluka pil jako duha. Byl to můj první případ. Díky mně vyvázl s minimálním trestem. O tři měsíce později najel do telegrafního sloupu a zabil svou spolucestující.“ Při té vzpomínce mu potemněly oči. „Bylo jí sedmnáct.“

„Caine.“ Diana ho vzala za ruku.

„Všichni neseme své břemeno, Diano. Můžeme jen dělat svou práci, jak nejlíp umíme, a doufat, že se rozhodneme

správně. A když ten člověk odmítne naši pomoc, nebo na ni není připravený, nezbyvá nám, než jeho spis uložit ad acta.“

„Máš pravdu.“ Vstala od stolu, ještě pořád trochu rozzlobená. „Vím, že máš pravdu.“ Úmyslně vzala do ruky spis Walkerové a hodila ho do otevřené zásuvky. „Případ uzavřen,“ řekla.

„Lucy říkala, že máš na příští týden objednané další dva klienty.“

Diana se na něj zadívala.

„Jednala jsem s nimi, když jsem pracovala u Barclayho. Asi byli spokojení.“ Usmál se. „Potěšilo tě to, ne?“

„Ano,“ připustila.

Caine jí položil ruce na ramena a cítil, jak z ní pomalu opadá napětí. „Budeš mít spoustu práce.“

„V to doufám.“ Objala ho kolem pasu. „Aby se ze mě stal nejlepší obhájce na východním pobřeží, potřebuju klienty.“

„Rozhodně,“ souhlasil Caine a políbil ji na nos. „Ale teď je už...“ Zadíval se na hodinky, „tři čtvrtě na pět.“

„Cože? Tolik?“ Diana se smutně usmála. „Moc dlouho jsem nad sebou přemýšlela.“

„A pro dnešek jsi s tím už skončila?“

„Ano, definitivně.“

„Tak půjdeme. Otec bude vyvádět, jestli se opozdíme.“

„Neříkej mi, že máš strach z jeho ostrého jazyka?“ zeptala se Diana se smíchem a vzala si kabelku.

„Ještě ho neznáš,“ podotkl Caine a vytáhl ji ven ze dveří.

Cestou se Diana konečně uvolnila a začala se těšit z výletu, který měla před sebou.

Caine měl pravdu, když jí radil, aby pustila případ Walkerové z hlavy. A o tomhle víkendu se nebude trápit ani úvahami o Chadu Rutledgeovi. Bylo na čase, aby přestala myslet jako právník a začala být zase jen a jen ženou.

Už se nemohla dočkat, až se znovu uvidí s Justinem. Snad k sobě tentokrát konečně najdou cestu jako bratr a sestra. A stane

se z nich zase rodina i když ne taková, jako byl klan MacGregorových.

Připadalo jí docela přirozené myslet na ně jako na klan. Diana už si všimla, jak úzký vztah má Caine se svou sestrou. I když to nebylo zjevné ze způsobu, jakým mluvil o zbytku své rodiny, při telefonickém rozhovoru s Danielem se jasně ukázalo, jaká rodina MacGregorovi jsou. Fascinovalo ji to, ale trochu i děsilo. Všechno, co o jednotlivých členech věděla, bylo jen zprostředkované.

Na příklad Caine. V Bostonu to byl dynamický, úspěšný právník s pověstí sukničkáře. A taky to byl její kolega a milenec. V Hyannis Portu byl Caine synem a bratrem. O téhle jeho stránce Diana nevěděla skoro nic. Bude se chovat jinak? přemítala v duchu. V tetině domě byl z Diany vždycky úplně jiný člověk, řídící se jinými pravidly a zásadami. Logicky očekávala, že bude totéž platit i pro Caina.

Auto začalo šplhat nahoru po silnici a Diana zahlédla v hloubce pod nimi moře. Chvilí zaujatě sledovala zpěněnou vodní hladinu a vlny, narážející do skal. Když pak zvedla hlavu, ohromeně zatajila dech.

Šedivý dům, který se před nimi objevil, se tyčil vysoko k zimní obloze. Neuvěřitelně rozlehlý, nápadně se podobající pevnosti, stál obrácený směrem k moři. Vypadal jako z pohádky honosný a okázalý, se spoustou oken, zářících do tmy.

„Caine, to je nádhera! Muselo být úžasné vyrůstat na tak krásném místě. Neuvěřitelně se podobá skotskému hradu. Něco podobného jsem zatím viděla jen v knížkách.“

„Otec z tebe bude nadšený.“ S úsměvem se na ni zadíval. „Každý na první pohled nemá stejný dojem. Můj otec si potrpí na pár... výstředností,“ dodal. „Postavil ten dům, aby si udělal radost.“

„Neznám lepší důvod.“ Vyklonila se z okna, aby dohlédla na špičku věže. Ve větru se tam třepotala vlajka. Diana sice

nerozoznala její barvy, ale i bez toho jí bylo jasné, že je skotská. „Určitě se ti tady muselo moc líbit.“

„Ano.“ Uvědomil si, že ho Dianina bezprostřední reakce nesmírně potěšila. Teprve teď mu došlo, jak moc by byl zklamaný, kdyby se mu snažila zalichotit jen ze zdvořilosti. „Ano,“ zopakoval znovu. „Myslím, že se nám tu všem líbilo. Je to obrovský dům a není snadné ho vytopit. Všechno je tu udělané ve velkém stylu široké chodby, vysoké stropy, krby, ve kterých by se dalo upéct sele. Gotické klenby, žulové sloupy a vinný sklep, připomínající žalář. Hrávali jsme si tam na španělskou inkvizici.“

„Vážně?“ Diana na něj vrhla šokovaný pohled. „Musely jste být roztomilé děti.“

„A neuvěřitelně vynalézavé.“

Se smíchem se znovu zadívala na dům. „Určitě bylo těžké odsud odejít.“

„Nebylo, protože jsem věděl, že se můžu kdykoli vrátit. A v každém pokoji zůstaly vzpomínky.“ Caine zabočil na příjezdovou cestu a zastavil. „Asi bych tě měl varovat, že uvnitř to vypadá přesně tak, jak bys při pohledu zvenku očekávala.“

„Včetně žaláře,“ přikývla Diana a vystoupila. „Nic jiného bych ani nepředpokládala.“

„Pro zavazadla dojdeme později.“

Caine ji vzal za ruku a vykročili spolu nahoru po žulových schodech.

Na dveřích bylo velké mosazné klepadlo ve tvaru lví hlavy. Caine jím udeřil do dřeva a pak jí přečetl galský nápis, umístěný nad ním.

„*Můj původ je královský,*“ přeložil jí s úsměvem.

„Ohromně působivé.“

„O tom nepochybuj.“ Letmo ji políbil a přitáhl si ji k sobě blíž.

Instinktivně ho objala. Bylo tak snadné na všechno zapomenout a soustředit se jen na své pocity.

Když jí zabořil prsty do vlasů, zaklonila hlavu. Nepřestával ji líbat.

„Tohle je jeden ze způsobů, jak se zahřát.“

Diana otočila hlavu. O dveře se opíral vysoký muž s ostře řezanými rysy a tmavými vlasy. V očích měl zamyšlený výraz, ale usmíval se.

„Jediný způsob,“ odpověděl Caine a pak se s tím mužem objal. „Můj bratr Alan,“ řekl Dianě, když jí otevřel dveře. „Diana Bladeová.“

Podala si se senátorem ruku a v duchu ji napadlo, že se na ni dívá tak upřeně, jako kdyby jí chtěl nahlédnout až do duše.

Měl toho s Cainem hodně společného a na první pohled bylo poznat, že jsou bratři, i když fyzická podoba mezi nimi nebyla téměř žádná.

„Je dobře, že jste přijela, Diano,“ přivítal ji s úsměvem. „Všichni jsou v Trůnním sále.“

Když Diana zvedla obočí, Caine se jen usmál a pomohl jí svléknout kabát.

„Rodinný výraz projeden ze salonů. Ale vypadá spíš jako stodola.“ Přehodil kabáty přes vyřezávanou lví hlavu, která zdobila zábradlí u hlavního schodiště. „Je tady Rena?“

„Už byla s Justinem uvnitř, když jsem přijel,“ odpověděl Alan.

Diana si všimla, jak si mezi sebou bratři vyměnili kradmý pohled.

„Hm, zdá se, že se ocitnu tentokrát na prvním místě v seznamu.“

Alan se usmál a celý jeho obličej jako by se najednou úplně rozjasnil. „Nepochybně.“

Caine objal Dianu kolem ramen a vykročili spolu dlouhou chodbou. „To, že jsem sem přivezl Dianu, by mě snad mohlo

zachránit.“ Znovu se zadíval na bratra. „Ty jsi přijel sám, vid’?“

„Už jsem dostal lekci,“ odpověděl Alan stroze. „Je mi pětatřicet a jsem ještě pořád bez manželky,“ prohlásil tónem, kterým úžasně věrohodně napodobil svého otce. „Jsem u něj v nemilosti.“

„Mohla bych vědět, o čem to spolu vy dva mluvíte?“ zeptala se Diana s rozpačitým úsměvem.

Caine se na ni upřeně zadíval, ale neunikl mu bratrův pobavený pohled. „Brzy se to dozvíš,“ zamumlal.

Diana se chtěla ještě na něco zeptat, ale nedostala příležitost. Chodbou se rozlehl hluboký, dunivý hlas. „Ten kluk by měl navštěvovat svou matku častěji. Děti člověku dneska dělají jen ostudu. Vůbec je nezajímají jejich předci ani to, co bude s příští generací. Kam se poděla hrdost na rodinné jméno?“

„Vidím, že už spustil,“ zabručel Caine. Zastavil se ve dveřích salonu, ještě pořád s rukou na Dianině rameni.

Byla to úžasná místnost. Měla rozměry tanečního sálu a celou podlahu zakrýval obrovský vínový koberec. V protějším rohu stál obrovský kamenný krb, ve kterém vesele plápolal oheň. Celou jednu stěnu zdobila vysoká okna s těžkými červenými závěsy.

Nábytek byl gotický a nadměrně veliký, aby se hodil do tak rozlehlé místnosti. Na dlouhém, vyřezávaném stole stála ozdobná urna a porcelánová kazeta. Na zdech visely obrazy v pozlacených rámech. U kamenného krbu stála socha vlka v životní velikosti.

I když tu bylo rozmístěných přes tucet židlí a několik pohovek, celá rodina byla shromážděná kolem široké židle s vysokým opěradlem, nápadně se podobající královskému trůnu, potažené červenou látkou v barvě koberce. V ní seděl podsaditý, hezký muž s rezavými vousy. Přesto, že na sobě měl

italský oblek, ušitý na míru, Diana si ho snadno v duchu dovedla představit ve skotské sukni.

Po jeho pravici seděla žena s jemnými rysy a tmavými, lehce prošedivělými vlasy.

Daniel dál pokračoval ve svých stížnostech, ale její výraz zůstával celou dobu naprosto klidný. V ruce držela hedvábnou niť a jehlu a vyšívala vzor do látky, napjaté ve stojící obruči.

Nalevo od ní seděla na polstrované pohovce Serena, s pohledem upřeným do ohně v krbu. Justin, sedící vedle ní, měl jednu ruku položenou na opěradle a prsty druhé si pohrával s vlasy své manželky.

Jsou jako jeho dvořané, pomyslela si Diana s úsměvem. A tenhle proslov slyšeli určitě už stokrát.

Je to úžasný muž, usoudila v duchu.

Daniel dopil skleničku a pokračoval dál.

„Nežádám snad příliš,“ řekl, „když chci, aby naše děti vyjádřily úctu svému otci o jeho narozeninách. Možná, že jsou moje poslední,“ dodal a vrhl pohled na svou dceru.

„To říkáš každý rok,“ podotkl Caine, než stačila Serena cokoli odpovědět.

„Takhle vyhrožuje vždycky,“ prohlásila Serena, vyskočila z pohovky a rozběhla se ke Cainovi. Objala ho, dala mu pusu a pak se otočila k Dianě. „Jsem moc ráda, že jste přijela,“ řekla a vzala ji za obě ruce.

Dianu to přátelské přijetí nesmírně potěšilo, ale nebyla si jistá, jestli dokáže takové spontánní projevy náklonnosti opětovat. „Moc vám to sluší.“

Serena ji s úsměvem políbila. „Naliju vám něco k pití. Alane, pojď mi pomoci.“

„Diano.“

Otočila se a zjistila, že za ní stojí Justin. Rozpačitě natáhla ruku. Justin jí podal svou a pak si ji najednou impulzivně přitáhl k sobě.

„Dáš mi pus, sestřičko?“

Zeptal se mě, napadlo Dianu, aby mi dal možnost vycouvat. Postavila se na špičky, dotkla se rty jeho úst a všechny rozpaky ji rázem opustily. „Moc ráda tě zase vidím, Justine.“ Impulzivně ho objala kolem ramen.

Justin ji políbil do vlasů a pak se zadíval na Caine. Instinktivně vycítil, že ti dva jsou si důvěrně blízcí, a v jeho očích se objevil zvláštní výraz.

Caine mu rozuměl. Pamatoval si ještě moc dobře, co cítil, když zjistil, že v hotelu *Comanche* spí Serena v jednom pokoji s Justinem. Byl tenkrát rozčilený, nervózní a plný obav. Všechno tohle prožíval starší bratr, když si najednou uvědomil, že mu jeho sestra dospěla před očima. Jejich přátelství trvalo deset let, ale osud si s nimi opravdu zahrál, když se oba zamilovali do sestry toho druhého.

„Caine.“ Justin si přitiskl Dianu k sobě a snažil se vyznat ve vlastních citech.

„Zatraceně, necháš to děvče pořád stát ve dveřích, nebo ji přivedeš dovnitř?“ zakřičel Daniel a zvedl se ze svého trůnu. „Ukaž, ať se můžu podívat na tvou sestru, Justine. Reno, mám prázdnou skleničku.“

„Taky tě rád vidím,“ zabručel Caine a vykročil směrem k němu.

„Cha!“ vybuchl Daniel, vrhl na něj přísný pohled, ale pak se rozesmál a otcovsky svého syna objal. „Jdeš pozdě. Tvoje matka si už dělala starosti, že vůbec nepřijedeš.“

„Pokud jsem nezmeškal večeři, nejdu pozdě.“ Caine se šel pozdravit s Annou.

„Tak tohle je Diana.“ Daniel jí položil ruce na ramena. „Hezké děvče,“ usoudil. „Máte v sobě něco ze svého bratra. Jste vysoká, silná,“ pokračoval. „Dobrá krev.“

Diana nad tím komentářem zvedla obočí. „Děkuju, Danieli. Vážím si toho, že jste mě zahrnul do vaší rodiny a pozval mě na oslavu svých narozenin.“

„Jste přece teď členem rodiny, ne?“ Zadíval se na svou ženu. „Hezké děvče, vid', Anno?“

„Hezké,“ přikývla a podala Dianě ruku. „Musíte si připadat jako nějaký plnokrevník na aukci, vid'te? Ale nezlobte se. Je to jen takový jeho zvyk. Tak se přece posad'te.“

„Plnokrevník na aukci?“ zaburácel Daniel. „Co je to za slova?“

„Přímo řečeno,“ podotkl Caine ledabyly a posadil se na opěradlo pohovky vedle své matky. „Díky, Reno.“ Mrkl na sestru, když mu podala pití.

Daniel se usadil zpátky na svůj trůn. „Tak máme dalšího právníka v rodině,“ začal. Caine na něj sice vrhl vražedný pohled, ale nenechal se odradit a pokračoval. „Víte, mám dva syny, kteří se věnují zákonům. Jistě, Alan je tolik zaneprázdněný politikou, že nemá na nic jiného čas.“

„Jsi teď na prvním místě v seznamu,“ zamumlal Caine a bratr ho za to rýpl potají loktem do žeber.

„A studovala jste taky na Harvardu,“ podotkl Daniel. „To je úžasná shoda náhod. Svět je tak malý.“ Zalétl pohledem ke svému nejmladšímu synovi. „A teď jste partneři.“

„Nejsme,“ ozvali se Caine i Diana najednou a pak se na sebe zkroušeně podívali.

„Ne?“ Daniel se potutelně usmál. „Jak jsem na to jen přišel?“ zadíval se na Dianu.

„Rena říkala, že jste vyrostla v Bostonu, Diano,“ přerušila Anna svého manžela a pustila se znovu do vyšívání. „Znáte rodinu O'Marrových?“

„Moje teta se stýkala s nějakou Louisou O'Marrovou.“

„Ano, Louise, a jak jen se to jmenoval její manžel...“

Brian. Ano, Brian a Louise O'Marrovi. Zvláštní lidé.“ Anna s úsměvem dokončila další steh. „Moc rádi hrají bridž.“

Diana se bezděčně zajíkla smíchy. Když zvedla hlavu, zachytila Annin pohled, kterým jí chtěla naznačit, že o těchhle

věcech ví své. „Já tu hru nenávidím,“ pokračovala Anna. „Asi proto, že ji neumím.“

„Ne,“ opravil ji Caine a zatahal ji za vlasy. „Nejde ti to, protože bridž z duše nenávidíš.“

„Ti O'Marrovi mají tři vnoučata, pokud se nemýlím,“ vložil se mezi ně Daniel.

„Skvělý pokus,“ zamumlal si Caine spíš jen pro sebe.

„Co vy si myslíte o dětech, Diano?“ Daniel se opřel v křesle a upřeně jí pohlédl do očí.

„O dětech?“ Zaslechla za sebou smích, který se Alan snažil zamaskovat záchvatem kašle. Caine si povzdychl. „Nemám s nimi moc zkušeností,“ začala a vrhla na Caina zmatený pohled.

„Kde bychom byli bez dětí?“ položil jí Daniel řečnickou otázku. „Dávají nám pocit kontinuity a zodpovědnosti.“

„Máš prázdnou skleničku,“ řekl Caine najednou a vstal. „Pokračuj takhle dál,“ řekl tiše, když vzal sklenku otcí z ruky, „a všechny láhve se skotskou v tomhle domě zředím vodou.“

„Tak dobře.“ Daniel si odkašlal a v duchu si tu děsivou možnost představil. „Večere by měla být už brzy, vid', Anno?“

„Myslím, že bychom měli trochu zmírnit nátlak na naše sourozence,“ zašeptala Serena Justinovi do ucha.

„Jen do toho.“ Justin ji letmo políbil na tvář. „Už se nemůžu dočkat, až uvidím, jak se bude tvářit.“ „Když je řeč o dětech,“ ozvala se Serena a úplně ignorovala Cainův hněvivý pohled, „myslím, že táta nadhodil velmi dobré téma.“

„Samozřejmě, že je to dobré téma k diskusi,“ ujistil všechny Daniel. „Že vám všem není hanba! Vaše matka nemá ještě ani jedno vnouče, které by mohla rozmazlovat.“

„My dva s Justinem jsme se rozhodli udělat v tom za šest měsíců nápravu,“ řekla Serena klidně.

„Už bylo na čase,“ začal Daniel, ale pak se najednou zarazil a otevřel pusu dokořán.

„Lepší pozdě než nikdy,“ odpověděla Serena, se smíchem vstala a šla ke svému otcí. „Nic na to neřekneš, MacGregore?“

„Ty čekáš dítě?“

S úsměvem se k němu sklonila a políbila ho na tvář. „Ano. Než v září zežloutne listí, budeš mít vnuka.“

Danielovi se zalily oči slzami. „Holčičko moje,“ zašeptal, vstal a vzal její obličej do dlaní. „Moje malá Reno.“

„Už dlouho nebudu malá.“

Daniel si ji k sobě přitiskl. „Ale vždycky zůstaneš mojí holčičkou.“

Diana se odvrátila, dojatá a trochu vyvedená z míry.

Všimla si, jak se Caine na svou sestru upřeně zadíval, jako kdyby se právě snažil vyřešit nějaký komplikovaný právníkový případ. V duchu si ji představuje jako matku, napadlo Dianu. A pokouší se vidět sám sebe jako strýčka jejího bratra. Najednou Diana impulzivně vstala a šla k Justinovi.

„Na tvé dítě,“ řekla tiše a zvedla skleničku. „Na zdraví a krásu tvého syna nebo dcery, a na naše rodiče, kteří by z toho měli určitě radost.“

Justin ji vzal za ruku a řekl pár slov v jazyce Komančů.

„Nerozumím ti,“ zašeptala Diana trochu smutně.

„*Děkuju ti,*“ přeložil, „*teto mých dětí.*“

„Dneska večer si dáme šampaňské,“ vykřikl Daniel najednou a přitiskl si Serenu znovu k sobě. „Další MacGregor je na cestě!“

„Blade,“ opravili ho Justin s Dianou společně.

„Hm, ano, Blade.“ S úsměvem objal Justina. „Dobrá krev,“ prohlásil a objal i Dianu. „Silný rod.“

Když ji pustil, několikrát si v duchu zopakovala jeho slova. A pak jí to najednou všechno došlo.

Můj bože, pomyslela si zděšeně, on mluví o mně... o mně a... Ohromeně otočila hlavu a pohlédla Cainovi do očí.

Díval se na ni, s rukou položenou kolem sestriných ramen. Okamžitě z jejího výrazu vyčetl, na co právě myslí. Usmál se a symbolicky jí připil na zdraví.

Caine si nemusel ani lehat do postele, aby pochopil, že tentokrát se mu jen tak nepodaří usnout. Zůstal sedět v křesle, kouřil a díval se, jak venku měsíční paprsky prosvěcují holé větve stromů.

V domě teď bylo úplné ticho, skoro až nezvyklé po tak hlučném večeru.

Je zvláštní, jak se Diana cítí dobře v domě mého dětství, napadlo ho.

Celé týdny se snažil racionálně zdůvodnit své city k ní. A málem se mu to už podařilo. Přitahovala ho fyzicky, cítil se příjemně v její společnosti, rád se na ni díval, jak se směje. Ale tohle všechno platilo o jiných ženách.

Proč na ni zatraceně nemohl vůbec přestat myslet? Proč věděl – ještě dřív, než se o to vůbec pokusil – že od ní nedokáže odejít? A že jí za nic na světě nedovolí, aby ho opustila?

Rozmrzele zamáčkl cigaretu a vstal. Marně se snažil sám sebe přesvědčit, že ho jen těší pomoci jí na cestě k sebepoznání. Cítil, že se do ní zamiloval. A to ho děsilo.

Chůt, potřebovat to byla snadná slova. *Láska* ne – aspoň pro Caina. Láska znamenala vzájemnou oddanost. Znamenalo to stejným dílem dávat a brát. A on byl příliš opatrný na to, aby si s nějakou ženou něco vážného začal... dokud nepoznal Dianu.

Ale co vlastně cítí Diana Bladeová ke mně? přemítal Caine v duchu. Díval se z okna, s dlaněmi opřenými o římsu. Byla ženou, která projevuje svou náklonnost jen velmi zdrženlivě. Chtěla a potřebovala ho, ale...

Caine si zapálil další cigaretu a začal přecházet neklidně sem tam po pokoji.

Láska... jak by mohl muž vymámit lásku od ženy? To bylo něco, čemu se vždycky úzkostlivě vyhýbal. A zároveň si byl téměř jistý, že z takové ženy, jako je Diana, se láska vůbec vymámit *nedá*. Buď jí cítila nebo ne.

Ale je tu ještě jedna možnost, napadlo ho. Že ho miluje a odmítá si to připustit.

Najednou cítil, že ji zoufale potřebuje její něhu i žár.

Spala ve vedlejším pokoji.

Bez dlouhého přemýšlení Caine zamáčkl cigaretu a vyšel ven na chodbu.

Znal tu každý centimetr, každé prkno. Bez problému našel její dveře, vešel dovnitř a potichu za sebou zavřel.

Na postel dopadaly bledé měsíční paprsky. Oheň v krbu už dohasínal.

Ležela schoulená pod dekou a pomalu, klidně oddychovala. Když se na ni díval, hlad v jeho nitru vystřídala něha. Najednou si uvědomil, jak nádherné by bylo dívat se na ni takhle večer, vědět, že když se ráno probudí, každé ráno ji najde vedle sebe. A uvědomil si taky, že by bez ní nemohl žít.

Sklonil se a políbil ji na tvář.

„Diano,“ zašeptal, když si ze spaní povzdychla a pohnula hlavou na polštáři. Řekl šeptem ještě jednou její jméno a znovu ji začal líbat. Nepřestal, dokud necítil, že ospale zareagovala. „Chci tě, Diano.“

Konečně se probrala. Vyjekla překvapením a posadila se na posteli.

„Caine!“ sykla. Cítila, jak divoce jí buší srdce strachem i touhou zároveň. „Vyděsil jsi mě k smrti.“

Sedl si k ní, vzal ji za ramena a přitáhl si ji blíž k sobě.

„Co tady děláš uprostřed“

Umlčel ji polibkem. Pak pomalu vklouzl rukama pod příkrývkou a s potěšením zjistil, že je nahá.

„Caine,“ zašeptala znovu, když ji na okamžik přestal líbat. „Nemůžeš v domě svých rodičů.“

„Můžu,“ opravil ji a slyšel, jak zatajila dech, když posunul ruce ještě o něco níž. „Chci tě, Diano. Nemůžu spát, jak moc tě chci..“

„Caine“

Ale už ji zase začal líbat. A když ji položil zpátky na postel, přestala se bránit.

Miloval se se mnou takhle už někdy předtím? uvažovala Diana omámeně, když bloudil rty i rukama po jejím těle. Jednou tenkrát poprvé, když měla dojem, že se jí to jen zdá. Nespěchal jako kdyby si byl jistý, že mají před sebou ještě spoustu společných let. Pomalu ochutnával její ústa i hebkou kůže.

V jejím nitru začala doutnat vášeň.

Dotýkali se jeden druhého, šeptali si sladká slůvka, objímali se a hladili.

Neměla tušení, že v sobě má Caine tolik něhy. Byla překvapená i sama sebou.

A pak se najednou malý, doutnající plamínek změnil v oheň. Slyšel ji, jak se jí zrychluje dech. Byl úplně omámený její vůní.

Tiskla si ho k sobě čím dál víc a víc. A spolu s její touhou sílila i jeho vlastní. Líbal ji a hrál si s jejím jazykem, zatímco ona ho hladila po vlasech.

A potom do ní pomalu vnikl.

Okamžitě se prohnula v bocích a vyšla mu vstříc. Ale nespěchal. Čím větší pociťoval touhu, tím víc se snažil ji v sobě ovládnout.

Když znovu a znovu šeptala jeho jméno, umlčel ji polibkem. Cítil, jak pomalu roztává. A pak její tělo najednou úplně zvlácnělo a Caine věděl, že teď už nemyslí na nic jiného než na něj.

Teprve v tom okamžiku konečně podlehl vlastním potřebám.

Doutnající jiskra se změnila v plamen, který je oba pohltil.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Trvalo by několik dní, než by se Dianě podařilo prozkoumat celý dům. Ale čím víc z něj viděla, tím víc toužila důkladně ho poznat.

Většinu dětství a mládí strávila v opravdových salonech, které zdobily obrazy od Reynoldse a Gainsborougha a nábytek ve stylu královny Anny. Ale nic ji nemohlo připravit na životní styl rodiny MacGregorových.

V jejich domě byly neuvěřitelně vysoké stropy, mahagonové vyřezávané dveře a kamenné krby, nad nimiž visela překřížená kopí. Občas zahlédla dokonce i brnění.

Kdyby chtěla, mohla sejít dolů do suterénu, osvětleného plynovými lampami, kde byl obrovský vykachlíkovaný bazén a parní lázeň.

Ale jako byla Diana uchvácená domem, stejně ji fascinovali i MacGregorovi samotní. Neuvěřitelně se do tohoto prostředí hodili, protože představovali dokonalé spojení svétáctví a primitivnosti. A nad tím vším držel ochrannou ruku Daniel se svou vrozenou hrdostí na dědictví předků, svůj klan a děti.

Ale v jedné věci se zmýlila. Caine tady nebyl vůbec jiný než v Bostonu nebo v Atlantic City. Choval se pořád stejně nepotřeboval měnit tvář.

A vděčil za to své rodině, která všechny své členy zahrnovala bezmeznou láskou a dávala mu už od dětství pocit bezpečí.

Diana zamířila k místnosti, kterou Caine s úsměvem pojmenoval jako Válečný salon, protože chtěla být chvíli sama a mít klid na přemýšlení.

Daniel tady měl svou sbírku zbraní dýky, meče, pistole, pušky, a k jejímu obrovskému úžasu dokonce i malý kanón. V místnosti bylo docela chladno, protože oheň v krbu už dávno vyhasl, ale okny pronikaly dovnitř poslední odpolední sluneční paprsky. Když Diana přecházela od jedné vitríny k druhé, podpatky jí duněly na prkenné podlaze.

Daniel MacGregor mě dosadil na trůn, pomyslela si v duchu, když obdivovala italskou dýku s vykládanou rukojetí. Caine se ji snažil varovat chtěla si s ním o tom předešlý večer promluvit, ale nezůstali ani chvíli o samotě. A když pak přišel do jejího pokoje...

Nemohla se nechat přinutit lidmi, které sotva znala, k rozhodnutí, týkajícího se celého jejího dalšího života. Nikdy nepomyslela na to, že by se za Caina provdala. Nebo aspoň ne vážně, opravila se v duchu.

Manželství a děti to byly věci, o kterých si nikdy nedovolila uvažovat. Copak manželství neznamenalo vzdát se části svého vlastního já pro někoho jiného?

Manželství taky představovalo obrovské riziko důvěřovat někomu, že zůstane.

Ne, existoval jen jeden jediný člověk, na kterého se mohla absolutně spolehnout a tím byla ona sama. Uvědomila si to už kdysi dávno, když poznala bolest ztráty a strach z opuštěnosti. Nedopustí, aby se to opakovalo. "

Láska. Ne, nebudu na ni myslet, řekla si Diana rozhodně a zadívala se do vyhaslého krbu. Nebyla do Caina zamilovaná nechtěla, aby se to stalo. Ale zároveň cítila, že by nakonec city mohly zvítězit nad zdravým rozumem. A to ji děsilo.

Ale vždyť jsou to všechno jen samé teorie, snažila se uklidnit. Caine na ni nevyvíjel žádný nátlak. O nic ji nežádal, nedal jí žádný slib, ani od ní žádný nechtěl slyšet.

Je nesmysl dělat si kvůli tomu starosti, řekla si.

„Jsi tu sama, Diano?“ ozval se najednou něčí hlas ze dveří. Byl to Justin.

Usmála se na něj.

„Nemůžu se tohohle domu nabažit,“ řekla. „Připadám si tu jako v nějaké pohádce ze středověku. MacGregorovi jsou úžasní lidé.“

„Když jsem sem poprvé vešel, uvažoval jsem, jestli je Daniel MacGregor blázen nebo génius.“ Rozhlédl se kolem sebe po místnosti. „A ještě pořád jsem se nerozhodl.“

„Máš ho rád, vid’?“

Justin zvedl obočí nad tím vážným tónem. „Ano. Je to člověk, který vyžaduje silné city. Vlastně všichni,“ dodal zamyšleně. „Myslím, že jsem si to plně uvědomil, až když unesli Šerenu že jsou už deset let mojí rodinou. Přál bych si, aby tě potkalo totéž.“

Diana se zadívala na trochu zrezivělé brnění, stojící v rohu pokoje.

„Naučila jsem se být soběstačná.“

„A už ti to zůstalo,“ podotkl Justin tiše. „Nepřemýšlíš někdy až moc?“

Diana se prudce otočila. „Tak ty taky, Justine? Vzal sis do hlavy, že mě dáš dohromady s Cainem?“

V jeho očích zůstal klidný, velmi chladný výraz. „Zdá se, že jste se dali už dohromady sami, bez cizího přičinění.“

Chvilí oba mlčeli. Justin si strčil ruce do kapes a zkoumavě se na ni zadíval. Všiml si, že je rozčilená a taky trochu vyděšená.

„Nebyl jsem tu pro tebe, když jsi dospívala, Diano. Asi je teď už příliš pozdě hrát si na velkého bratra, ale slíbil jsem, že budu tvým přítelem.“

Nechala se od něj obejmout a položila mu hlavu na rameno. „Promiň. Je to pro mě těžké mám strach tě potřebovat.“

„Mě a kohokoli jiného, je to tak?“ zeptal se Justin, uchopil její obličej do dlaní a upřeně se na ni zadíval. I když mlčela, vyčetl jí odpověď z očí. „Je děsivé vidět tolik ze sebe samého v jiném člověku,“ zašeptal. „Diano, jsi do Caina zamilovaná?“

„Neptej se mě na to.“ Odtáhla se od něj a zvedla obě ruce, aby ho zarazila. „Neptej se mě na to,“ zopakovala ještě jednou.

„Dobře.“ Nečekal, že si o ni bude dělat starost. Ani že si bude připadat tak bezmocný. „Kdybych tě o to požádal,

vyprávěla bys mi o době, kdy jsi žila s tetou Adelaide? Pověděla bys mi o tom?“

Diana chtěla něco říct, ale pak si to rozmyslela. „Ne,“ odpověděla jen. „Ne, je to už za mnou.“

„Kdyby to bylo za tebou, mohla bys mi o tom povědět. Diano,“ pokračoval. „Nechci ti radit ani ti říkat, co bys měla dělat. Ale rád bych ti pověděl něco o sobě. Byl jsem zamilovaný do Sereny, ale neřekl jsem jí to. Nepřiznal jsem to ani sám sobě. Nikdy jsem nikoho nemiloval tebe, naše rodiče tohle všechno bylo už tak dávno. Vyznat jí lásku pro mě bylo tou nejtěžší věcí, kterou jsem kdy v životě udělal. Někteří lidé to dokážou snadno. Ale my mezi ně nepatříme.“ „A co Rena?“ zeptala se Diana. „Pro ni to bylo snadné?“

„Určitě snazší než pro mě.“ S úsměvem se posadil na opěradlo křesla a zapálil si cigaretu. „Hodně se podobá svému otci víc než kdokoli jiný. Trvalo jí docela dlouho, než si to připustila, ale když za mnou přijela do Atlantic City, byla už rozhodnutá, že budeme spolu. Danielův plán skvěle vyšel.“

„Danielův plán?“

Justin vyfoukl obláček kouře a rozesmál se. „Chytře nás dal dohromady koupil mi jízdenku na výletní loď, na které Serena pracovala. Předě mnou se o tom samozřejmě nezmínil. A jí taky neřekl, že bude na palubě jeden jeho přítel. Spoléhal na vzájemnou přitažlivost nebo na osud, jak on tvrdí.“

„Osud,“ zamumlala Diana a nepatrně se usmála. „Ten starý ďábel.“

„Mírně řečeno.“ Justin se na ni zadíval. „Víš, jak dostat to, co chce. Všichni MacGregorovi to vědí. A,“ dodal pomalu, „stejně tak i ty a já – jakmile si přiznáme, co opravdu chceme.“

Justin vstal a dal jí ruku kolem ramen. „Ale teď pojďme za ostatními, nebo za námi Daniel pošle pátrací četů.“

Caine byl jiný. Diana to okamžitě vycítila.

Nejdřív ji napadlo, jestli to nějak nesouvisí s případem Virginie Dayové. Následující týden měl začít proces a Diana

věděla, že se snažil vytáhnout ze své matky maximum informací o doktoru Francisi Dayovi.

Navenek vypadal Caine uvolněně smál se se svou rodinou, dobíral si sestru. Ale něco se s ním dělo. Několikrát během dne ho přistihla, jak se na ni upřeně dívá jako kdyby ji viděl poprvé a nepracovali spolu a nebyli si tak blízcí, jak jen muž se ženou můžou být.

Caine se změnil a kdyby k sobě byla upřímná, musela by si přiznat, že si to poprvé uvědomila, když se s ní předešlou noc miloval. Bude muset být hodně opatrná.

Daniel spokojeně trůnil v křesle a kolem sebe na podlaze měl rozložené dary. „Je to aspoň malá kompenzace za to, že mi přibyl další rok.“

„Samozřejmě, že to nemá nic společného s radostí z otvírání dárků,“ podotkla Serena pobaveně a položila si bosé nohy na konferenční stůlek.

„Jednou ze strastí mého života jsou neuctivé děti,“ řekl Daniel Dianě s povzdechem.

„Prokleté rodičovství,“ podotkla. Zнала se s ním teď už natolik dobře, že si mohla dovolit hrát tuhle hru.

„Křičí na mě, dokonce mi i vyhrožují,“ postěžoval si.

„Jsem dojatá k slzám,“ řekla Serena.

„Vzhledem ke tvému stavu jsem ochotný tu poznámku přejít bez komentáře.“ Daniel na ni vrhl přísný pohled. „Ale nemysli, že jsem zapomněl, jak jsi na mě křičela, protože jsem koupil tvému manželovi lístek na tu ztracenou loď. Křičela na mě,“ zopakoval a obrátil se k Dianě. „A zničila mi polovinu mých nejlepších doutníků.“

„Doutníky?“ podotkla Anna mírně.

„Ty staré, které tam jen tak ležely,“ řekl rychle.

„Určitě muselo být obtížné vychovávat tři... nezbedné děti.“ Diana cítila, jak jí Caine varovně stiskl ruku, ale nenechala se zastrašit.

„O tom bych ti mohl dlouho vyprávět...“ usmál se Daniel nostalgicky a potřásl hlavou. „Tenhle,“ řekl a ukázal prstem na Caina, „nám nedopřál ani chvilku klidu, vid', Anno?“ Ale hned pokračoval, aniž by své ženě dal příležitost cokoli říct. „Jako kluk to byl pěkný darebák, a potom zase samá děvčata. Pravidelná přehlídka,“ podotkl Daniel pyšně.

„Přehlídka,“ zopakovala Diana. Otočila se, aby se usmála na Caina, ale zjistila, že se na ni zase dívá tím svým zvláštním pohledem.

Najednou uchopil její obličej do dlaní. „Teď jsme oba dospělí,“ zašeptal a pak ji dlouze políbil.

Daniel se pobaveně usmál, ale Diana byla celá zmatená a v rozpacích.

„Nevyzkoušela jste ještě naše piano, vid'te, Diano?“ zeptala se Anna klidně.

„Cože? Promiňte?“ Diana se na ni zadívala a okamžitě si všimla chápavého výrazu v jejích očích, plných porozumění.

„Piano,“ zopakovala. „Hrajete na něj, vid'te?“

„Ano.“

„V poslední době si k němu málokdo sedne. Nechtěla byste nám něco zahrát, Diano?“

„Samozřejmě.“

S úlevou vstala a zamířila k němu.

„Moc na ty děti tlačíš, Danieli,“ řekla Anna tiše.

„Já?“ Vrhł na ni nevěřící pohled. „To je nesmysl. Všichni vidí, že jsou “

„Proč je nenecháš, aby si to uvědomili nejdřív sami?“

Když se Diana posadila a začala listovat notami, oba zmlkli.

Byla za to rozptýlení vděčná. Bylo pro ni jednodušší zůstat navenek klidná, když se mohla nějak zaměstnat. A hraní jí nedělalo žádné problémy díky mnoha letům soukromé výuky a lásce k hudbě.

Hrála na klavír vždycky ráda taky proto, že přitom mohla přemýšlet o všem, co ji trápilo, a vyjádřit hudbou své pocity.

Co to Caina napadlo, že ji políbil? Diana nebyla zvyklá na podobné veřejné projevy náklonnosti a nebyly jí ani moc příjemné. Ale s obyčejným polibkem by se snad nějak vyrovnala.

Ale nebylo v tomhle Cainově gestu něco majetnického? uvažovala v duchu.

Možná, že si jen Danielovy intriky brala příliš osobně. A taky Justinovy nečekané otázky.

Proč by měla mít dneska dojem, že na ni tlačí, když včera nic podobného necítila?

Včera večer... nezačalo to všechno včera večer?

Zvedla oči od kláves a setkala se s Cainovým upřeným pohledem. Vypadá zamyšleně, napadlo hned Dianu a svraštila obočí. To pro něj rozhodně nebylo obvyklé. Ani to zvláštní napětí, které z něj vyzařovalo. Že by se něco přes noc změnilo, aniž by si to uvědomila?

Možná, že by bývalo bylo lepší, kdybych sem vůbec nejezdila, napadlo Dianu. Neměla se nechat okouzlit výstřednostmi téhle rodiny, jejich vzájemnou blízkostí a přátelstvím. Možná, že nebylo moudré vidět Caina v tomhle prostředí daleko od Bostonu, kanceláře a jejího vlastního bytu.

Kdyby nebyla opatrná, mohla by nakonec úplně zapomenout na své vlastní cíle a pravidla, která si stanovila.

Na prvním místě v jejím žebříčku byl úspěch. Muselo tomu tak být, pokud chtěla ospravedlnit všechna ta léta, kdy tancovala, jak ostatní pískali. A Diana věděla, že úspěch je nenasytný bůh, který vyžaduje soustavnou ostrážitost. Aby ho získala, a hlavně si ho udržela, bude muset vyvinout hodně úsilí.

Když si Diana vybrala studium práv, uzavřela sama se sebou dohodu. Nedopustí, aby se cokoli postavilo do cesty její kariéry. Žádné osobní komplikace.

Její pohled znovu zalétl ke Cainovi. Pociťovala ve svém nitru čím dál větší napětí.

Copak si od začátku neříkala, že když si ho pustí moc blízko k tělu, všechno se jí vymkne z rukou? Věděla to, a přesto sama sebe přesvědčila, že jejich vzájemný vztah ji nemůže připravit o zdravý rozum, a nemůže způsobit, že nakonec city zvítězí nad logikou.

Byla to pýcha, co ji přimělo přijmout tu výzvu? Vášně? Sotva na tom záleželo. Jednoduše ji přijala a teď byla nucena vypořádat se s jejími důsledky.

Proč jsem se do toho nechala zaplést? uvažovala v náhlém záchvatu paniky. Měla přece svůj život přímou cestu, po které právě vykročila. Kam se poděly všechny ty sliby, které si dala? Místo nich teď myslela na to, jak úžasně něžný k ní Caine byl, když za ní včera večer přišel.

Diana dohrála a uvědomila si, že se jí chvějí ruce.

„Bylo příjemné vás poslouchat,“ podotkl Daniel a pak si povzdychl. „Může něco přinést muži větší uspokojení než krásná žena a píseň?“

Caine zdráhavě odtrhl oči od Diany a vrhl chladný pohled na svého otce. „Měl jsi v úmyslu přežít až do svých příštích narozenin?“ zeptal se sladce.

„Co je to za řeči?“ vybuchl Daniel, ale pak se zarazil.

Dneska toho pro ty dva už udělal dost... a znal cenu strategického ústupu. „Otevřeme ještě jednu láhev šampaňského a dáme si koláč,“ prohlásil. „Caine, přilož do krbu, než půjdeš za námi.“

Když rodina vyšla ven z pokoje, Serena zamířila k pianu a stiskla Dianě ruku. „Do všeho se plete,“ zašeptala, „ale má dobré srdce.“

Když zůstala Diana sama, vstala a zadívala se na Caina, jak dává dřevo do krbu. Napětí v ní ještě víc zesílilo.

„Dáš si koláč?“ zeptal se Caine, ale zůstal k ní otočený zády.

„Ne, děkuju.“ Diana sepjala ruce a v duchu si přála, aby byli zpátky v Bostonu. Nebyla by si tam sebou daleko jistější?

„A něco k pití?“ To je ale směšně zdvořilá konverzace, pomyslel si Caine a obrátil se k ní.

„Ano.“ Navlhlčila si vyprahlé rty a v duchu se snažila najít nějaké bezpečné téma k hovoru.

„Získal jsi od své matky o tom případu Dayové všechny informace, které jsi potřeboval?“

„Jen jsem si ověřil, jaký má Francis Day charakter.“ Caine nalil z karafy do skleničky víno. „Byl pod ní totiž jako začínající lékař na práci v Bostonské všeobecné. Ale žádnou z těch informací nemůžu použít u soudu.“

Když Caine podal Dianě pití, dotkl se zlehka její ofinky jako to dělával skoro vždycky. Když ucukla, překvapeně na ni pohlédl, ale nic neřekl.

„Vždycky pomůže, když člověk získá objektivní pohled před soudním procesem.“

„A já teď taky stojím před takovým soudem, Diano?“

Podívala se na něj. „Nevím, co tím myslíš.“

„Ale víš.“ Přistoupil k ní a něžně ji políbil. Okamžitě vycítil, že se mu brání. Zvedl obočí. „Ano, zdá se, že jsem. Ale nemůžu prosit o milost, když si nejsem jistý, z čeho jsem obviněný.“

„Nebud' směšný,“ řekla Diana nervózně a rychle se napila.

„Nevyhýbej se odpovědi,“ podotkl Caine klidně.

„Přestaň na mě naléhat, Caine.“

Sklopil oči a zadíval se upřeně do své sklenky s vínem, ale nenapil se. „V jakém směru?“

„Nevím ve všech směrech.“ Prohrábla si rukou vlasy a odešla od něj. „Mluvme o něčem jiném. Nechci se s tebou hádat.“

„A to teď děláme?“ Napil se a pak postavil skleničku na stůl. „Jestli tomu tak je, udělejme to aspoň pořádně. Máš právo prvního výstřelu.“

„Já o něj nestojím.“ Rozzlobeně se k němu otočila. „Nechci stát v pokoji tvých rodičů a střílet na tebe.“

„Ale kdybychom byli někde jinde, udělala bys to.“

„Ano já nevím. Caine, nech mě o samotě!“

„Nenechám,“ řekl zlověstně klidným tónem. „Chci vědět, proč se ode mě odtahuješ.“

„Já nic takového nedělám. Jen si něco namlouváš.“ Nervózně usrkla vína a znovu se k němu otočila zády.

Když jí položil ruku na rameno, ucukla a v duchu se za to okamžitě proklínala.

„Neodtahuj se,“ zamumlal Caine a snažil se nevnímat tu zvláštní, tupou bolest ve svém srdci. „Jak tomu tedy říkáš?“

„Podívej, je už pozdě jsem unavená.“ Diana zoufale hledala nějakou výmluvu. „Caine...“ S povzdechem od něj znovu ustoupila stranou. „Prosím tě, netlač na mě teď.“

„To si myslíš, že dělám, Diano? Tlačím na tebe?“

„Ano, zatraceně! Ty, tvoje rodina, Justin všichni!“ Odložila skleničku a opřela si dlaně o stůl. Věděla, že reaguje přehnaně, ale nedokázala se ovládnout.

„Caine, nemůžeme to teď nechat být?“

„Ne.“ Chtěl k ní jít, ale její nezvyklá odtažitost mu v tom zabránila. „Nemám v úmyslu na tebe tlačit, Diano,“ řekl tichým, zlověstně klidným hlasem. „Ale mám dojem, že některé věci by bylo lepší vyjasnit hned.“

„Proč?“ vybuchla. „V Bostonu jsme žádné problémy neměli.“

„A teď je máme?“

„Nevyslychej mě, Caine.“

„Máš proti té otázce nějaké námitky?“

„Hrozně mě rozčiluje, když se takhle chováš.“

Strčila si ruce do kapes sukně a rozhlédla se kolem sebe.

„Od té doby, co jsem sem přijela, si připadám doslova jako pod mikroskopem. Možná, že jsi mi měl říct předem, že jsem

na prvním místě na seznamu tvého otce, pokud jde o vhodnou partnerku pro jeho druhého syna.“

„Můj otec s námi dvěma nemá nic společného, Diano. Omlouvám se za jeho nedostatek taktu, ale necítím se za něj zodpovědný.“

„Já nestojím o tvoji omluvu,“ odsekla. „Ale bylo by mnohem lepší, kdybych na všechno byla připravená. Zatraceně, já ho mám ráda i celou tvoji rodinu. Ale nelíbí se mi ty kradmé, spekulativní pohledy a nevyřčené otázky.“

„Co bys chtěla, abych s tím udělal?“

„Já nevím. Nic,“ řekla upřímně. „Ale vadí mi to.“

„Napadlo tě někdy, že ani já o ně nestojím?“ zeptal se jí, i když k němu zůstala obrácená zády. „Co když ani mě netěší, když mi někdo zasahuje do života, i když to myslí dobře?“

„Je to tvoje rodina,“ odsekla. „Musíš na tohle všechno být mnohem víc zvyklý než já. Já jsem strávila dvacet let tím, že jsem žila, jak mi to teta naplánovala. A teď nebudu totéž dělat zase pro někoho jiného.“

„K čertu s tvou tetou!“ vybuchl Caine. „I se všemi ostatními. Co chceš ty, Diano? Proč to jasně neřekneš?“

„Já nevím, co chci!“ vykřikla a samotnou ji tfl slova šokovala. „Věděla jsem to včera, ale teď,.. Zatraceně, Caine, neumím si s tím poradit. Nedokážu se vyrovnat s tím, když se mi někdo plete do soukromí ať je to tvůj otec, můj bratr nebo kdokoli jiný. Je to můj život, a chci si o něm rozhodovat sama.“

„Neumíš si s tím poradit,“ podotkl, smutně se usmál, dopil víno a pak řekl: „A jak si poradíš s tím, že jsem do tebe zamilovaný?“

Diana na něj ohromeně zírala a měla dojem, jako kdyby se jí na okamžik úplně zastavilo srdce.

Hleděli jeden na druhého, oba bledí, s očima potemnělýma hněvem. Nebo přemírou citu?

Jak k tomu proboha mohlo dojít? Uvažoval v duchu zoufale. A co s tím teď udělají?

„Zdá se, že nejsi zrovna moc nadšená.“ Caine sáhl po karafě s vínem, rozzlobený sám na sebe.

S předstíraným klidem si nalil brandy. Copak mohl tušit, že mu její mlčení způsobí takovou bolest? Bože! Čekal přes třicet let, než řekl nějaké ženě takhle slova, a jeho vyznání zůstalo bez odpovědi. Pociťoval ve svém srdci zoufalou prázdnotu.

Diana na okamžik zavřela oči, než se trochu vzpamatovala. „Nevím, co ti na to mám říct ani jak si s tím poradit,“ zašeptala. „Pro tebe je to snazší. Měl jsi jiné ženy“

„Jiné ženy?“ vybuchl. Všimla si, že to v něm vřel zlostí. Když udělal krok směrem k ní, instinktivně před ním zacouvala. „Jak mi něco takového můžeš teď říct? Co mám udělat, abych napravil něco, co se stalo dávno předtím, než jsem tě vůbec poznal? A proč bych to k čertu vůbec měl dělat?“

Popadl ji za ramena a zaryl jí prsty do kůže.

„Zatraceně, Diano, řekl jsem, že tě miluju. Já tě *miluju*.“

Sklonil hlavu a hladově, drsněji políbil jako kdyby se tím chtěl zbavit bolesti, kterou mu způsobila.

„Děsíš mě,“ vykřikla Diana a ucukla před ním. V očích měla slzy. „Už od začátku z tebe mám strach,“ řekla tiše. „Jsi tím, čemu jsem se vždycky vyhýbala. Nemůžu teď riskovat, rozumíš? Celý život jsem se řídila tím, co chtěli ostatní. Udělej tohle, zapadni do téhle šablony a budeš v bezpečí. Teď jsem konečně našla sama sebe a nechci se zase snažit splňovat očekávání druhých!“

„Já po tobě nic takového nežádám,“ odsekl. „Nikdy jsem nechtěl nic jiného, než abys byla sama sebou.“

Byla to pravda, a právě to ji děsilo.

„Jak mám vědět, jestli se mnou zůstaneš? Kdybych tě milovala, jakou bych měla jistotu, že se jednou neobjeví někdo

jiný a ty jednoduše neodejdeš? Ted' umím být sama. Naučila jsem se to. Ale nesnesla bych, kdyby mě někdo zase opustil.“

Caine jen stěží ovládl hněv. „Žádal jsem tě už několikrát, abys mi důvěřovala. Nejsem to já, kdo tě děsí, Diano. Jsou to duchové, a tvoje pochybnosti v sebe samu.“

Zoufale se bránila slzám. „Nemůžeš mi rozumět. Nikdy jsi nic neztratil.“

„Takže máš v úmyslu radši prožít život bez lásky, protože se bojíš riskovat, že bys ji mohla ztratit?“ Upřeně na ni pohlédl. „Netušil jsem, že jsi takový zbabělec.“

„Vyberu si sama, v čem chci riskovat,“ odsekla dotčeně. „Ale nedopustím, aby mi někdo ublížil. A nedám v sázku vlastní kariéru“

„Proč automaticky předpokládáš, že ti ublížím? A co má proboha tvoje práce společného s tím, že tě miluju? Mám přece stejnou profesi a tytéž požadavky. Kdo po tobě chce, aby sis vybrala mezi láskou a zaměstnáním?“

„Co tady děláš, Caine? Vypili jsme už skoro celé šampaňské a...“ Když Serena vešla do dveří, zarazila se. Rozpačitě se zadívala z Caina na Dianu a zase zpátky. Okamžitě pochopila, že se mezi nimi něco děje. „Promiňte,“ řekla tiše. „Řeknu všem, že přijdete později.“

„Ne.“ Diana se obrátila ke Cainově sestře. „Jen jim pověz, že jsem trochu unavená. Půjdu teď nahoru do svého pokoje.“ A aniž by se ohlédla, rychle vyšla ven z místnosti.

Caine se za ní mlčky díval, pak se otočil a vzal do ruky karafu s brandy.

„Caine, je mi to moc líto. Zdá se, že jsem nemohla vtrhnout dovnitř v nevhodnější dobu.“

„Na tom nezáleží. Řekli jsme si všechno, co jsme chtěli.“

„Caine... potřebuješ si popovídat, nebo chceš být sám?“ zeptala se tiše, když si všimla jeho kamenného výrazu.

„Potřebuju se hlavně napít,“ odpověděl a odnesl si karafu i se skelníčkou ke stolu.

„Jsi do Diany zamilovaný?“

„Ano,“ řekl a symbolicky jí připil na zdraví.

Serena se posadila vedle něj. „A nejradši bys ji zavraždil.“

„Přesně tak.“

„Nevím, co se tady dneska večer stalo, ale “

„Řekl jsem jí uprostřed takové menší výměny názorů, že ji miluju. Ale zřejmě jsem si k tomu nevybral zrovna nejlepší dobu.“

„Udělám teď něco, co sama z hloubi duše nenávidím,“ řekla Serena s povzdechem.

„A to?“

„Pokusím se ti poradit.“

„Tohle je můj problém, Reno. Vyřeším si ho sám.“

„Mlč.“ Vzala mu karafu z ruky a postavila ji na stůl. „Dej jí trochu prostoru a času. Tebe není jednoduché milovat ani za nejlepších okolností. Měla bych to vědět.“

„Vážím si tvého doporučení.“

„Caine, v Dianině životě se hrozně rychle změnila spousta věcí. Je to žena, která potřebuje dělat rozhodnutí jedno po druhém aspoň si to myslí.“

S trpkým úsměvem se opřel na židli. „Vždycky jsi uměla každého správně odhadnout, Reno. Byla bys skvělý právník.“

„V mojí profesi se mi tahle schopnost taky hodí.“ Vzala ho za ruku. „Netlač na ni, Caine. Dopřej jí čas.“

„Možná, že jsem jí zatlačil už příliš daleko.“ S povzdechem zavřel oči. „Můj bože, tolik to bolí.“

Serena si zoufale přála, aby ho mohla utěšit, ale přinutila se to neudělat. „Láska musí bolet, to je pravidlo číslo jedna. A teď jdi spát,“ nařídila mu přísně. „Ráno je moudřejší večera.“

Caine zase otevřel oči. „Zatraceně, já tu sedím a poslouchám rady své mladší sestry.“

„Za chvíli ze mě bude matka,“ podotkla Serena s úsměvem a pohládila si ještě úplně ploché břicho.

„Cha!“ vybuchl Caine úplně stejně, jako to dělával jejich otec.

„Jdi spát,“ vyzvala ho Serena znovu. Když se k tomu neměl, vstala a zvedla ho ze židle.

„Ty jsi vždycky bývala hrozně panovačná a do všeho jsi strkala nos,“ řekl Caine, když spolu vyšli ven na chodbu. „Ale přesto jsem tě nikdy nepřestal mít rád.“

„To je dobře.“ Serena se na něj usmála. „Protože já tě mám taky moc ráda.“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Diana zůstala otupěle sedět v soudní síni. Ruce, kterými svírala aktovku, byly ledově studené.

Věděla, že se musí vzpamátovat vyjít ven, nasednout do auta a jet domů. Ale nějak cítila, že kdyby teď vstala, podlomily by se jí nohy. Proto zůstala strnule sedět a čekala, až ten pocit přejde.

Rozum jí říkal, že se chová jako blázen. Měla by si připadat báječně vlastně by měla oslavovat. Vyhrála.

Chad Rutledge byl volný, soud ho zprostil viny. Otec Beth Howardové bude obviněný z křivého svědectví. A stejně tak i Beth, dodala si Diana v duchu, když se zadívala na prázdnou lavici svědků. Nebylo pravděpodobné, že by to děvče bylo odsouzené, když všichni viděli, že to byl strach, co ji přimělo lhát. A všichni taky byli svědkem toho, jak se při výsledku nakonec úplně zhroutila.

Ne, pomyslela si Diana s bolestí v srdci, neodsoudí ji, když všichni viděli, jak ji ona, obhájkyň Diana Bladeová, skoro roztrhala na cucky, aby ji přiměla říct pravdu.

Diana ještě slyšela ozvěnu svého vlastního hlasu v teď už ztichlé soudní síni chladnou, vyčítavou, nemilosrdnou. A viděla před sebou bledou, jemnou tvář Beth Howardové těsně před tím, než se s hysterickým pláčem ke všemu přiznala. A

taky slyšela Chadův hlasitý, hněvivý požadavek, aby Beth nechala na pokoji.

Když se soudní síň vyprázdnila, Diana tam zůstala, aby se vyrovnala se svým vítězstvím a cenou, kterou za něj bylo nutné zaplatit.

Ještě nikdy si nepřípadala víc osamělá a ztracená. Chtělo se jí plakat, ale zoufale se tomu bránila. Byla přece profesionál.

Bože, tolik by teď potřebovala mít u sebe Caina. Diana zavřela oči.

Neměla právo používat ho jako záchranný pás, když cítila, že se topí.

Přestože od té doby uběhly už víc než dva týdny, ještě pořád v duchu viděla ten výraz v jeho očích, když proti ní stál v pokoji svých rodičů.

Ublížila mu a teď se k sobě chovali jako dva úplně cizí lidé. Pokaždé, když se Diana snažila sama sebe přesvědčit, že je to tak pro oba nejlepší, vzpomněla si, jak smutně se na ni díval, a její srdce zaplavil příval citu, který v sobě okamžitě vyděšeně potlačila.

Láska. Nemohla si dovolit ho milovat. Nesměla riskovat. Bylo by nejlepší, kdyby si našla jinou kancelář, nejradši někde mimo Boston.

Chceš utéct? posmíval se jí vnitřní hlas. Diana s povzdechem sklopila hlavu. Ano, napadlo ji to. Kdyby utíkala dost rychle, třeba by se jí podařilo Cainovi utéct. Ale sama před sebou ne. A kdyby k sobě byla upřímná, musela by si přiznat, že právě o to se snaží.

Kdy ho začala milovat? Když jí projevil tolik něhy a porozumění po jejím prvním setkání s Justinem. Nebo možná na té zasněžené pláži, když ji přiměl se smát a pak po něm zoufale toužit. Věděla, že se to stalo, ale nechtěla si to připustit. Pokaždé, když se její city začaly hlásit o slovo, vši silou je v sobě potlačila. Ze strachu.

Rozhlédla se znovu po prázdné soudní síni a pak pomalu vstala.

Když vyšla ven, už se stmívalo. Na obzoru se objevily mraky. Nepatrně se prodlužující den byl zatím jedinou známkou jara, protože jinak foukal ostrý vítr a holé větve stromů byly pokryté tenkou vrstvou ledu.

Diana uviděla Chada, jak sedí dole pod schody. Na okamžik zaváhala. Nebyla si jistá, jestli v sobě má dost síly na konfrontaci. Ale pak narovнала ramena a sešla k němu dolů.

„Chade.“

Zvedl hlavu, chvíli se jí upřeně díval do obličeje a pak vstal.

„Čekám na vás.“

„Všimla jsem si.“ S nenuceností, kterou v sobě necítila, si vyhrnula límec u kabátu. „Měl jste počkat uvnitř.“

„Potřeboval jsem na vzduch.“ Strčil si ruce do kapes a znovu na ni pohlédl. „Nedovolí mi vidět se s Beth.“

„To je mi líto.“ Snažila se nedat najevo žádný cit ani únavu. „Zařídím, abyste se s ní mohl sejít zítra.“

„Nevypadáte moc dobře,“ řekl najednou.

Diana se usmála. „Díky.“ Když se otočila a chtěla odejít, chytil ji za ruku.

„Slečno Bladeová...“ Rozpačitě ji pustil. „Měla jste to tam se mnou asi těžké, vidíte?“

„To patří k věci, Chade. Netrapte se tím.“

„Když jsem viděl Beth...“ Tiše zaklel a pak se na chvíli odvrátil stranou. „Nemohl jsem se na ni dívat, když se tam rozplakala. Nenáviděl jsem vás za to, že jste ji k tomu přinutila. Když jsem vyšel ven, abych tu na vás počkal, měl jsem toho hodně na srdci.“

Diana sevřela pevně aktovku a snažila se připravit na to, co neodvratně muselo přijít. „Tak do toho.“

Nervózně se usmál a znovu se k ní otočil. „Měl jsem čas nad vším se pořádně zamyslet.“ Vytáhl cigaretu a sirky. Diana si všimla, že se mu ruce tentokrát ani trochu netřesou. „Teď

vám chci říct něco jiného, slečno Bladeová.“ Vyfoukl obláček kouře a pak se na ni znovu podíval. „Zachránila jste mi život a myslím, že i Beth. Chtěl bych vám poděkovat.“

Diana užasle zírala na ruku, kterou k ní natáhl. Chvíli jí trvalo, než se vzpamatovala natolik, aby mu podala svou. Pevně ji stiskl.

„Tam uvnitř jsem nedokázal myslet na nic jiného, než že jí ubližujete. Ale tady venku jsem začal uvažovat o té studené, vlhké cele a o tom, jaké by to asi bylo strávit v ní příštích dvacet let. Nevíte, jak je příjemné sedět tady venku a vědět, že už nikdo nepřijde, aby mě zavřel zpátky do klece.“

Když se mu začal chvět hlas, několikrát polkl. „Musel jsem to pro ni udělat, ale myslím, že nakonec bych ji asi začal nenávidět. A ona... jak by mohla žít s pocitem, že se dopustila takové lži? Beth by to nezvládla. Vím to.“

„Brzy to bude mít za sebou.“ Diana vzala jeho ruku do dlaní. Mám být objektivní? pomyslela si v duchu. Jen robot by zůstal chladný a nestranný, když se na něj někdo takhle dívá se srdcem na dlani. Potřeboval jí vyjádřit svou vděčnost, ale taky utěšit. „Nikdo nemůže odsoudit Beth za to, že měla strach.“ „Kdyby kdyby přece jen musela k soudu, pomůžete jí?“

„Ano. Jestli bude chtít. Ale bude tam mít přece vás.“

„Ano. Hned se s ní ožením. K čertu s penězi, nějak si už poradíme.“ Poprvé se usmál. „Víte, vždycky jsem si myslel, že musím nejdřív něco dokázat. Beth, sobě, celému světu. Je to zvláštní, ale teď se mi to už nezdá vůbec důležité.“

Diana se na něj upřeně zadívala a pak potřásla hlavou. „Ne,“ řekla zamyšleně. „Mám dojem, že takhle uvažují jen blázni.“

„Nebude to snadné, protože Beth musí ze všeho nejdřív dokončit školu.“ Znovu se usmál, jak kdyby to pro něj byla nová výzva. „Ale budeme spolu, a to je nejdůležitější.“

„Ano. Chade...“ Svěsila ruku. „Stojí to za to? To riziko a bolest?“

Zaklonil hlavu a nadechl se svěžího večerního vzduchu. „To bych řekl, že to za to stojí.“ Znovu na ni pohlédl a vesele se usmál. „Přijdete na svatbu, slečno Bladeová?“

„Ráda.“ Opětovala jeho úsměv a pak ho políbila na tvář. „Ano, přijdu na vaši svatbu, Chade. A teď běžte domů. Svoje děvče uvidíte zítra.“

Diana zamířila pomalu k autu. Uvědomila si, že se z ní najednou úzkost úplně vytratila. Ten výraz v Chadových očích, plný naděje a odhodlání, ji přiměl začít věřit. Když budou na všechno dva, dokážou to. Copak to neříkal? uvažovala v duchu, když se rozjela ven z parkoviště.

A co ty? zeptala se sama sebe. Taky sebereš odvahu riskovat?

Slyšela v duchu znovu Justinův hlas, jak jí říká, že někteří lidé přijmou lásku snadno, ale oni k nim nepatří. Pak si vzpomněla na Caina, jak jí řekl, že ji miluje, a žádal ji, aby mu důvěřovala. A taky slyšela svůj vlastní hlas, jak mu odpovídá, že nebude riskovat, že by znovu zůstala sama.

A co teď? Copak nejsem sama? Osamělá, zmučená láskou a touhou. Ale přesto dopustí, aby starý strach ti duchové, jak je Caine nazval ovládl její život. Porušila tak nejdůležitější slib, který si kdy dala. Že se z ní stane Diana Bladeová. Že bude konečně sama sebou.

Měla v úmyslu jet domů, ale najednou zjistila, že se ocitla před vchodem do kanceláře. Přivedl ji sem instinkt?

Všimla si, že tu má Caine zaparkované auto. Okamžitě znervózněla.

Co mu řekne? Asi by bylo nejlepší jet domů a počkat, až si všechno pořádně promyslí.

Ale i když si tohle všechno v duchu říkala, vystoupila bezděčně z auta.

Všimla si, že se v jeho kanceláři svítí. Zřejmě pilně pracuje na případu Dayové, řekla si. Ale proces by měl být už skoro u konce. Diana se toho o něm dozvěděla víc z tisku než od

Caina. Za poslední dva týdny spolu prohodili sotva pár slov. Co mu teď řekne?

V přízemí byla tma a ticho. Když za sebou zavřela dveře, hlasitě zavrzaly.

Zadívala se nahoru do prvního patra a vyklouzla z kabátu. Načasovala jsem si to asi špatně, pomyslela si, ale odhodlaně vykročila nahoru po schodech.

Dveře do Cainovy kanceláře byly otevřené. Diana slyšela praskat oheň v krbu. Zůstala váhavě stát na prahu a dívala se na Caina, sedícího za stolem.

Hlavu měl skloněnou nad stohem papírů. Sako i kravatu přehodil přes opěradlo židle a měl na sobě jen rozepnutou černou vestu a košili, u krku rozhalenou. V popelníku doutnala cigareta.

Prohrábl si roztržitě vlasy a natáhl ruku po šálku s kávou.

Bože, vypadá tak unaveně, pomyslela si. Jako kdyby už několik dní pořádně nespal.

Najednou tiše zaklel a přejel si rukou po obličeji.

Diana udělala krok dovnitř. „Caine?“

Trhl sebou. Okamžik na ni zíral očima potměnlýma touhou. Ale rychle se ovládl.

„Diano,“ řekl chladně. „Nečekal jsem, že se ještě dneska večer vrátíš.“

Možná, že se zmýlila. Třeba to bylo jen překvapení, co spatřila v jeho očích. Měla toho tolik na srdci, ale najednou úplně ztratila řeč.

„Chad Rutledge byl zproštěný viny,“ řekla jen. Na nic jiného se nezmohla.

„Gratuluju.“

Opřel se na židli a zadíval se na ni. Bylo by možné, že je ještě krásnější než včera? napadlo ho a do jeho nitra se znovu vkradla bolest. Měl pocit, že snad zešílí, když ji takhle bude vídat den za dnem, milovat ji a přitom vědět, že jeho lásku nebude nikdy opětovat.

„Bylo to dost ošklivé,“ řekla po chvíli napjatého ticha. „Nejsem zrovna moc hrdá na způsob, jakým jsem jednala s Beth Howardovou na lavici svědků.“

Caine několikrát zatnul ruku v pěst a zase ji povolil. Její zranitelnost ho vždycky ničila.

„Chceš něco k pití?“

„Ne, já vlastně ano,“ rozhodla se impulzivně. „Ano, dala bych si.“ Šla k baru, našla tam karafu a nalila si její obsah do skleničky, aniž by měla tušení, co to je.

Neprobíhá to, jak by mělo, uvažovala v duchu. Všechna slova, která mu chtěla říct, jí uvízla v krku.

Pochybuje o sobě. Neřekl jí, že právě ty věčné pochybnosti ji umoří? Jako obvykle, měl naprostou pravdu.

A teď se jí to stalo znovu. Nevěděla, jestli dokáže najít ta správná slova, aby mu řekla, že chce udělat to, o co ji žádal už skoro od samotného začátku. Důvěřovat mu.

Navlhčila si jazykem vyprahlé rty a snažila se ze sebe aspoň trochu setřást napětí. „Máš s případem Dayové nějaké problémy?“

„Ne. Proces je vlastně už skoro u konce.“ Usrkl si kávy a zjistil, že je studená a hořká. Ale naprosto to vyhovovalo jeho náladě. „Trestní stíhání nebylo nakonec tak složité, jak jsem čekal. Dneska Ginnie svědčila. Byla tvrdá, nesympatická a působila naprosto věrohodným dojmem. Ani při křížovém výslechu nebylo možné nijak zpochybnit její výpověď.“

„Takže jsi si více méně už jistý výsledkem?“

„Virginia Dayová bude osvobozena,“ řekl klidně. „Ale neujde spravedlnosti.“ Když se Diana zatvářila zmateně, odložil kávu stranou a vstal. „Podle zákona bude volná, ale veřejnost se na ni bude dívat jako na zkaženou bohatou ženskou, která zavraždila manžela a prošlo jí to. Můžu ji dostat ven z vězení, ale rehabilitovat ji nedokážu.“

„Jeden právník, kterého obdivuju, mi kdysi řekl, že obhájce si musí uchovat objektivitu.“

Caine se na ni zadíval a pak pokrčil rameny. „Co o tom k čertu mohl vědět?“

Diana odložila skleničku a šla k němu. „Co kdybych ti koupila něco k pití a k večeři?“

Potřeboval se jí dotknout. Stálo ho skoro nadlidské úsilí, aby v sobě tu touhu potlačil.

Odmítnutí. Představa, že by mu musel znovu čelit, ho přiměla nasadit masku lhostejnosti. „Ne.“ Vrátil se zpátky ke stolu. „Mám ještě hodně práce.“

„Dobře. Podívám se, co je dole v ledničce.“

„Ne.“

To jedno ostré slovo ji zastavilo. S bolestí v srdci udělala krok zpátky. Otočila se a chvíli se dívala do okně v krbu, dokud si nebyla jistá, že až promluví, nebude se jí chvět hlas.

„Chtěl bys, abych odešla, je to tak?“

„Už jsem ti řekl, že mám práci.“

„Mohla bych počkat.“ Začala si nervózně pohrávat s mosaznou rukojetí pohrabáče, aby se nějak zaměstnala. „Mohli bychom si dát pozdní večeři u mě.“

Zadíval se na ni na její štíhlou, svůdnou postavu ve vlněném kostýmu. Nabízela mu možnost vrátit se zpátky k tomu, co tak rád dělal se všemi ženami předtím. K zábavě a hrám bez komplikací. Ale teď o to najednou vůbec nestál. S povzdechem sklopil oči.

Bože, kolikrát v uplynulých dvou týdnech na ni myslel? Jednou k ránu ho napadlo, jestli by neměl jít k ní do bytu a použít síly, když to nejde jinak. Uvažoval i o únosu nebo o tom, že se jí pokusí přemluvit. Ale nakonec všechny tyhle nápady zavrhl. Ze ženy, jako je Diana, se láska nedá vymámit násilím.

Zoufale po ní toužil. Potřeboval se ztratit v té bezbřehé vášni, kterou jeden druhému přinášeli. 1 teď z dálky cítil sladkou, omamnou vůni jejího parfému. A kdyby zavřel oči, snadno si vybavil i nádhernou chuť jejích rtů.

„Vážím si tvé nabídky,“ řekl upjatě. „Ale nemám zájem.“

Zavřela oči. Neměla předtím tušení, že jí ta slova můžou způsobit tolik bolesti.

„Ošklivě jsem ti ublížila,“ zašeptala. „Nevím, jestli to můžu nějak napravit.“

Trpce se usmál. „Obejdu se bez tvého soucitu, Diano.“

„Caine, ale já –“

„Nech to být.“

„Caine, prosím –“

„Zatraceně, Diano, nech toho!“ Jen stěží se ovládl. Vzal znovu do ruky šálek s kávou. „Jdi domů,“ nařídil jí. „Musím pracovat.“

„Chtěla bych ti něco říct.“

„Nenapadlo tě, že už od tebe nechci nic slyšet? Odhalil jsem před tebou svou duši,“ vybuchl dřív, než se stačil ovládnout. „Udělal jsem ze sebe blázna. Už jsem vyslechl všechny tvoje důvody, proč mi nemůžeš dát, co od tebe chci. Nepotřebuju všechno slyšet ještě jednou. Myslím, že už bych to nevydržel.“

„Přestaň mi to tak zatraceně ztěžovat!“ vykřičela na něj.

„Věřila bys, že je mi to úplně jedno?“ Rozzuřeně ji popadl za paži a strhl ji k sobě.

Než si stačil uvědomit, co vlastně dělá, drsně, hladově ji políbil.

K čertu s láskou, řekl si v duchu. Jestli je tohle všechno, co ode mě chce, tak jí to dám.

Teprve když si uvědomil, že se celá chvěje, odstrčil ji od sebe, zhnusený sám sebou.

Láska se nedá ignorovat, povzdychl si v duchu bezmocně.

„Vypadni odsud, Diano. Nech mě na pokoji.“ Sevřela oběma rukama opěradlo židle. „Ne, neodejdu, dokud neřeknu, co chci.“

„Dobře. Tak si tady zůstaň a já půjdu.“

Ale zareagovala rychle. Zabouchla mu dveře před nosem a opřela se o ně. „Sedni si, mlč a poslouvej.“

Měl sto chutí ji uškrtit. Radši si dal ruce do kapes, aby to neudělal. „Dobře, tak mluv.“

„Sedni si,“ zopakovala. „Nezahrávej si se mnou.“

Nenechala se tou hrozbou odradit. „Dobře, zůstaneme stát. Nebudu se ti omlouvat za to, co jsem ti před dvěma týdny řekla. Myslela jsem to vážně. Moje kariéra je pro mě důležitá – *životně* důležitá, protože je to něco, co jsem sama dokázala. A někomu věřit to je pro mě ta nejtěžší věc na světě. Nikdo mě k tomu nemůže přinutit musím se rozhodnout sama.“

„Fajn. A teď mě pusť ven.“

„Ještě jsem neskončila!“ Zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahy. „Myslím, že je na čase, aby se z nás stali partneři.“

„Partneři?“ Hněv v jeho očích vystřídal úžas. „Můj bože, stojíš tady přede mou po tom všem, co jsem ti řekl a děláš mi *obchodní* nabídku?“

„Tohle nemá nic společného s obchodem,“ odsekla. „Chci, aby ses se mnou oženil.“

Chvíli mlčel, úplně oněmělý úžasem.

„Co jsi to řekla?“ zeptal se konečně.

„Chci, aby sis mě vzal.“

Diana se mu zadívala zpříma do očí a potěšené si uvědomila, že se jí ani trochu nepodlamují nohy.

Zůstal nehnuté stát na místě. „Nabízíš mi svou ruku?“ zeptal se opatrně.

Cítila, jak jí rudnou tváře, ale nebyla si jistá, jestli rozpaky nebo z rozčilení.

„Ano, myslela jsem, že je to úplně jasné.“

Najednou se rozesmál, otočil se a šel k oknu.

Diana sledovala jeho reakci se smíšeným pocitem úzkosti a hněvu.

„Nepřipadá mi to tak moc k smíchu,“ podotkla dotčeně a překřížila si ruce na prsou. Připadala si jako idiot.

„Já nevím...“ Caine se dál díval z okna a snažil se vyznat sám v sobě. Způsobila mu v posledních dvou týdnech tolik bolesti, a teď se zčista jasna objeví u jeho dveří a žádá ho, aby se s ní oženil. „Ale musím říct, že se mi tvůj druh humoru docela líbí.“

„V tom případě tě nechám o samotě, aby sis můj vtip mohl líp vychutnat.“ Vzala za kliku a otevřela dveře.

Ale Caine je zase zabouchl.

„Diano“

„Uhni,“ řekla a snažila se ho od sebe odstrčit.

„Počkej.“ Vzal ji za ramena a přitiskl ji zády ke dveřím. „Budeme pořád mluvit každý o něčem jiném?“ zeptal se. Zadívala se mu do očí. Měl v nich smrtelně vážný, trochu ostražitý výraz. „Rád bych věděl, proč jsi mě požádala, abych se s tebou oženil.“

Diana se na něj chvíli mlčky dívala a pak konečně spolkla svou hrdost. „Protože jsem věděla, že po tom všem, co jsem ti řekla, to ty sám neuděláš. Nebyla jsem si jistá, jestli mi vůbec odpustíš.“

Zavrtěl hlavou. „Nebud’ směšná. Tohle není otázka odpustění.“

„Caine...“ Zoufale se ho potřebovala dotknout, ale ovládla se a nechala ruce svěřené. „Ublížila jsem ti.“

„Ano.“

„Je mi to líto,“ zašeptala.

Ale nebyla to lítost, kterou spatřil v jejích očích. Trochu se mu ulevilo.

„Neodpověděla jsi na mou otázku, Diano.“ Pořád ji pevně držel za ramena a zpříma jí hleděl do obličeje. „Proč chceš, abych se s tebou oženil?“

„Asi potřebuju ten slib,“ začala. Cítila, jak se do jejího nitra už zase vkrádá nepřítel strach. „Myslím, že když spolu lidé žijí jen tak, je příliš snadné odejít, a “

„Ne.“ Znovu zavrtěl hlavou. „Tohle nechci slyšet, a ty to moc dobře víš. Proč, Diano? Řekni to.“

Její strach začal přerůstat v paniku. „Já “ Zajíkla se a zavřela oči.

„Řekni to,“ vybídl ji znovu.

Zvedla k němu oči. Věděla, že až ta dvě slova vysloví, nebude pro ni už cesty zpátky. Bude to znamenat absolutní oddanost.

A pak si najednou uvědomila, že on to ví taky a právě proto to potřebuje slyšet.

Bože, jak se mohla domnívat, že je sama, kdo má strach a obavy?

„Miluju tě,“ zašeptala, pak si zhluboka vydechla a strach se z ní rázem vytratil. „Bože, Caine, tolik tě miluju.“ Vrhla se mu do náruče a se smíchem řekla znovu: „Miluju tě. Kolikrát bys to chtěl ještě slyšet?“

„Za minutu ti dám vědět,“ zašeptal a vyhledal její rty. Přitiskl si ji k sobě. „Znovu,“ řekl, když zvedl hlavu. „Zopakuj to znovu.“

Se smíchem ho stáhla dolů na koberec. „Miluju tě. Kdybych věděla, jak hezky ta slova zní, říkala bych ti je už dávno. Caine...“ Vzala jeho obličej do dlaní a zadívala se mu upřeně do očí. „Být s tebou, patřit ti kvůli tomu stojí za to riskovat. Vím to, ale připadalo mi bezpečnější předstírat, že bych mohla žít bez tebe.“

Vzal ji za ruku a vtiskl jí polibek do dlaně. „Ani teď ti ale nemůžu dát žádné záruky, Diano. Můžu tě jen milovat.“

„Já žádné nechci. Už ne. Budu na tebe spoléhat, MacGregore.“ Pomalu mu přejela rukama nahoru po zádech. „A vyhraju.“

Caine jí stáhl sako z ramen a začal ji znovu líbat.

„Tohle je poprvé, kdy jsem z tebe ta dvě kouzelná slova vymámil,“ zašeptal a rozeplnul jí jeden po druhém knoflíčky u halenky. „A taky poprvé, kdy se s tebou budu milovat v mé kanceláři.“

Diana spokojeně vzdychla a sundala mu košili. „Ještě bychom měli vyřešit takovou drobnost,“ podotkla s úsměvem.

„Hm?“

„Neodpověděl jsi zatím na mou nabídku.“

„Neměla bys mi dát čas na rozmyšlenou?“ Kousl ji jemně do ušního lalůčku. „Ne.“

„V tom případě přijímám.“ Zvedl hlavu a zajiskřilo se mu v očích. „Ze bychom se taky pokusili rozšířit rod MacGregorových o jednoho člena?“

S přivřenýma očima se usmála. „Jsem pro. Mám přece skvělý původ a dobrou krev, jak řekl tvůj otec Daniel.“